

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hobb_Robin-Farseer_03-Vahadlo_osudu.PDB

PDB Name: Hobb Robin-Farseer 3-Vahadlo os

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 19.4.2007

Modification Date: 19.4.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

FARSEER VAHADLO OSUDU
ROBIN HOBB

NÁVRAT®

THE FARSEER: Book 2
ROYAL ASSASSIN Volume 1

1 Sny a probuzení

Proč je zakázáno šířit písmem specifické znalosti z oboru magie? Snad se všichni bojíme, že by takové vědomosti mohly padnout do nepovolaných rukou. Jisté je, že odedávna existoval zasvěcovací systém, který zaručoval, že konkrétní znalosti z magie se předávaly jenom cvičeným osobám, které jich byly hodny. A přestože se to jeví jako chvályhodná snaha ochránit nás před zneužitím tajné nauky nepovolanými, přehlíží se tím skutečnost, že pravá magie nemá původ v těchto znalostech. Předpoklad k určitému typu magie je buďto vrozený, anebo chybí. Například způsoblost k magii zvané Umění úzce souvisí s pokrevním příbuzenstvím farseerovské linie, ačkoliv se může vyskytnout též "divoká odnož" mezi lidem, jejichž předkové pocházejí z vnitrozemských kmenů či ostrovanů. Člověk znalý Umění je schopen napojit se na mysl jiného, bez ohledu na vzdálenost, a zjistit, co si myslí. Vyšší zasvěcenci dokáží myšlenky také ovlivňovat nebo s dotýcnou osobou komunikovat. Umění je vysoce užitečný nástroj pro vedení bitvy či pořizování důležitých informací.

Lidová tradice hovoří o ještě starší magii, v současnosti velice opovrhované, známé jako Moudrost. Vlohy k této magii přizná jen málokdo, a proto se vždy říká, že je doménou lidu z vedlejšího údolí nebo těch, kteří žijí na opačné straně dalekých hor. Já sám si myslím, že to kdysi byla přírodní magie těch, kteří žili na pevnině jako lovci, nikoli jako usedlíci. Magie pro ty, kteří cítí spřízněnost s divokou zvěří z lesů. Práví se, že Moudrost dává člověku schopnost hovořit jazyky zvířat. Rovněž se vždy připojovalo varování, že když někdo vládne Moudrostí moc dlouho či moc dobře, stane se právě tím zvířetem, s nímž se takto sepal.

Existuje kouzelnictví zvané Hedge, ačkoli původu tohoto slova jsem se nikdy nedopátral. Jsou to kouzla prověřená i podezřelá, zahrnující čtení z dlaně, zírání do vody, výklady světelných odrazů krystalů a spousty jiných čarů, jež se pokoušejí předvídat budoucnost. Do zvláštní kategorie bez názvu spadá magie s fyzickými účinky, jako je neviditelnost, levitace, pohybování neživými předměty či jejich ožívování — všechna ta kouzla z prastarých legend, počínaje Létajícím křeslem vdovina syna až po Kouzelný ubrousek vichru Severáka. Neznám žádný národ, který by si tato kouzla nárokoval za vlastní. Možná je to jen snůška legend, připisovaných lidem žijícím v dávných časech či na vzdálených místech, nebo bytostem mýtické či téměř mýtické pověsti: drakům, obrům, Elderlingům, Jiným lidem či trpaslíkům.

Ustávám v psaní, abych si vyčistil pero. Na tak mizerném papíře dělá inkoust ustavičně kaňky a rozpíjí se. Ale pro tato slova nebudu používat kvalitní pergamen - už více ne. Nejsem si ani jist, zda by měla být napsána. Ptám se sám sebe, proč to vůbec chci dávat na papír? Nebudou se tyhle poznatky beztoho předávat ústně těm, kteří jsou jich hodni? Možná. A možná taky ne. Vědění oněch věcí, jež nám nyní připadá samozřejmé, se může jednoho dne našim potomkům jevit jako tajemné a zázračné.

Ve všech knihovnách je toho o magii poměrně málo. Usilovně pracuji na tom, abych ve spleti všemožných informací vysledoval nit vědění. Nacházím jen roztroušené odkazy, zběžné náarážky, ale to je všechno. Během několika posledních let jsem je všechny shromažďoval a ukládal v paměti, abych to jednoho dne svěřil papíru. Sepíšu všechno, co vím z vlastní zkušenosti, jakož i to, co jsem porůznu vysledil. Snad abych někde v budoucnu poskytl odpovědi jinému nešťastníkovi, v němž by se svářily rozličné druhy magie stejně jako ve mně.

Když ale usednu, abych se pustil do práce, pojednou zaváhám. Kdo vůbec jsem, abych se svou vůlí stavěl proti moudrosti těch, kteří mne předcházeli? Mám zde jasnými slovy vylicit metody, s jejichž pomocí může žena nadaná Moudrostí rozšířit pole své působnosti nebo k sobě připoutat nějakého tvora? Nebo mám dopodrobna popsat výcvik, kterým musí člověk projít, než bude uznán jako zasvěcenec v Umění? Čarodějství Hedge a legendární kouzla nebyly nikdy mou doménou. Mám vůbec právo vystrachat tato tajemství a připíchnout je na papír jako nepřeborné množství motýlů a lístků sesbíraných pro potřeby studia?

Snažím se domyslet, jak může Člověk s takovým neoprávněně nabytým věděním naložit. Dospívám k úvaze, co to přineslo mně. Moc, bohatství, lásku ženy? Směji se sám sobě. Ani Umění, ani Moudrost mi nikdy nic takového nenabídly. A pokud ano, neměl jsem nutkání ani ambice po tom v případě možnosti sáhnout.

Moc. Nemyslím, že bych po ní někdy toužil jen kvůli ní samotné. Pravda, občas jsem po ní dychtil, když jsem byl na dně nebo když lidé v mém okolí trpěli pod příkořím těch, kteří svoji moc zneužívali.

Bohatství. Nikdy jsem o něm doopravdy neuvažoval. Od okamžiku, kdy jsem se jako nevlastní vnuk zavázal králi Shrewdovi, dohlížel Shrewd vždy na to, aby mé potřeby byly uspokojeny. Měl jsem hojnost jídla, více vzdělání, než mi často bylo po chuti, oblečení jak prosté, tak i to elegantní a nepohodlné, a zhusta i nějakou minci na útratu. Vyrůstal jsem na hradě Buckkeep, jehož bohatství bylo větší, než by se většině chlapců z města Buckkeep mohlo snít. A láska? Inu. Má klisna Sooty mne měla ráda tím svým klidným způsobem. Měl jsem neochvějnou věrnost psa jménem Nosy, kterou si vzal s sebou do hrobu. Jedno teriérí štěně mne milovalo s divokou náruživostí, která mu byla osudná. Svíjím se bolestí při pomýšlení na to, kolik jiní ochotně zaplatili za lásku ke mně.

Vždy jsem však pocíťoval osamělost člověka, jenž vyrůstal uprostřed intrik a spleťtých tajností, izolaci chlapce, který nemůže nikomu vylít své srdce. Nemohl jsem jít za Fedwrenem, dvorním písařem, který mě chválil za úhledné písmo a pěkně vykreslené ilustrace, a svěřit se mu, že jsem už v učení na vraha v

královských službách, takže po něm nemohu převzít jeho písařské řemeslo. Ani jsem nemohl vyličít Chadeovi, svému mistrovi v diplomacii nože, ponižující krutosti, které jsem musel snášet, když jsem se snažil naučit technikám Umění jako žák mistra Galena. A už vůbec před nikým jsem si netroufal zcela přímo hovořit o svých probouzejících se vlohách k Moudrosti, velice staré zvířecí magii, jež je prý zvrhlostí a poskvrní každého, kdo ji praktikuje.

Ani před Molly.

Molly mi byla ze všech nejdražší - opravdovým útočištěm. Neměla nic společného s mým každodenním životem. Nebylo to jen tím, že byla žena, ačkoli už to mi připadalo dost tajemné. Skoro výhradně jsem vyrůstal ve společnosti mužů, zbaven nejen své rodné matky a otce, ale i všech pokrevních pout, které by mi zajistily veřejné uznání. Jako dítě jsem připadl do péče Burriche, drsného stájmistra, který kdysi býval pravou rukou mého otce. Mými každodenními společníky se stali čeledíni a strážé. I tehdy, stejně jako dnes, ve strážných setninách sloužily ženy, ačkoli jich nebylo tolik jako nyní. Ale tak jako jejich mužští protějšci, měly i ony své povinnosti, vlastní životy a rodiny, když nebyly na hlídce. Jejich čas jsem si nemohl nárokovat. Neměl jsem žádnou matku, sestry či tety. Žádná žena mi neposkytla onu zvláštní něhu, jež je prý vlastní druhému pohlaví.

Žádná kromě Molly.

Byla jen asi o rok či dva starší než já a vyrůstala asi tak, jako když si výhonek zeleně razí cestu vzhůru škvírou v dlažebních kamenech. Ani takřka ustavičná opilost a časté surovosti jejího otce, ani dřičské povinnosti dítěte, jež se snaží zachovat zdání domova a rodinného obchodu, ji nedokázaly zlomit. Když jsem ji poprvé potkal, byla divoká a ostražitá jako liščí mládě. Mezi dětmi na ulici se jí říkalo Molly Nosebleed 1. Často na ní byly vidět známky bití, které jí uštědřil otec. Ale i přes jeho krutost se o něj Molly obětavě starala. Nikdy jsem to nepochopil. Brblal a nadával jí, i když ho po flámu vlekla domů a ukládala do postele. A když se probudil, nikdy své opilosti a drsných slov nelitoval. Měl pro ni jen další výtky. Proč není krám zametený a na podlaze čerstvé stelivo? Proč nezaskočila do úlu, když už skoro nemají med na prodej? Proč nechala vyhasnout oheň pod hrncem s lojem? Byl jsem tomu němým svědkem vícekrát, než bych si vůbec chtěl vzpomenout.

Ale přes to všechno Molly rostla. Jednoho léta znenadání rozkvetla v mladou ženu, jejíž úchvatné způsoby a ženský šarm mě naplnily úzkostí. Ona sama jako by si vůbec nebyla vědoma toho, že když se její oči střetnou s mýma, jazyk v ústech mi zdřevění. Žádné z mých kouzel, ani Umění, ani Moudrost, se neosvědčily proti bezděčnému doteku její ruky o moji, ani mě nedokázaly ochránit před rozpaky, které se mne zmocnily při jejím čarovném úsměvu.

Mám se rozepisovat o jejích vlasech vlajících ve větru či podrobně líčit, jak se barva jejích očí měnila z tmavě jantarové na sytě hnědou v závislosti na její náladě a barvě šatů? V tlačenici na tržišti jsem jen zahlédl její šarlatovou sukni a rudý šátek a rázem jsem ztratil ponětí o všem ostatním. Těchto kouzel jsem byl osobně svědkem, a ačkoli bych je snad mohl popsat na papíře, nikdo jiný by je nedokázal předvést s takovým umem jako Molly.

Jak jsem se jí dvořil? S nemotornou chlapeckou galantností. Visel jsem na ni očima jako prost'áček, jenž sleduje vířící disky v rukou kejklíře. Věděla, že ji miluji, ještě dříve než já. A nechala mě, abych se jí dvořil, ačkoli jsem byl o pár roků mladší než ona, nebyl jsem hoch z města a skýtal jen malé vyhlídky, pokud sama věděla. Myslela si, že jsem písařův poslíček a pomocník ze stájí, zkrátka hradní poskok. Nikdy neměla tušení, že jsem bastard, neuznaný syn, který zapříčinil pád prince Chivalryho v následnické linii. Už to bylo dost velkým tajemstvím. O mých kouzlech a dalším poslání nevěděla zhora nic.

Možná právě proto jsem ji mohl milovat.

A určitě proto jsem ji ztratil.

Dopustil jsem, aby mě tajnosti, nezdary a bolesti z mých ostatních životů skoro úplně pohltily. Ustavičně jsem se musel učit kouzla, slídit po tajemstvích, zabíjet lidi a unikat intrikám. V tomto shonu mě nikdy nenapadlo, že bych se mohl přimknout k Molly jako k míře naděje a pochopení, jichž se mi všude jinde nedostávalo. Ona stála mimo všechny ty věci, čistá a neposkvrněná. Úpěnlivě jsem se snažil, aby s nimi nepřišla do styku. Nikdy jsem ji nechtěl vtáhnout do svého světa. Raději jsem se vydával do jejího, na ryby a do přístavního města, kde ve svém krámku prodávala svíce a med a nakupovala na tržišti a kde se občas po mém boku procházela po plážích. Mně samotnému stačilo jen to, že existuje, abych ji mohl

milovat. Vůbec jsem se neodvažoval doufat, že by můj cit mohla opětovat.

Přišla doba, kdy mě výcvik v Umění uvrhl do neštěstí tak hlubokého, že jsem ani nepočítal s přežitím. Nemohl jsem si odpustit, že jsem se Umění nedokázal naučit, nemohl jsem si představit, že by můj nezdar ostatním nevadil. Abych skryl svoje zoufalství, zahořkle jsem se stáhl. Nechal jsem vleklé týdny plynout, aniž bych ji viděl nebojí dal vědět, že na ni myslím. Až když jsem neměl vůbec za kým jít, vyhledal jsem ji. Příliš pozdě. Ke svíčkárně Balzám ve městě Buckkeep jsem dorazil jednoho odpoledne s dárky v ruce, jen abych ji viděl, jak odchází. Ne sama, ale s Jadem, hezkým urostlým námořníkem s výraznou náušnicí v uchu a silnými svaly úměrně jeho vyššímu věku. Neviděn a poražen, odkradl jsem se pryč a pak je pozoroval, jak ruku v ruce odcházejí. Sledoval jsem, jak Molly kráčí, a nechal ji odejít. V příštích měsících jsem se pak snažil přesvědčit sám sebe, že jsem ji propustil i ze svého srdce. Přemýšlím, co by se bylo stalo, kdybych za ní to odpoledne vyběhl, kdybych na ní šel vyžebrať poslední slovo. Je to zvláštní, když si pomyslím, kolik událostí se spikne proti chlapcově nepatřičné hrdosti a jeho naučenému způsobu přijímání porážek. Vystřnadil jsem ji ze svých myšlenek a s nikým o ní nemluvil. Žil jsem dál svůj život.

Král Shrewd mne mezitím vyslal jako úkladného vraha s velkou karavanou lidí jedoucích na obřad zaslíbení horské princezny Kettricken, nevěsty prince Verityho. Mým posláním bylo v tichosti usmrtit jejího staršího bratra, prince Ruriska, samozřejmě za pomoci lsti, aby se Kettricken stala jedinou dědičkou horského trůnu. Když jsem však dorazil na místo, obestřela mne pavučina uskoků a lží, zosnovaných mým starším strýcem princem Regalem, který se snažil odstranit z následnické linie Verityho a poté si nárokovat princeznu jako svoji nevěstu. Já měl být pěšákem, kterého hodlal obětovat svému cíli, a já byl oním pěšákem, který kolem něj pobořil všechny figurky, čímž jsem na sebe přivolal jeho nenávist a pomstu, ale zachránil jsem korunu a princeznu pro Verityho. Nemyslím, že by to bylo nějaké hrdinství. Ani si nemyslím, že by to byl pouze malicherný vzdor vůči člověku, který mě vždy šikanoval a ponižoval. Byl to prostě čin chlapce, který dorůstal v muže a dělal jen to, k čemu se zavázal přísahou před lety, kdy si ještě neuvědomoval cenu takového slibu. Tou bylo mé mladé, zdravé tělo, které jsem dlouho považoval za samozřejmost.

Ještě dlouho poté, co jsem zmařil Regalovo spiknutí, jsem se zdržoval na lazaretním lůžku v Horském království. Nakonec však nadešlo jitro, kdy jsem se probudil v dobré víře, že vleklá nemoc je pryč. Burrich rozhodl, že jsem se už zotavil natolik, abych se mohl vydat na dlouhou zpáteční cestu domů do Šesti vévodství. Princezna Kettricken se svým doprovodem odjela na Buckkeep už týdny před námi, když bylo ještě hezké počasí. Teď již ve vyšších polohách Horského království ležela zimní sněhová pokrývka. Pokud bychom z Jhaampe co nejdříve neodjeli, museli bychom tam přezimovat. Časně zrána jsem byl na nohou a balil si poslední věci, když vtom se dostavil slabý třas. Odhodlaně jsem to ignoroval. Jsem jen trochu roztřesený, řekl jsem si, protože jsem ještě nesnídal, a zmáhá mě vzrušení před nadcházející cestou domů. Navlékl jsem na sebe oděv, kterým nás Jonqui vybavila na zimní pout' horami a pláněmi. Měl jsem dlouhou červenou košili s vlněnou vycpávkou, zelené podšíité kalhoty s červenou výšivkou u manžet a u pasu. Boty byly měkké a téměř beztvaré, dokud jsem si je na nohou nezašněroval. Vypadaly jako vaky z poddajné kůže, vycpané střížnou vlnou a obroubené kožešinou. Omotávaly se a zavazovaly dlouhými koženými řemínky. Utáhnout je roztřesenýma rukama nebylo nijak jednoduché. Jonqui nám říkala, že do suchého horského sněhu jsou báječné, ale máme si dávat pozor, abychom si je někde nenamočili.

V místnosti se nacházelo zrcadlo. Nejprve jsem se na svůj odraz usmíval. Ani Shrewdův šašek nevypadal tak legračně jako já. Ale nad pestrobarevným oděvem se zračila bledá, vyzáblá tvář a v ní temné vystouplé oči, zatímco spešně ostříhané vlasy, černé a zježené, mi stály na hlavě jako psí srst. Nemoc mě strašně zubožila. Řekl jsem si však, že se konečně vracím domů, a odvrátil se od zrcadla. Když jsem si balil dárečky, které jsem vybral pro své přátele doma, nejistota v mých rukou sílila.

Naposled jsme spolu s Burrichem a Handsem usedli ke snídani s Jonqui. Ještě jednou jsem jí vřele poděkoval za všechno, co udělala pro mé uzdravení. Uchopil jsem lžici, abych si nabral kaše, a v ruce mi škublo. Pustil jsem lžici. Díval jsem se, jak stříbrný kov padá, a vzápětí jsem upadl taky.

Jako další věc si vybavuji potemnělé kouty ložnice. Ležel jsem dlouho, mlčky a bez hnutí. Stav prázdnoty vystřídalo vědomí, že jsem dostal další záchvat. Když pominul, tělo i mysl znovu přešly pod moji

kontrolu. Ale já je již nechtěl. V patnácti letech, kdy většina mladíků nabývá plné síly, jsem už nemohl svému tělu důvěřovat ani v těch nejprostších úkonech. Byl jsem poznamenán a zuřivě jsem se tomu vzpíral. Pocítil jsem hrozivý vztek na kosti a maso, které mne obalovaly, a zběsile hledal způsob, jak své zoufalství vyjádřit. Proč se nemohu uzdravit? Proč jsem se už dávno nezotavil?

"Bude to potřebovat nějaký čas, to je všechno. Počkej, až uběhne půl roku ode dne, kdy jsi byl postižen. Pak teprve můžeš hodnotit." Byl to hlas mé léčitelky Jonqui. Seděla u krbu, ale její židle se mi ztrácela ve stínech. Nevšiml jsem si jí, dokud nepromluvila. Pomalu vstala, jako by ji zimou rozbolely kosti, a přišla k mé posteli.

"Nechci žít jako stařec."

Sešpulila rty. "Dříve či později stejně budeš muset. Já si alespoň přeji, abys všechny ty roky přežil. Já sama jsem stará a můj bratr král Eyod také. Nepřipadá nám to jako kdovíjak těžké břímě."

"Nevadilo by mi stařecké tělo, kdybych na to měl věk. Ale takhle nemohu dál."

Rozpačitě potřásla hlavou. "Ale můžeš. Léčba je někdy zdoluhavá, ale říkat, že nemůžeš dál... tomu nerozumím. Je to snad odlišností našich jazyků?"

Nadechl jsem se, abych odpověděl, když vtom vešel Burrich. "Už jsi vzhůru? Je ti lépe?"

"Vzhůru ano. Lépe mi není," zabručel jsem. I sám sobě jsem si v tu chvíli připadal jako rozdurděné děcko. Burrich s Jonqui si nade mnou vyměnili pohledy. Jonqui popošla až k posteli, poplácala mě po rameni a pak mlčky odešla z pokoje. Její zjevná shovívavost mě rozčilovala a můj bezmocný vztek mohutněl jako příliv. "Proč mě nemůžeš uzdravit?" zeptal jsem se Burriche.

Výtka v mé otázce ho zaskočila. "Není to tak jednoduché," spustil.

"Proč ne?" Namáhavě jsem se vzpřímil na posteli. "Viděl jsem, že jsi u zvířat vyléčil všechny možné neduhy. Nemoci, zlomené kosti, červy, prašivinu... jsi přece stájmistr, a já viděl, že jsi je vyléčil všechny. Proč tedy nemůžeš vyléčit i mne?"

"Ty nejsi pes, Fitzi," řekl Burrich potichu. "U zvířete je to jednodušší, když je vážně nemocné. Občas jsem sahal i k drastickým opatřením, s vědomím, že když zvíře pojde, tak ať, alespoň už nebude trpět, a tohle ho může uzdravit. To s tebou ale provést nemůžu. Ty nejsi zvíře."

"To není žádná odpověď! V polovině případů chodí strážé za tebou místo za lékařem. Vyňal jsi Denovi z těla hrot šípů. Otevřel jsi mu celou ruku, abys to udělal! A když lékař řekl, že noha Greydin je příliš infikovaná a ona o ni přijde, přišla za tebou a tys ji zachránil. A lékař celou tu dobu říkal, že infekce se bude šířit a ona zemře tvou vinou."

Burrich stiskl rty, aby potlačil vztek. Kdybych byl zdrav, jeho hněvu bych se bál. Avšak jeho zdrženlivost během mé rekonvalescence mne osmělila. Když promluvil, měl hlas klidný a pod kontrolou. "Ano, tohle byly riskantní léčebné postupy. Ale lidé, kteří je chtěli podstoupit, rizika znali. A krom toho," řekl zvýšeným hlasem, aby umlčel námitku, kterou jsem se chystal vznést, "byly to jednoduché věci. Znal jsem příčinu. Vyjmout hrot šípů s jílcem z paže a vyčistit ji. Přiložit obklad a vytáhnout infekci z Greydiny nohy. Ale s tvou nemocí to není tak jednoduché. Jonqui ani já doopravdy nevíme, co s tebou je. Jsou to následky jedu, který ti dala Kettricken, když si myslela, že jsi přijel zabít jejího bratra? Jsou to účinky otráveného vína, které ti podstrčil Regal? Či je to následek bití, které jsi utržil potom? Není to tím, že jsi skoro utonul? Anebo se všechny tyhle věci spikly, aby ti to způsobily? To my nevíme, a proto ani nevíme, jak tě léčit. My prostě nevíme."

Poslední slova řekl přidušeným hlasem a já náhle uviděl, jak u něj soucit se mnou zvítězil nad zoufalstvím. Popošel několik kroků, zastavil se a zíral do ohně. "Mluvili jsme o tom dlouho. Horská tradice, kterou zná Jonqui, obsahuje mnoho věcí, o nichž jsem předtím nic neslyšel. A já jí zase vyprávěl o léčbách, které znám já sám. Ale oba jsme se shodli na tom, že nejlepší bude, když ti dáme na uzdravení čas. Jak vidíme, smrt už ti nehrozí. Časem tvé tělo možná vyvrhne poslední zbytky jedu nebo se vyliže z nám neznámého vnitřního poškození."

"Nebo," dodal jsem tiše, "je rovněž možné, že takhle už zůstanu po zbytek života. Že jed či bití něco poškodilo natrvalo. Ten prokletý Regal, takhle mě nakopnout, když už jsem byl svázaný."

Burrich ztuhl jako rampouch. Pak se sesul do stínů na židli. Jeho hlas zněl poraženecky: "Ano. I to je možné. Ale copak nevidíš, že nemáme na výběr? Mohu ti podávat medicínu, abych ti vyhnal jed z těla. Avšak je-li to újma, a ne jed, jen bych tě tím oslabil, takže by pak uzdravení tvého těla trvalo mnohem

děle." Zahleděl se do plamenů, zvedl ruku a dotkl se bílého proužku na skrání. Nebyl jediný, koho měla na svědomí Regalova proradnost. Také Burrich se jenom sotva vzpamatoval z rány do hlavy, která by méně tvrdohlavého člověka zabila. Věděl jsem, že se dlouhé dny potácel v mrákotách a se zkaleným viděním. Nepamatoval jsem si, že by si kdy stěžoval. Už ze slušnosti jsem se krapet zastyděl.

"Tak co mám dělat?"

Burrich na mě zíral, jako bych ho vyrušil ze spánku. "To co já. Čekat. Jíst. Odpočívat. Být k sobě šetrný. A dívat se, co se kolem děje. Je to tak hrozné?"

Přešel jsem jeho otázku a zeptal se: "A co když se to nezlepší? Co když zůstanu takhle a kdykoli mě bude moci přepadnout třas či záchvat?"

Jeho odpověď na sebe nechala chvíli čekat. "Sžít se s tím. Mnoho lidí se musí sžít s horším. Po většinu času jsi v pořádku. Nejsi slepý. Nejsi ochrnutý. Stále máš ostrovtip. Přestaň už se vymezovat tím, co dělat nemůžeš. Proč nevezmeš v úvahu to, co jsi neztratil?"

"A co jsem neztratil? Co jsem neztratil?" Hladina hněvu ve mně stoupala jako hejno vzletajících ptáků, podobně zachvácených panikou. "Jsem bezmocný, Burrichi. Nemohu se vrátit na Buckkeep takhle! Už jsem zbytečný. Jsem horší než zbytečný, jsem čekající oběť. Kdybych se mohl vrátit a ztřískat Regala na kaši, snad by mi to stálo za to. Místo toho budu muset sedávat u stolu s princem Regalem, být zdvořilý a uctívý k člověku, který strojí úklady, aby svrhl Verityho a nádavkem ještě zabil mne. Nesnesu, aby viděl, jak se třesu slabostí nebo náhle propadám záchvatu. Nechci vidět, jak se usmívá tomu, co mi způsobil, nechci sledovat, jak se kochá svým triumfem. Pokusí se mě zabít znovu. To přece oba víme. Snad se už poučil, že na Verityho nemá, snad bude respektovat autoritu svého staršího bratra a jeho novomanželky. Ale pochybuji, že to vztáhne i na mne. Já pro něj budu jen další možností, jak udeřit na Verityho. A když přijde, co mám dělat? Jen sedět u ohně jako ochrnutý stařec a nedělat nic. Vůbec nic! Všechno, v čem jsem byl vyučen, všechny bojové lekce u Hod, všechny Fedwrenovy důkladné hodiny v psaní, vše, co jsi mě naučil o péči o zvířata! Všechno nadarmo! Nic z toho nemohu dělat. Jsem opět jen bastard, Burrichi. A kdysi mi někdo řekl, že královský bastard je ponechán naživu jen potud, pokud je užitečný." Poslední slova jsem na něho prakticky zakřičel. Ale i ve své zuřivosti a zoufalství jsem neřekl nic o Chadeovi a mém výcviku v úkladného vraha. I v tom jsem teď byl k ničemu. Všechna má kradmost a zručnost, všechny precizní techniky zabíjení dotekem, usilovné míchání jedů, to vše mi teď mé vlastní roztřesené tělo neumožňovalo.

Burrich jen tiše seděl a naslouchal mým slovům. Když mi došel dech a zlost a jen jsem seděl supící na posteli, proradné, třesoucí se ruce křečovitě sepnuté, Burrich klidným hlasem řekl:

"Takže. Tím chceš tedy říci, že už se na Buckkeep nevrátíme?"

To mě zaskočilo. "My?"

"Můj život patří muži, který nosí tuhle náušnici. Je to dlouhý příběh, který ti snad jednoho dne povím. Patience neměla právo ti jít dávat. Myslel jsem, že si ji princ Chivalry vzal do hrobu. Ona ji nejspíš považovala jen za obyčejný kus šperku, který nosil její manžel a který si teď může nechat nebo ho někomu dát. V každém případě ho teď nosíš ty. Kamkoli půjdeš, budu tě následovat."

Zvedl jsem ruku k oné třetce. Byl to malý modrý kamínek zachycený ve stříbrné síti jako v pavučině. Začal jsem ji rozepínat.

"Nedělej to," řekl Burrich. Jeho slova byla tichá, hlubší než psi zavrčení. Ale jeho hlas zněl výhružně a velitelsky. Spustil jsem ruku, neschopen otázky proč. Působilo to divně, že muž, který na mě dohlížel ode dne, kdy jsem se stal odloženým dítětem, teď vkládal svoji budoucnost do mých rukou. Přesto tu seděl u ohně a čekal na má slova. Pozorně jsem se zadíval, co z něj ve světle tančících plamenů spatřím. Kdysi mi připadal jako učiněný obr, temný a hrozivý, leč i jako drsný ochránce. Nyní, snad poprvé za ty roky, jsem na něj pohlédl jako na člověka. Tmavé vlasy a temné oči převládaly u lidí, kteří v sobě měli ostrovanskou krev, a v tom jsme se jeden druhému podobali. On měl však oči hnědé, nikoli černé, a větrem ošlehané, brunátné tváře nad zkadeřeným vousem, jenž vypovídal o nějakém vznešenějším předkovi. Při chůzi kulhal, což bylo za chladných dní velmi patrné. Byl to následek odražení divočáka, který se chystal zabít Chivalryho. Burrich nebyl tak velký, jak se mi kdysi jevil. Pokud ještě porostu, pravděpodobně budu do roka větší než on. Nebyl ani tak svalnatý, ale vyznačoval se jakousi semknutostí, která hovořila o připravenosti svalů i mysli zároveň. Nebyla to tedy jeho velikost, která z něj

na Buckkeepu činila obávaného a respektovaného muže, ale spíše jeho pochmurnost a houževnatost. Jednou, když jsem byl ještě hodně malý, jsem se ho zeptal, jestli někdy prohrál nějaký boj. Právě zkontroloval svéhavého mladého hřebce a ve stáji ho uklidňoval. Při mé otázce se pousmál a ukázal bílé zuby jako vlk. Čelo měl orosené kapkami potu, který mu v pramínkách stékal po tvářích do tmavých vousů. Obrátil se ke mně přes přepážku stáje. "Prohrál boj?" zeptal se, stále ještě zadýchaný. "Boj nekončí, dokud jsi nevyhrál, Fitzi. To je všechno, co si musíš zapamatovat. Ať už si ten druhý chlap myslí cokoli. Anebo kůň."

Napadlo mě, jestli i ve mně nespátřuje boj, který musí vyhrát. Často mi říkal, že jsem poslední úkol, kterým ho pověřil Chivalry. Můj otec abdikoval na trůn, veřejně zostuzen mou existencí. Přesto mě svěřil do péče tohoto muže se slovy, aby mě dobře vychoval. Možná si Burrich myslel, že úkol ještě nedokončil.

"A co tedy myslíš, že bych měl dělat?" zeptal jsem se pokorně. Ani ta slova, ani pokora ze mě nevyšly snadno.

"Uzdravit se," řekl po chvíli. "Dopřát si na to čas. Násilím uzdravení nedosáhneš." Sklopil zrak k nohám nataženým k ohni. Rty se mu zkrivily v jakési grimase, ale nebyl to úsměv.

"Myslíš, že bychom se měli vrátit zpátky?" naléhal jsem.

Zaklonil se na židli. Obuté nohy zkrčil v kotnících a zíral do ohně. S odpovědí dlouho váhal. Nakonec však zdráhavě řekl: "Když se nevrátíme, Regal si bude myslet, že vyhrál. A pokusí se zabít Verityho. Nebo aspoň podnikne něco, co považuje za nutné, aby uchvátil bratrovu korunu. Já jsem přísahal věrnost svému králi, Fitzi, stejně jako ty. Právě teď je to král Shrewd. Ale Verity je jeho čekatelem. Myslím, že by nebylo správné, aby čekal nadarmo."

"Má přece jiné vojáky, schopnější než já."

"A to tě zprošťuje daného slibu?"

"Kážeš mi tu jako kněz."

"Já vůbec nekážu. Pouze jsem ti položil otázku. A ještě jednu. Čeho se vzdáš, když opustíš Buckkeep?" Ted' jsem zase zmlkl já. Pomyslel jsem na svého krále a na vše, co jsem mu přísahal. Pomyslel jsem na prince Verityho, jeho příkrou srdečnost a vstřícné chování vůči mně. Vzpomněl jsem si na starého Chadea a jeho poznenáhly úsměv, když jsem konečně zvládl nějaké arkánum naší nauky. Na lady Patience a její služebnou Lacey, na Fedwrena a na Hod, ba i na Cook a švadlenu Hasty. Lidí, kteří o mne měli starost, nebylo moc, ale o to víc mi na nich záleželo. Kdybych se už nevrátil na Buckkeep, scházeli by mi. Jako znovuroznícený uhlík ve mně však nejvíce zazářila vzpomínka na Molly. A najednou jsem zjistil, jak o ní překotně vyprávím Burrichovi, zatímco on jen mlčky přikyvuje při vodopádu mých slov.

Když po chvíli promluvil, řekl jen, že prý svíčkárnu Balzám zavřeli, když starý pijan, jemuž patřila, zemřel v dlužích. Jeho dcera se musela odstěhovat do jiného města k příbuzným. Nevěděl do jakého, avšak byl si jist, že to určitě zjistím, pokud si to pevně zámam. "Porad' se se svým srdcem, než to uděláš, Fitzi," dodal. "Pokud jí nemáš co nabídnout, nech ji jít. Jsi zmrzačený? Jen když si to sám řekneš. Ale jsi-li už rozhodnutý, že jsi mrzák, pak snad nemáš žádné právo jít ji hledat. Nemyslím, že bys po ní chtěl soucit. Je to ubohá náhražka za lásku." Poté vstal a zanechal mě o samotě, jak v zamyšlení hledím do plamenů. Byl jsem mrzák? Prohrál jsem? Celé tělo mi drnčelo jako špatně vyladěné struny harfy. Byla to pravda. Ale zvítězila má vůle, nikoli Regalova. Můj princ Verity byl stále v následnické linii na trůn Šesti vévodství a horská princezna byla teď jeho manželkou. Děsil jsem se pomyšlení, že by se Regal poškleboval mým roztřeseným rukám? Nemohl bych se mu na oplátku pošklebovat já, že nikdy nebude králem? Vzkypělo ve mně kruté uspokojení. Burrich měl pravdu. Neprohrál jsem. Mohl jsem se navíc postarat o to, aby se Regal dozvěděl, že jsem vyhrál.

A kdybych vyhrál nad Regalem, proč bych nemohl získat také Molly? Co stálo mezi ní a mnou? Jade? Burrich přece slyšel, že odjela z Buckkeepu, ne že by se vdala. Odjela bez peněz, aby žila u příbuzných. Hanba Jadeovi, že to připustil. Takže seji vydám hledat, najdu ji a získám ji. Molly s rusými, rozevlátými vlasy, Molly s jasně červenými sukněmi a pláštěm, smělou jako střemhlav rudý a stejně tak jasnými očima. Při myšlence na ni mi páteří projel záchvěv. Usmál jsem se pro sebe, načež jsem ucítil, jak mi tuhnu rty, a záchvěv přešel v třas. Mé tělo se křečovitě prohnulo a já se udeřil o pelest do týla.

Bezděčně jsem vykřikl, či spíše bezmocně zachrčel.

V tom okamžiku byla u mne Jonqui, jež volala Burriche zpátky, a oba mi pak drželi mrskející končetiny. Burrich se na mě vrhl celou váhou, abych sebou tolik nemlátil. Pak jsem ztratil vědomí.

Vynořil jsem se z temnot do světla jako z chladných hlubin do teplých vod. Pěrová spodnice mě příjemně nadnášela, houně byly měkké a teplé. Pociťl jsem bezpečí. Na okamžik bylo vše klidné. Nehybně jsem ležel a cítil se skoro dobře.

"Fitzi?" zeptal se Burrich skloněný nade mnou.

Svět se zase vrátil. Připadal jsem si jako znetvořená, politováníhodná věc, loutka, jejíž motouzy se zpola zašmodrchaly, či jako kůň s přeríznutou šlachou. Už nikdy nebudu jako dřív, ve světě, který jsem dříve obýval, již pro mne není místo. Burrich říkal, že soucit je ubohá náhražka za lásku. A já po nikom z nich soucit nechtěl.

"Burrichi."

Naklonil se nade mnou. "Nebylo to tak hrozné," zalhal. "Teď si odpočiň. Zítř -"

"Zítř odjíždíte na Buckkeep," řekl jsem mu.

Zamračil se. "Pomalu, nespěchej tolik. Dej si pár dní na zotavenou a pak spolu -"

"Ne." Vystrchal jsem se do sedu. Veškerou sílu jsem vložil do následujících slov: "Dospěl jsem k rozhodnutí. Vy zítř pojedete zpátky na Buckkeep. Čekají vás tam lidé a zvířata. Potřebují vás. Je to váš domov a váš svět. Ale můj ne. Můj už ne."

Dlouhou chvíli mlčel. "A co budeš dělat ty?"

Zavrtěl jsem hlavou. "To už není vaše starost. Ničí kromě mne."

"A to děvče?"

Opět jsem ještě divočeji zavrtěl hlavou. "O jednoho křipla se už starala a promarnila tak mládí, jen aby zjistila, že jí po něm zůstaly dluhy. Mám jít zpátky a vyhledat ji? V tomhle stavu? Mám ji požádat, aby mě milovala, a já jí mohl být břemenem stejně jako její otec? Ne. Ať už sama či provdaná za jiného, pořád na tom teď bude lépe než doposud."

Ticho mezi námi nebralo konce. Jonqui se mezitím činila v koutě, kde mi chystala další rostlinný výtažek, který mi nemohl pomoci. Burrich stál skloněný nízko nade mnou, potměšilý a zlověstný jako bouřkový mrak. Věděl jsem, že by se mnou nejraději zatřásl, jak ze mě toužil vytlouci moji tvrdohlavost. Ale neudělal to. Burrich nikdy mrzáky nebil.

"Takže," řekl po chvíli. "Teď už ti zbývá jen tvůj král. Nebo jsi zapomněl, že ses slavnostně prohlásil za králova muže?"

"Nezapomněl," řekl jsem tiše. "A kdybych se stále považoval za muže, jel bych s vámi zpět. Ale to já už nejsem, Burrichi. Já jsem přítěž. Na šachovnici je teď ze mne jen symbolická figurka, kterou je třeba chránit. Potenciální rukojmí, neschopné ubránit samo sebe nebo kohokoli jiného. Kdepak. Poslední čin, který mohu vykonat jako králův muž, je odstranit sám sebe, než to udělá někdo jiný a tím zasáhne mého krále."

Burrich se ode mne odvrátil. V zešeřelé místnosti jsem viděl jeho siluetu, z jejíž tváře se ve světle plamenů nedalo nic vyčíst. "Zítř si spolu promluvíme," spustil.

"Jen abychom si řekli sbohem," vpadl jsem mu do řeči. "Mé rozhodnutí je pevné, Burrichi." Zvedl jsem ruku a dotkl se náušnice ve svém uchu.

"Když zůstaneš, pak musím i já." Jeho hluboký hlas zněl nadmíru sveřepě.

"Takhle to není," pověděl jsem mu. "Kdysi ti můj otec řekl, abys jsi zůstal a vychoval mu bastarda. Já ti teď říkám, abys odjel a šel sloužit králi, který tě stále potřebuje."

"FitzChivalry, já ne -"

"Prosím." Nevím, co v mém hlase uslyšel. Vím jen to, že náhle zmlkl. "Jsem tak unavený. Tak strašlivě unavený. Jediné, co vím jistě, je to, že nemohu žít tak, jak by si někdo jiný představoval. Já prostě nemohu." Hlas se mi přitom chvěl jako starci. "Nezáleží na tom, co bych měl dělat. Nezáleží na tom, co jsem zavázán dělat. Už toho ze mne nezbyvá tolik, abych držel slovo. Možná to není správné, ale prostě to tak je. Jen plány někoho jiného. Cíle někoho jiného. Nikdy ne moje. Snažil jsem se, ale..." Místnost se se mnou potácela, jako by mluvil někdo jiný a já byl šokován tím, co říká. Nemohl jsem však popřít pravdivost jeho slov. "Potřebuji teď být sám. Odpočinout si," řekl jsem.

Oba se na mě podívali. Nikdo z nich nepromluvil. Opustili místnost, pomalu, jako kdyby doufali, že se obměkčím a zavolám je zpátky. Já to však neudělal.

Jakmile odešli a já osaměl, zhluboka jsem si vydechl. Z rozhodnutí, které jsem učinil, se mi zamotala hlava. Nevrátím se na Buckkeep. Co budu dělat, to jsem netušil. Právě jsem smetl kousky svého zničeného života ze šachovnice. Teď jsem měl prostor, abych znovu rozmístil kameny, které mi zůstaly, abych znovu promyslel Životní strategii. Postupně jsem si uvědomil, že o tom nemám nejmenší pochybnosti. Lítost se ve mně svářila s úlevou, ale neměl jsem pochybnosti. Jaksi teď pro mne bylo mnohem únosnější začít žít život, v němž by nikdo nevěděl, kým jsem býval dřív. Život, v němž bych nepodléhal ničím vůli. Ani vůli svého krále. Stalo se. Ležel jsem naznak v posteli a poprvé za ty dlouhé týdny jsem si dokonale odpočal. Sbohem, pomyslel jsem si unaveně. Rád bych jim všem popřál sbohem, stanul naposled před svým králem, abych viděl jeho krátké přikývnutí, že jsem si vedl dobře. Snad bych mu dokázal vysvětlit, proč se nechci vracet. Už to nemělo být. Nyní bylo vše dokonáno, vše dokonáno. "Je mi líto, můj králi," zamumlal jsem. Hleděl jsem do tančících plamenů v krbu, dokud mě nepřemohl spánek.

1 Siltbay

Být následníkem nebo následnicí trůnu znamená obkročmo pevně stát nad hrazením mezi zodpovědností a mocí. Povídá se, že tento post byl zaveden za účelem uspokojení mocenských ambicí korunního dědice, zatímco on sám se takto učí vládnout. Nejstarší dítě v královské rodině do úřadu nastupuje v den šestnáctých narozenin. Právě od toho okamžiku následník nebo následnice přijímá plný díl zodpovědnosti za správu Šesti vévodství. Zpravidla mu okamžitě připadnou takové povinnosti, jimiž se vládnoucí monarcha zatěžuje nejméně, a ty se vždycky velmi lišily od panovníka k panovníkovi.

Za vlády krále Shrewda se následníkem trůnu stal nejprve princ Chivalry. Jemu král Shrewd postoupil všechno, co se týkalo hranic a pomezí: války, vyjednávání a diplomacii, nepohodlí dlouhého cestování a strastiplné podmínky, jimž člověk tak často čelí během tažení. Když Chivalry abdikoval a následníkem se stal princ Verity, zdědil veškeré nejistoty, jež přinášela válka s ostrovany, a také občanské nepokoje, které válka roznítla mezi vnitrozemskými a pobřežními vévodstvími. Všechny tyto úkoly byly ještě horší o to, že jeho rozhodnutí mohla být kdykoliv vetována králem. Verity se musel často vyrovnávat se situací, jež nevznikla jeho přičiněním, a k dispozici měl pouze možnosti, které si sám nevybral.

A snad ještě neudržitelnější byla pozice nastávající královny Kettricken. Kvůli svým horalským mravům byla na dvoře Šesti vévodství úplnou cizinkou. V mírových dobách by se možná setkala s větší ohleduplností. Ale dvůr v Buckkeepu kypěl obecným nepokojem, jenž zachvátil Šest vévodství. Rudé ostrovanské lodě sužovaly naše pobřeží, jak tomu nebylo už po generace, a nájezdníci ničili daleko více, než stačili ukrást. První zima vlády Kettricken v roli nastávající královny přinesla také první zimní nájezdy, které jsme kdy zažili. Ustavičná hrozba nájezdů a přetrvávající řádění vykovanych v našich řadách otrásl samotnými základy Šesti vévodství. Důvěra v monarchii povážlivě klesla a Kettricken se ocitla v nezáviděníhodné pozici neoblíbené cizozemské manželky následníka trůnu.

Občanské nepokoje rozdělily i královský dvůr, když vnitrozemská vévodství dala najevo svoji nelibost odvádět daně na ochranu pobřežní linie, která k nim nepatřila. Pobřežní vévodství naopak volala po válečných lodích, vojácích a účinném způsobu boje s ostrovany, kteří vždy udeřili tam, kde jsme byli nejméně připraveni. Princ Regal s vnitrozemskou krví v žilách se snažil uchvátit moc tím, že si vnitrozemské vévody předcházeli dary a společenskou pozorností. Následník trůnu Verity, jenž pojal přesvědčení, že svým Uměním již nestačí držet ostrovany v patřičných mezích, se mezitím soustředil na stavbu válečného loďstva na obranu pobřežních vévodství, čímž ale zanedbával svoji novomanželku. A nade vším se jako velký pavouk hrbil král Shrewd, který se snažil rozprostřít moc mezi sebe a své syny, aby zachoval stabilitu a nedotčenost Šesti vévodství.

Probudil mě dotek čísi ruky na čele. S rozmrzelým zabručením jsem hlavu odtáhl. Pokrývky kolem byly zpřeházené. Vystrachal jsem se z nich ven a posadil se, abych viděl, kdo si to troufá mne vyrušovat. Na židli vedle postele neklidně poposedával Shrewdův šasek. Vztekla jsem na něho pohlédla a on se trochu stáhl. Posedl mě neklid.

Vždyť šašek by měl být na Buckkeepu s králem, na míle daleko odsud. Nikdy jsem nezažil, že by krále opustil na déle než několik hodin či na noc kvůli spánku. Jeho přítomnost zde nevěstila nic dobrého. Šašek byl můj přítel, jak mu jen jeho podivnost umožňovala být něčím přítelem. Ale jeho návštěva měla vždy nějakou příčinu, a takové příčiny byly jen zřídka triviální či příjemné. Vyhlížel unaveně, jak jsem ho ještě nikdy neviděl. Měl na sobě obvyklý zelenočervený úbor a v ruce šaškovské žezlo zakončené krysí hlavou. Šaškův pestrý oděv až příliš kontrastoval s jeho bezbarvou kůží. Vypadal jako průsvitná svíce ovitá cesmínou. Jeho šaty se zdály být skutečnější než on sám. Světlé vlasy mu povívaly pod okrajem čapky jako utopenci ve vodě a v očích se mu odrážely tančící krbové plameny. Protřel jsem si oči a odhrnul vlasy z tváře. Byly vlhké, ve spánku jsem se potil.

"Vítej," vysoukal jsem ze sebe. "Nečekal jsem, že tě tady uvidím." Ústa jsem měl vyschlá, jazyk zdřevěnělý a na patře trpkou chuť. Vzpomněl jsem si, že jsem nemocný. Další podrobnosti byly už mlhavé.

"A kde jinde?" Žalostně na mne pohlédl. "Čím déle spíte, tím méně odpočatý vypadáte. Lehněte si na záda, můj pane.

Dovolte, abych vám udělal pohodlí." Hbitě mi zatahal za polštář, ale já ho rukou odehnal. Něco tu nehrálo. Nikdy ke mně nemluvil tak uctivě. Byli jsme sice přátelé, ale šaškova slova ke mně byla vždy jadrná a kyselá jako nedozrálé ovoce. Byla-li jeho náhlá laskavost znamením soucitu, po ničem takovém jsem netoužil.

Sklopil jsem zrak na svou vyšívanou noční košili a nádherné ložní prádlo. Něco na nich bylo divného. Byl jsem však příliš vyčerpaný a slabý, než abych na to přišel. "Co tady děláš?" chtěl jsem vědět.

Nadechl se a vzdychl. "Pečuji o vás. Dohlížím na vás, zatímco spíte. Víím, že se vám to zdá být pošetilé, ale já jsem přece šašek. Dobře víte, že já musím být pošetilý. Ale vždy, když se probudíte, ptáte se mě na tutéž věc. Proto mi dovolu, abych vám navrhl něco moudřejšího. Prosím vás, můj pane, nechtě mě poslat pro jiného lékaře."

Znovu jsem se zabořil do polštářů. Byly propocené a nakysle páchly. Věděl jsem, že bych mohl šaška požádat, aby mi je vyměnil, a on by to hned udělal. Jenže bych je zase znovu propotil. Bylo to zbytečné. Zkroucenými prsty jsem svíral pokrývku. Přihloupě jsem se zeptal: "Proč jsi sem přišel?"

Vzal mě za ruku a poplácal mě po ní. "Můj pane, ta náhlá slabost se mi nelíbí. Myslím, že péče tohoto lékaře vám příliš neprospívá. Bojím se, že jeho znalosti jsou mnohem menší, než si on sám myslí."

"Burrich?" zeptal jsem se nevěřicně.

"Burrich? Ten kdyby tu tak byl, můj pane! Je to možná jen stájmistr, ale navzdory všemu ručím za to, že je mnohem schopnějším lékařem než tenhle Wallace, který vám jen ordinuje léky a potíci kůry."

"Wallace? Burrich tady není?"

Šaškova tvář zvažněla. "Ne, můj králi. Zůstal v horách, jak víte."

"Tvůj král," řekl jsem a pokusil se zasmát. "Taková hloupost."

"Kdepak, můj pane," řekl šašek mírně. "Kdepak."

Jeho mírnost mě mátlá. Tohle nebyl šašek, kterého jsem znal, sršící hádankami a překroucenými slovy, zlomyslnými rýpanci, vtípkami a potměšilými urážkami. Najednou jsem byl napjatý jako staré lano a stejně tak rozdrásaný. Přesto jsem se snažil dát si věci dohromady. "Takže jsem na Buckkeepu?"

Zvolna přikývl. "Samozřejmě že ano." Ústa se mu semkla obavami.

Zmlkl jsem a připadl si všemi zrazený, zoufale zatracený. Nějak jsem byl dopraven na Buckkeep. Proti své vůli. Burrich ani nepovažoval za vhodné mě doprovázet.

"Dovolte, abych vám podal nějaké jídlo," prosil mne šašek. "Po jídle se vždy cítíte lépe." Načež vstal.

"Přinesl jsem ho už před pár hodinami. Zahřívám ho u krbu."

Očima jsem ho znaveně sledoval. U mohutného krbu se sehnul a poodnesl přikrytou mísu z okraje ohniště. Zvedl poklici a já ucítil sytou vůni dušeného hovězího. Šašek mi ho začal nabírat do misky. Hovězí jsem neměl už několik měsíců. V horách byla jen zvěřina, skopové a kozí. Unaveným zrakem jsem bloumal po místnosti. Těžké tapiserie, masivní dřevěné židle. Těžké kameny v krbu, bohatě zdobené závěsy kolem postele. Znal jsem to místo. Byla to králova ložnice na Buckkeepu. Proč jsem tady, přímo v králově posteli? Chtěl jsem se na to zeptat šaška, ale mými ústy promluvil někdo jiný. "Vím příliš mnoho věcí, šašku. Nemohu už zabránit tomu, abych je věděl. Někdy si připadám, jako by mou

vůli ovládal někdo jiný a směřoval moji mysl tam, kam sám nechci. Mé zdi jsou narušeny. Všechno to proudí dovnitř jako příliv." Zhluboka jsem se nadechl, ale nemohl jsem tomu zabránit. Zprvu mnou projelo mrazivé zachvění a pak - jako bych byl ponořen do dravého proudu ledové vody. "Příliv stoupá," zasupěl jsem. "A s ním loď. Rudé loď..."

Šašek zděšeně vypouklil oči. "V tuto dobu, Vaše Veličenstvo? To jistě ne! V zimě ne!"

Na hrudi mě svíralo, ztěžka se mi dýchalo. Namáhavě jsem ze sebe vysoukal: "Zima se připlížila moc tiše. Ušetřila nás svých bouří a tím i ochrany. Podívej. Podívej támhle, na vodě. Vidiš? Připlouvají. Z mlhy."

Zvedl jsem ruku a ukázal před sebe. Šašek přispěchal ke mně a stoupl si vedle. Přikrčil se a zíral do míst, kam jsem ukazoval, ale já věděl, že nic nevidí. Přesto mi věrně, leč váhavě položil ruku na ochablé rameno a díval se, jako by mohl rozptýlit ty zdi a míle, jež byly mezi ním a mou vizí. Toužil jsem být stejně slepý jako on. Uchopil jsem jeho bledou ruku s dlouhými prsty, která mi spočívala na rameni. Na okamžik jsem pohlédl na svoji zchradlou ruku a královský pečetní prsten na kostnatém prsteníku za oteklým kloubem. Pak se můj zrak zdráhavě pozvedl a mé vidění se přeneslo do dále.

Má ukazující ruka mířila na ztichlý přístav. Vsedě jsem se namáhavě narovnal, abych lépe viděl. Před mnou se prostíralo zešeřelé město, spleť domů a cest. V dutinách a nad zálivem ležela hustá mlha.

Nadchází změna počasí, pomyslel jsem si. Něco viselo ve vzduchu, který mě mrazil a ochladil pot na mé kůži, až jsem se zachvěl. I přes noční temnotu a mlhu jsem dokázal všechno vidět jasně. Vidění Uměním, pomyslel jsem si, a vzápětí se zarazil. Vždyť já Umění neovládám, neumím to navodit, neumím je využít.

Jak jsem však viděl, z mlhy se vynořily dvě lodi a vplouvaly do spícího přístavu. Úplně jsem zapomněl, co umím či neumím. Ty loď byly štíhlé a vyzbrojené, a ač se v měsíčním světle jevily jako černé, věděl jsem, že jejich trupy jsou rudé. Rudé ostrovanské loď s nájezdíky na palubě. Nořily se do vln jako nože klesající si cestu z mlhy a zařezávaly se do chráněných vod přístavu jako tenká čepel vnikající do prasečího břicha. Jejich vesla tiše a souhlasně pracovala, vidlice byly ztlumené hadry. Směle proplouvaly kolem doků, jako počestní obchodníci, kteří přivezli zboží. Z první loď zlehka vyskočil námořník s lanem, které přivázal ke kotevnímu kůlu. Veslař mezitím odrážel loď od doků, dokud nebylo vyhozeno lano na zádi a rovněž přivázáno. Vše se dělo tak klidně, tak nehorázně. Druhá loď se řídila příkladem první. Obávané rudé loď, směle jako rackové, připluly do města a zakotvily u domovských doků svých obětí.

Žádná hlídka nevykřikla. Žádný hlídač nezatroubil na roh ani nevhodil pochodeň na připravenou hromadu smolného sosnového dřeva, aby zažehl výstražný oheň. Hledal jsem očima strážce a pojednou je uviděl. S hlavami na hrudích nečinně spočívaly ve svých pozicích. Poctivá, podomácku tkaná vlna přecházela z šedé barvy do rudé, jak krev prosakovala proříznutými hrdly strážníků. Vrahové se tiše připlížili po souši, znali přesně jejich rozmístění, aby každého svědka zavčasu umlčeli. Spící město nikdo nevaroval.

Stráží nebylo mnoho. V tak malém městečku, které si jen stěží zasloužilo tečku na mapě, toho nebylo moc. Město se navíc spoléhalo na to, že před podobnými nájezdy je ochráněno právě jeho bezvýznamné majetky. Pravda, pěstovali zde dobrou vlnu a tkali kvalitní přízi. Lovili a udili lososy, kteří vplouvali rovnou do jejich řeky, a sklízeli zde malá, leč sladká jablka, z nichž dělali dobré víno. Západně od města se prostírala pěkná škeblová pláž. Takové bylo bohatství Siltbay, a nebylo-li zrovna velké, pak jistě stačilo na to, aby si místní jako pokladu cenili života. Rozhodně však nestáli za to, aby k nim někdo přišel s pochodní a nožem. Který blázen by si myslel, že soudek jablečného vína či rošť s uzenými lososy stojí pirátům za pozornost?

Tohle však byly rudé loď, a ty neplenily kvůli bohatství či pokladům. Nešlo jim o chovný dobytek ani o ženy coby manželky nebo o chlapce na otroky k veslicím svých galér. Tučné huňaté ovce měly být zmrazeny a zmasakrovány, uzení lososi rozdupání a sklady s vlnou a vínem zapáleny. Chystali se sice odvléci rukojmí, ale pouze aby je vykovali. Kouzlo vykování z nich učiní podlidi, zbaví je všech emocí a ponechá jim jen ty nejzákladnější myšlenky. Nájezdíci si ovšem rukojmí neodvezou, ale zanechají je tady, aby šířili ochromující úzkost mezi těmi, kteří je kdysi milovali a nazývali příbuznými. Zbavení vši lidské citlivosti, títo vykování budou drancovat svou vlast nelítostně jako rosomáci. Tento akt postižení našich příbuzných, aby na nás parazitovali jako vykování, byl nejkrutější zbraní ostrovanů. A zatímco jsem se díval, už jsem to dopředu věděl. Viděl jsem už následky jiných nájezdů.

Sledoval jsem, jak smrtící příliv stoupá, aby zaplavil městečko. Ostrovanští piráti vyskákali z lodí do

doků a vlili se do osady. Mlčky se ve skupinkách po dvou či po třech roztekli ulicemi, jako když se smrtelný jed rozpouští ve víně. Někteří se zastavili, aby prozkoumali pár plavidel uvázaných v docích. Většinu člunů tvořily malé otevřené dorisy, byly zde však i dvě větší rybářské lodi a jedna obchodní. Posádky čekala rychlá smrt. Jejich zuřivý boj byl stejně dojímavý jako kdákání a poletování drůbeže, když do kurníku vtrhne lasička. Doléhaly ke mně hlasy chroptící krví. Výkřiky pak lačně pohltila hustá mlha. Smrt drsného námořníka tak vyzněla jen jako žalostné ptačí zapípání. Poté se čluny vznaly, bez ohledu na jejich hodnotu, která přijde vniveč. Tihle nájezdníci si nebrali žádnou skutečnou kořist. Snad jen hrstku mincí, pokud k nim snadno přišli, nebo náhrdelník z těla té, kterou znásilnili a zabili, jinak skoro nic.

Nemohl jsem dělat nic než se jen dívat. Ztěžka jsem zakašlal a zalapal po dechu. "Kdybych je jen dokázal pochopit," řekl jsem šaškovi. "Kdybych jen věděl, oč jim jde. Tyhle rudé lodě mi nedávají žádný smysl. Jak můžeme bojovat s těmi, kteří válčí z důvodu, který nám neodhalí? Ale kdybych je dokázal pochopit..."

Šašek sešpulil bledé rty a zamyslel se. "Podílejí se na šílenství toho, kdo je vede. Lze je pochopit jedině tehdy, když se člověk k jejich šílenství připojí. Já sám nemám nejmenší nutkání je pochopit. Pochopení je nezastaví."

"Ne." Nechtěl jsem sledovat dopuštění ve vesnici. Vídal jsem tuhle noční mŕu až příliš často. Avšak jen bezcitný člověk by se mohl odvrátit, jako by to byla jen mizerná loutkohra. Poslední věcí, kterou jsem mohl pro své lidi udělat, bylo dívat se, jak umírají. Zároveň to bylo vše, co jsem pro ně mohl učinit. Byl jsem nemocný a zmrzačený stařec, na míle daleko od nich. Nic víc ode mne nemohli čekat. A tak jsem se díval.

Sledoval jsem, jak městečko probouzí z lehkého spánku drsný stisk cizí ruky na hrdle či na hrudi, nůž nad kolébkou či náhlý výkřik dítěte vytrženého ze sna. Po celé vesnici začaly blikat a planout světla, některá z nich byly rozžaté svíce, když někdo zaslechl výkřik souseda, jiná pochodně a hořící domy. Ačkoli rudé lodě sužovaly Šest vévodství víc než rok, pro tyto lidi se staly skutečností až této noci. Mysleli si, že jsou připraveni. Slýchali ony hrůzné příběhy a pevně se odhodlali, že oni sami to nikdy nepřipustí. Jejich domy však přesto hořely a výkřiky se nesly k noční obloze, jako když se zrodily z kouře.

"Mluv, šašku," přikázal jsem chraplavě. "Upamatuj se na budoucnost, pro mne. Co říkají o Siltbay? O nájezdu na Siltbay, v zimě."

Šašek se rozechvěle nadechl. "Není to snadné ani jasné." Zaváhal. "Všechno se komíhá, všechno se stále mění. Tolik je toho v pohybu, Vaše Veličenstvo. Budoucnost se tam rozlévá do všech směrů."

"Řekni vše, co vidíš," přikázal jsem.

"Složili o tomhle městě píseň," konstatoval dutým hlasem šašek. Stále přitom svíral mé rameno, stisk jeho dlouhých, silných prstů mě studil i přes noční košili. Proběhl mezi námi záchvěv a já cítil, jak má co dělat, aby se vedle mne nezhroutil. "Když ji zpívají v krčmě a do rytmu refrénu tlučou korbely o stůl, nic z toho se nezdá být tak hrozné. Člověk by si mýsl, že tihle lidé se jim statečně postavili a vytrvali v boji, místo aby se vzdali. Nikdo, ani jediný člověk, nebyl zaživa odvečen a vykován. Nikdo." Šašek se odmlčel. Hysterický tón jeho hlasu se mísil s vynucenou lehkovážností. "Samozřejmě když člověk pije a zpívá, nevidí krev. Ani necítí spálené maso. Ani neslyší výkřiky. Ale to je pochopitelné. Zkoušel jste někdy najít rým na ,rozčtvrcené dítě'? Kdosi jednou zkusil ,pamatovat dobře', ale tento verš stále moc nezní." Jeho vtípkování není vůbec veselé. Jeho hořké žertíky nemohou ochránit jeho ani mne. Opět umlká, můj vězeň, odsouzený sdílet své trýznivé vědění se mnou.

Mlčky přisvědčují. Žádný verš pravdivě nevypoví o rodiči, jenž strká kuličku s jedem do úst dítěte, aby ho uchránil před nájezdíky. Nikdo nedokáže zazpívat o plačícím dítěti v sevření prudkého, drsného jedu, nebo o ženách, jež byly znásilněny, ležice ve smrtelných mukách. Žádný rým či melodie by nedokázaly unést váhu výpovědi lukostřelců, jejichž neomylné šípy usmrtily zajaté příbuzné, ještě než stačili být odvečeni. Hleděl jsem do útrob hořícího domu. Skrze plameny jsem viděl desetiletého chlapce, jak si obnažuje hrdlo, aby ho matka mohla podržnout nožem. Držel přitom tělísko své malé sestřičky, která již byla zardoušená, neboť připluly rudé lodě a žádný milující bratr by ji nevydal nájezdníkům ani nenasytým plamenům. Viděl jsem oči její matky, jež uchopila těla svých dětí a nesla je s

sebou do plamenů. Takové věci je lepší si nepamatovat. Já však toho vědění ušetřen nebyl. Bylo mou povinností tyhle věci znát a připomínat si je.

Ne všichni zahynuli. Někteří se rozprchli do přilehlých lesů a poli. Viděl jsem jednoho mladíka, jenž se schoval se čtyřmi dětmi pod doky, kde se v ledové vodě přimkli ke kůlům obrostlým vilejší a čekali, dokud nájezdníci neodrazili. Ostatní se pokoušeli utéci a byli zabiti na útěku. Viděl jsem ženu, jak v noční košili vyklouzla z domu. Plameny již olizovaly zeď budovy. Jedno dítě nesla v náručí, další se jí drželo za sukni a následovalo ji. I uprostřed tmy házelo světlo z hořících chýší blyštivé odlesky na její vlasy. Vyděšeně se rozhlédla kolem, ale dlouhý nůž, který držela ve volné ruce, měla vztyčený a připravený. Zahlédl jsem její malá, sverpě semknutá ústa a divoce zúžené oči. Pak jsem na okamžik ve světle požáru spatřil ten hrdý profil. "Molly!" vydechl jsem. Natáhl jsem po ní svůj stařecký pařát. Nadzvedla poklop a strčila děti do podzemního sklepa pod hořícím domem. Pak poklop zase tiše spustila. Jsou v bezpečí?

Ne. Dva z nich se vynořili za rohem. Jeden měl v ruce sekýru. Šli pomalu, vykračovali si a nahlas se chechtali. Saze, jimiž měly začerněny tváře, dávaly vyniknout zubům a bělmu jejich očí. Jedna z nich byla žena. Byla moc krásná, jak se za chůze smála. Nebojácná. Vlasy měla spletené dozadu a stažené stříbrným drátem. Plameny v nich rudě mžikaly. Nájezdníci přišli až k poklopu do podzemního sklepa a jeden z nich se mohutně rozmáchl sekýrou. Ta se zaťala hluboko do dřeva. Uslyšel jsem zděšený dětský výkřik. "Molly!" zakřičel jsem. Vyhrabal jsem se z postele, ale neměl jsem sílu stát. Plazil jsem se k ní. Dveře povolily a nájezdníci se hlasitě zachechtali. Jeden z nich za smíchu i zemřel, když z roztržitých zbytků dveří vyskočila Molly a zapíchla mu dlouhý nůž do hrdla. Ale krásná žena s blyštivým stříbrem ve vlasech měla v ruce meč. A zatímco Molly zápolila s nožem, aby ho vyrvala z těla umírajícího muže, ten meč padal a padal a padal...

V tom okamžiku cosi v hořícím domě s praskotem povolilo. Budova se zakymácela a celá se zřítila, do výše vylétl roj jisker a vyšlehly hučící plameny. Mezi mnou a sklepem se zvedla ohňová clona. Skrze to peklo jsem nic neviděl. Spadl dům na dveře do sklepa a útočící nájezdníky? Neviděl jsem. Prudce jsem vydechl, šmátraje po Molly.

Ale v příštím okamžiku bylo všechno pryč. Žádný hořící dům, žádné zplundrované město, žádný přepadený přístav, žádné rudé lodě. Jen já sám, skrčený na zemi u krbu. Vrazil jsem ruku do ohně a v prstech svíral uhlík. Šašek vykřikl a uchopil mě za zápěstí, aby mi ruku z ohně vytáhl. Setřásl jsem ho, pak jsem se tupě zahleděl na puchýřovité prsty.

"Můj králi," řekl šašek žalostně. Poklekl vedle mne a opatrně mi od kolen odsunul mísu s polévkou. Navlhl ubrousek ve víně, které mi nalil k jídlu, a ovinul mi prsty. Nebránil jsem se. Popálenou kůži jsem necítil díky hluboké ráně v duši. Jeho starostlivé oči se zahleděly do mých. Já ho však skoro neviděl. Připadal mi nehmotný, jak skomírající plameny osvětlovaly jeho bezbarvé oči. Stín - jako všechny ostatní stíny, které mě přicházely trýznit.

Vtom mi v popálených prstech bolestivě zacukalo. Zdravou rukou jsem je stiskl. Co jsem to prováděl, na co jsem to myslel? Umění se dostavilo jako záchvat a pak pominulo, zanechávaje mě na zemi vysátého jako prázdnou sklenici. Zaplavila mě hrozná únava a na ní jako na koni přicválala bolest. Snažil jsem se upamatovat na to, co jsem viděl. "Co to bylo za ženu? Je nějak důležitá?"

"Ach." Šašek vypadal ještě ztrápeněji, ale snažil se sebrat. "Žena ze Siltbay?" Zamyslel se, jako kdyby se přehraboval v paměti. "Ne. Nic nemám. Je to celé nějaké zmatené, můj králi. Těžko říci."

"Molly nemá žádné děti," řekl jsem mu. "To nemohla být ona."

"Molly?"

"Jmenuje se Molly?" chtěl jsem vědět. Hlava mi třeštila. Pojednou se mě zmocnil hněv. "Proč mě tak trápíš?"

"Můj pane, o žádné Molly nic nevím. Pojd'te. Pojd'te zpět do postele a já vám přinesu nějaké jídlo."

Pomohl mi na nohy a já strpěl, aby se mě dotkl. Našel jsem znovu řeč. Potácel jsem se, zrak se mi zaostřoval a zase mžil. V jednom okamžiku jsem cítil jeho ruku na své paži, v dalším mi připadalo, jako bych si místnost a hovořící muže vysnil. Vysoukal jsem ze sebe: "Musím vědět, jestli to byla Molly. Musím vědět, jestli umírá. Šašku, já to musím vědět."

Šašek ztěžka vzdychl. "To není v mé moci, můj králi. Vždyť to víte. Stejně jako vaše vize, i ty moje

ovládají mne, nikdy ne naopak. Já nemohu vytrhnout nit z tapiserie, ale musím se dívat tam, kam je zaměřen můj zrak. Budoucnost, můj králi, je jako proud v říčním korytě. Nemohu vám říci, kudy teče jedna kapka vody, ale mohu vám říci, kde je proud nejsilnější."

"Žena ze Siltbay," naléhal jsem. Jedna moje část ubohého šaška litovala, ale druhá trvala na svém. "Nebyl bych ji viděl tak jasně, kdyby nebyla důležitá. Zkus to. Kdo je to?"

"Ona je důležitá?"

"Ano. Jsem si tím jist. Och, ano."

Šašek usedl se zkříženýma nohama na podlahu. Přiložil si dlouhé tenké prsty na spánky a zatlačil, jako by se pokoušel otevřít dveře. "Nevím. Nechápu to... Vše je tak zmatené, vše se tak kříží. Stopy jsou pošlapány, pachy se vytratily..." Vzhledl ke mně. Já jsem jaksi stěží stál, kdežto on mi seděl na zemi u nohou a vzhlížel na mne. Oči v bleďožluté tváři měl vyřeštěné. Vypětím se zapotácel a šaškovsky se usmál. Zahledl se na své žezlo s hlavou krysy a dotkl se nosem krysího čumáku. "Znala jsi nějakou Molly, Ratsy? Ne? Já věděl, že ne. Měl bych se snad zeptat někoho dalšího, kdo by to mohl vědět. Třeba červů." Začal se hloupě hihňat. Zbytečné stvoření. Pitomý, nesrozumitelný věštec. Inu, nebylo mu pomoci. Nechal jsem ho být a pomalu se odebral do postele. Posadil jsem se na okraj.

Pojednou jsem zjistil, že se zimničně třesu. Záchvat, pomyslel jsem si. Musím se zklidnit, jinak mi hrozí záchvat. Copak chci, aby mě šašek viděl, jak se tu kroutím a lapám po dechu? Bylo mi to jedno. Nic nebylo důležité kromě toho, zda to byla má Molly, a pokud ano, zahynula? Musel jsem to vědět. Musel jsem vědět, zda zemřela, a jestli ano, pak tedy jak. Nikdy jsem nepotřeboval nic vědět tak jako tohle. Šašek se skrčil na koberci jako bledá ropucha. Navlhl si rty a usmíval se na mě. Takový úsměv si na člověku občas vynutí bolest. "Je to moc radostná písnička, ta, kterou zpívají v Siltbay," poznamenal. "Triumfální píseň. Vesničané vyhráli, vidíte. Nevybojovali si život, to ne, ale očistili smrt. Ano, každopádně smrt. Smrt, nikoli vykování. Alespoň to je něco. Něco, nač se dá v dnešní době složit píseň a upnout. Takhle to teď chodí v Šesti vévodstvích. Zabíjíme své vlastní, aby je nemohli zabít nájezdníci, a potom na to skládáme oslavné písně. Zvláštní, co lidem poslouží jako útěcha, když se nemají k čemu dalšímu upnout."

Má vize trochu pobledla. Najednou jsem si uvědomil, že sním. "Já tu stejně nejsem," řekl jsem malátně.

"Tohle je sen. Zdá se mi o tom, že jsem král Shrewd."

Šašek pozvedl ruku do světla ohně a zamyšleně se zahledl na kosti vystupující zpod tenké kůže. "Když to říkáte, můj lenní pane, musí to tak být. Také já pak sním, že jste král Shrewd. Kdybych vás štípl, možná bych se probudil?"

Pohlédl jsem na své ruce. Byly staré a zjizvené. Sevřel jsem je a pozoroval žíly a šlachovité uzliny pod papírově bílou pletí, přitom jsem cítil drhnutí v otekých kloubech, jako bych tam měl písek. Jsem už starý muž, pomyslel jsem si. Takhle si tedy člověk připadá, když je starý. Nikoli nemocný, z čehož se lze zotavit. Starý. Když už to každý den může být jen těžší a každý měsíc je jen dalším břemenem pro tělo. Svět kolem mne se začal rozjíždět do stran. Na okamžik jsem si pomyslel, že je mi patnáct. Odkudsi ke mně dolehl zápach spáleného masa a hořících vlasů. Ne, sytá vůně dušeného hovězího. Ne, hojivé kadidlo Jonqui. Ze směsice pachů se mi udělalo zle. Ztratil jsem ponětí o tom, kdo jsem a co je důležité. Plácal jsem sebou v kluzké logice a snažil se ji zdolat. Bylo to beznadějné. "Já nevím," zašeptal jsem.

"Ničemu z toho nerozumím."

"Ach," řekl šašek. "Jak jsem vám říkal. Člověk může pochopit nějakou věc, jen když sejí sám stane."

"Tohle tedy značí, co je to být král Shrewd?" otázal jsem se. Otřáslo to mnou až do morku kostí. Nikdy jsem ho takhle neviděl, usouzeného bolestmi stárí, ale přesto nelítočně konfrontovaného s bolestmi svých poddaných. "Tohle on musí snášet den za dnem?"

"Obávám se, že je to tak, můj lenní pane," odvětil mírně šašek. "Pojďte. Dovolte, abych vám pomohl zpátky do postele. Zítra vám jistě bude lépe."

"Ne. Oba dobře víme, že ne." Ta hrozná slova jsem nevyřkl já. Vyšla ze rtů krále Shrewda, a já je slyšel a přitom věděl, že je to ochromující pravda, která na krále Shrewda dennodenně doléhá. Byl jsem hrozivě unavený. Každý kousek těla mne bolel. Netušil jsem, že maso na kostech může být tak těžké, že pouhé ohnutí prstu si může vyžádat tak bolestivé úsilí. Chtěl jsem odpočívat. Znovu spát. Byl jsem to já, anebo Shrewd? Měl jsem šaška nechat, aby mě uložil do postele, dopřát svému králi odpočinek. Jenže

šašek stále držel klíčové sousto informace těsně nad mými chňapajícími čelistmi. Žongloval přede mnou s oním jediným zlomkem vědění, který jsem musel vlastnit, abych se dopátral celku.

"Zahynula tam?" naléhal jsem.

Smutně na mne pohlédl. Potom se prudce shýbl a znovu zvedl své krysí žezlo. Po tváři Ratsy jako perlička stékala malinká slza, šinoucí si to tundrou bolesti. Šašek šeptem pravil: "Žena ze Siltbay. Kapička vody v proudu všech žen ze Siltbay. Co se jí mohlo přihodit? Zemřela? Ano. Ne. Ošklivě popálená, ale živá. Ruku ut'atou u ramene. Vehnána do úzkých a znásilněna, zatímco jí vraždili děti. Tak nějak." Šaškovy oči teď zely ještě větší prázdnotou. Bylo to, jako kdyby nahlas předčítal z nějakého seznamu. Jeho hlas postrádal jakoukoli intonaci. "Zaživa upečena i s dětmi, když na ně spadla hořící budova. Pozřela jed, jakmile ji probudil manžel. Zadusila se kouřem. A zemřela na infekci v sečné ráně několik dní nato. Zemřela probodena mečem. Zalkla se vlastní krví, zatímco ji znásilňovali. Podřízla si hrdlo poté, co zabila své děti, když nájezdníci rozsekávali dveře jejího obydlí. Přežila a příštího léta porodila nájezdníkovi dítě. Byla objevena za několik dní, jak bloumá po kraji, ošklivě popálená, ale na nic si nepamatovala. Měla sežehlou tvář a ut'até ruce, ale žila krátce -"

"Dost!" vykřikl jsem. "Dost! Prosím, přestaň s tím."

Zmlkl a nadechl se. Pohlédl zpátky na mě a zaostřil zrak. "Přestat s tím?" Vzdychl. Dal si obličej do dlaní a přes prsty tlumeně pravil: "Přestat s tím? Ženy ze Siltbay tolik křičely. Ale to už se stalo, můj lenní pane. Nemůžeme zabránit tomu, co se právě děje. Jakmile to nadejde, je již pozdě." Zvedl hlavu z dlaní.

Vypadal velmi unaveně.

"Prosím," žadonil jsem. "Copak mi nemůžeš říci o té jediné ženě, kterou jsem viděl?" Pojednou jsem si nemohl vybavit její jméno, jen to, že pro mě byla moc důležitá.

Šašek zavrtěl hlavou a stříbrné zvonečky na jeho čapce nesměle zazvonily. "Jediný způsob, jak to zjistit, je jít tam." Vzhlédl ke mně. "Když mi to přikážete, udělám to."

"Zavolej Verityho," řekl jsem. "Mám pro něj instrukce."

"Naši vojáci nemohou přijet včas, aby tomu nájezdu zabránili," připomněl mi. "Mohou jen lidem pomoci hasit požáry a sesbírat z ruin to, co jim zůstalo."

"Pak by měli udělat alespoň to," řekl jsem ztěžka.

"Nejprve mi dovolte, abych vám pomohl zpátky do postele, můj králi. Než prochladnete. A dovolte mi přinést vám jídlo."

"Ne, šašku," pravil jsem smutně. "Mám si tu v teple jíst, zatímco tam těla dětí vychládají v blátě? Raději mi přines roucho a boty. A pak běž vyhledat Verityho."

Šašek neoblomně trval na svém. "Myslíte, že nepohodlí, které si způsobíte, poskytne byt' jen jednomu dítěti další nádech, můj lenní pane? To, co se přihodilo v Siltbay, je pryč. Proč musíte trpět vy?"

"Proč musím trpět já?" Spatřil jsem, jak se šašek usmívá. "To je jistě otázka, kterou dnes v noci každý obyvatel Siltbay položil mlze. Já trpím, můj šašku, poněvadž trpěli oni. Protože jsem král. Ale hlavně proto, že jsem člověk a viděl jsem, co se tam dělo. Uvažuji o tom, šašku. Co kdyby si každý člověk v Šesti vévodstvích řekl: „Inu, to nejhorší, co je mohlo potkat, se již stalo. Proč bych si měl odpírat jídlo a teplou postel a znepokojovat se tím?" Šašku, při krvi, která ve mně koluje, tohle jsou mí lidé. Trpím já dnes v noci víc než kterýkoliv z nich? Co je to bolest a třas jednoho muže oproti tomu, co se udalo v Siltbay? Proč bych se měl skrývat, když jsou mí lidé masakrováni jako dobytek?"

"Stačí, abych princ Veritymu tlumočil pouze dvě slova," rozčiloval mě šašek dalšími řečmi. "„Nájezdníci“ a „Siltbay“, on už pak bude vědět vše, co každý muž vědět potřebuje. Dovolte, abych vás uložil do postele, můj pane, a potom za ním s těmito slovy poběžím."

"Ne." V týlu lebky mi vyrašil další záchvěv bolesti. Snažila se zmást mé myšlenky, ale já jí odolal. Přinutil jsem své tělo, aby popošlo k židli u krbu. Podařilo se mi na ni usednout. "Obětoval jsem své mládí vytyčení hranic Šesti vévodství pro každého, kdo by je chtěl ohrozit. Měl by být můj život tak cenný teď, když už ho zbývá jenom málo, a to vše je zamlženo bolestí? Ne, šašku. Okamžitě mi přiveď mého syna. Poslouží mi svým Uměním, neboť dnešní noci jsem s vlastními silami u konce. Spolu pak zvážíme to, co zjistíme, a učiníme rozhodnutí ohledně toho, co je třeba podniknout. A teď už běž. BĚŽ!"

Šašek zacupital chodidly na kamenné podlaze a zmizel.

Zůstal jsem sám se sebou. Se sebou samými. Přiložil jsem ruce na spánky. Ucítil jsem, jak mi tvář zkrivil

bolestivý úsměv, když jsem objevil sám sebe. Tak, chlapče. Tady jsi. Král pomalu obrátil pozornost ke mně. Byl unavený, ale nasměroval své Umění na mne a jemně, jako pavučina ve větru, se dotkl mé mysli. Já nemotorně zašmátral, abych spojení stabilizoval, a všechno se tím zhatilo. Kontakt se přerušil, převal se jako zteřelá tkanina. A pak byl pryč.

Dřepěl jsem sám na podlaze ložnice v Horském království, nepříjemně blízko krbovému ohni. Bylo mi patnáct a měl jsem na sobě čisté, hebké noční prádlo. Oheň v krbu mezitím pohasl. V puchýřovitých prstech mně bolestně cukalo. I ve spáncích už se začínala ozývat tepavá bolest po odeznění Umění. Když jsem vstal, pohyboval jsem se pomalu a opatrně. Jako stařec? Ne. Jako mladý muž, jehož zdraví se neustále lepšilo. Teď už jsem znal ten rozdíl.

Hebká čistá postel mě lákala stejně jako hebký čistý zítřek.

Odmítl jsem obojí. Usedl jsem na židli u krbu a v zamyšlení hleděl do plamenů.

Když mi Burrich s prvním ranním rozbřeskem přišel dát sbohem, byl jsem připraven jet s ním.

2 Návrat domů

Buckkeepská tvrz skýtá pohled na hluboký přístav, nejkrásnější v celých Šesti vévodstvích. Směrem na sever se vlévá do moře Jelení řeka, jež na svých vodách unáší většinu zboží vyváženého z vnitrozemských vévodství Tilt a Farrow. Na strmých černých útesech trůní mohutný hrad, z něhož je vidět na ústí řeky, přístav a moře v dáli. K těmto útesům se nejistě přimyká město Buckkeep, bezpečně vzdálené od povodňové planiny u veliké řeky, jehož značná část je vystavěna na docích a umělých nábřežích. Původní pevnost zde představovala dřevěná stavba, zbudovaná původními obyvateli na obranu proti nájezdům ostrovanů. V dávných časech ji dobyl nájezdník jménem Taker, jenž se zde po uchvácení tvrze natrvalo usadil. Trámovou konstrukci pak nechal nahradit hradbami a věžemi z černého kamene vytěženého ze samotných útesů, takže základy Buckkeepu zapustily hluboko v kameni. S každou nastupující generací farseerovské linie byly hradby opevňovány, věže zvyšovány a zesilovány. Od dob Taker, zakladatele linie Farseerů, Buckkeep nikdy nepadl do nepřátelských rukou.

Na tvář mne políbil sníh a vítr mi odvál vlasy z čela. Z temného snu jsem procitl do ještě temnějšího, do zimní krajiny na zalesněném území. Byla mi zima, pouze v jednom místě mě zahřívalo horko, stoupající ze hřbetu mého zplahočeného koně. Sooty pode mnou se netečně ploužila vysoko navátým sněhem.

Pomyslel jsem si, že jsme na cestě už dlouho. Předě mnou jel čeledín Hands. Otočil se v sedle a cosi na mě zakřičel.

Sooty se naklonila, ne moc prudce, jenže já to nečekal a málem jsem vyklouzl ze sedla. Zachytil jsem se hřívy a narovnal se. Pravidelně se sypající vločky zahalovaly okolní les jako závoj. Smrky byly obtíženy nahromaděným sněhem, zatímco roztroušené břízy trčely jako holé černé siluety v oblačném měsíčním světle. Po nějaké stezce ani památky. Stromy kolem nás rostly dost hustě. Hands před námi právě přitáhl uzdu svému černému valachovi, proto se Sooty zastavila. Za mnou seděl na grošované kobyle Burrich, jenž si vedl s nenuceností zkušeného, dlouholetého jezdce.

Trásl jsem se zimou a slabostí. Tupě jsem se rozhlédl kolem, nechápaje, proč jsme zastavili. Vítr dul v ostrých poryvech a šlehal mým provlhlým pláštěm do plecí Sooty. Hands náhle ukázal před sebe.

"Támhle!" Ohlédl se po mně. "Viděl jsi to taky?"

Naklonil jsem se dopředu a usilovně zíral skrze sypající se sníh, jenž připomínal rozčeřené krajkové záclony. "Myslím, že ano," řekl jsem, jenže má slova pohltil vítr a padající vločky. Na okamžik jsem zahlédl malinká světla v dálce. Byla žlutá a nehybná, na rozdíl od bledě modrých bludiček, jež mi stále občas zkaliily zrak.

"Myslíš, že je to Buckkeep?" křikl Hands do sílícího větru.

"Ano, je," prohlásil klidně Burrich svým hlubokým hlasem, který se snadno nesl vzduchem. "Vím, kde teď jsme. Zde princ Verity před šesti roky ulovil tu velkou laň. Vzpomínám si, jak po zásahu šípem vyskočila a skutálela se tady do té rokle. Celý zbytek dne nám trvalo, než jsme se dostali dolů a spakovali maso."

Rokli, na niž ukazoval, jsem v padajícím sněhu zahlédl jen jako křovinatou čáru. Rázem mi ale všechno

zapadlo do sebe. Poloha tohoto úbočí, druh rostoucích stromů, támhle ta rokle, takže Buckkeep je tímto směrem, jen kousek cesty, než pevnost jasně uvidíme na mořských útesech shlížejících na záliv a město Buckkeep pod nimi. Poprvé za ty dny jsem s absolutní jistotou věděl, kde jsme. Mohutný oblačný pří-krov nám dlouhou dobu bránil ověřit si směr trasy podle hvězd a nezvykle vysoké sněhové srážky mezitím změnily tvářnost krajiny, až i Burrich znejistěl. Teď už jsem však věděl, že domov leží jenom kousek cesty koňmo před námi. Ovšem v létě. Sebral jsem v sobě veškeré zbytky odhodlání.

"Není to moc daleko," řekl jsem Burrichovi.

Hands mezitím pobídl koně do kroku. Malý podsaditý valach vyrazil statečně kupředu, zanechávaje ve sněhu vyšlapanou stezku. Pobídl jsem Sooty a má vysoká klisna neochotně vykročila. Jakmile se naklonila ke kopci, sesmekl jsem se stranou. Když jsem se zuřivě škrábal do sedla, Burrich se svým koněm popojel na moji úroveň. Natáhl ruku, chňapl mě zezadu za límec a vytáhl mě zpět do sedla. "Není to už moc daleko," souhlasil. "Zvládneš to."

Se značnou námahou jsem přikývl. Bylo to teprve podruhé, co mě musel během zhruba poslední hodinky narovnávat. Jeden z mých lepších večerů, pomyslel jsem si hořce. Napřímil jsem se v sedle a odhodlaně vztyčil ramena. Skoro doma.

Předchozí cesta byla dlouhá a svízelná. Počasí bylo mizerné a ustavičně drsné podmínky mému zdraví nijak neprospívaly. Většinu z toho si vybavuji jako pochmurný sen, dlouhé dny natřásání v sedle, aniž bychom pořádně věděli, zda jedeme správně, noci v malém stanu, kde jsem ležel mezi Handsem a Burrichem a třásl se tak velkou únavou, že jsem ani nemohl usnout. Když jsme se dostali blíže k vévodství Buck, myslel jsem si, že cesta bude snazší. Na Burrichova varování jsem nedbal.

V Turlake jsme se na noc zastavili v hostinci. Domníval jsem se, že na druhý den se poplavíme po řece na prámu, neboť, i když břehy Jelení řeky lemoval led, její silný střední proud udržoval koryto splavné po celý rok. Šel jsem rovnou na pokoj, protože už jsem neměl sil nazbyt. Burrich s Handsem se mezitím těšili na teplé jídlo a společnost, o pivu nemluvě. Nečekal jsem, že přijdou na pokoj tak brzy. Uplynuly sotva dvě hodinky, když se oba vrátili a chystali se do postele.

Burrich byl podmračený a podivně ztichlý. Když se odebral na kutě, Hands mi pošeptal, jak špatně se v tomto městě mluví o králi. "Kdyby věděli, že jsme z Buckkeepu, pochybují, že by mluvili tak otevřeně. Ale poněvadž na sobě máme horalské oděvy, mají nás za obchodníky nebo kupce. Snad tucetkrát jsem si myslel, že Burrich po jednom z nich vyjede. Já vlastně ani nevím, jak se ovládl. Všichni si tady stěžují na odvádění daní na obranu pobřeží. Pošklebují se a říkají, že navzdory všem krvavě zaplaceným daním, když bylo na podzim pěkné počasí, nájezdníci se stále zjevovali nečekaně a vyhořela dvě další města." Hands se odmlčel a nejistě dodal: "Mluví však nezvykle dobře o princí Regalovi. Vracel se tudy v doprovodu Kettricken zpátky na Buckkeep. Jeden muž u stolu o ní řekl, že ta ženská je jako velká bílá ryba, vhodná akorát pro pobřežního krále. A další se přidal se slovy, že princ Regal se navzdory svým těžkostem nosí dobře a vypadá vždy tak, jak by princ vypadat měl. Pak si připili na princovo zdraví a dlouhý život."

Polil mě chlad. Zašeptal jsem: "A ty dvě vykované vesnice. Slyšel jsi, jak se jmenovaly?"

"Whalejaw nahoře v Bearnsu. Druhá je Siltbay v samotném Buckkeepu."

Obestřela mě temnota. Celou noc jsem pak proležel a civěl do ní.

Druhý den ráno jsme z Turlake odjeli. Na koních. Po souši. Burrich nám ani nedovolil jet po silnici.

Marně jsem protestoval. Chvilí naslouchal mým stížnostem, pak si mě vzal stranou a vztekle se zeptal: "Ty chceš zemřít?"

Nepřítomně jsem na něj pohlédl. On si znechuceně odfrkl.

"Fitzi, nic se nezměnilo. Pořád jsi jen královský bastard a princ Regal tě stále považuje za překážku.

Pokoušel se tě zbavit ne jednou, ale hned třikrát. Myslíš si, že nyní se tě chystá uvítat na Buckkeepu? Ba ne. A ještě lepší by pro něj bylo, kdybychom se tam už nikdy nevrátili. Proto ze sebe nedělejme snadné cíle. Pojedeme po souši. Kdyby po nás on nebo jeho pochopové šli, budou nás muset pronásledovat v lese. A on nikdy nebyl moc dobrým lovcem."

"Copak by nás Verity neochránil?" zeptal jsem se malátně.

"Ty jsi králův muž a Verity je jeho následníkem," podotkl úsečně Burrich. "Ty máš chránit svého krále, Fitzi. Ne on tebe. Ne že by o tobě nesmýšlel dobře a neudělal vše, co je v jeho moci, aby tě ochránil.

Ale má na práci závažnější věci. Rudé lodě. Novomanželku. A mladšího bratra, který si myslí, že by mu koruna seděla lépe. Kdepak. Nečekej, že nad tebou bude následník trůnu bdít. To musíš ty sám."

Já však dokázal myslet jen na to, kolik dní mi podle Burriche zbývá, než začnu pátrat po Molly. Tento důvod jsem ovšem neuvedl. Nevykládal jsem mu o svém snu. Místo toho jsem řekl: "Regal by musel být šílený, kdyby se nás znovu pokoušel zabít. Každý by se dozvěděl, že vrahem je on."

"Nikoli šílený, Fitz. Pouze krutý. Takový je Regal. Nenamlouvejme si, že se řídí stejnými pravidly jako my nebo že jen smýšlí tak jako my. Pokud Regal zavěťtí nějakou příležitost, jak nás zabít, chopí se jí. Nebude se starat o to, má-li někdo podezření, jen když mu ho nebude moci dokázat. Verity je náš nastávající král. Nikoli král. Ještě ne. Dokud je král Shrewd naživu a na trůnu, Regal vždy objeví způsoby, jak svého otce přelstít. Projde mu mnoho věcí. I vražda."

Burrich svedl grošáka mimo rušnou cestu, vnořil se do závějí a stoupal po neoznačeném zasněženém úbočí na druhou stranu, aby nabral přímý kurs na Buckkeep. Hands se na mě podíval, jako kdyby s Burrichem nebylo vše v pořádku. Jeli jsme však za ním. A každou noc, když jsme se všichni pohromadě zachumlali do jednoho malého stanu, abychom se zahřáli, místo do postelí v nějakém útulném hostinci, jsem myslel na Regala. S každým bořícím se krokem na každém úbočí, kde jsme často museli koně vést, a při každém opatrném, krkolomném sestupu jsem myslel na nejmladšího prince. Odpočítával jsem každíčkou další hodinu dělicí mne od Molly. Jediné chvíle, kdy jsem v sobě pocítil nával sil, nastaly vždy pouze tehdy, když jsem si představoval, jak bych Regala ztřískal na kaši. Nemohl jsem si však slibovat pomstu. Pomsta byla výsadou koruny. Ale když se nebudu moci pomstít, ani Regal nebude mít klid.

Vrátím se na Buckkeep a stanu před ním se vztyčenou hlavou, a když na mě padne jeho černý zrak, ani se nepohnu. Rovněž jsem si přísahal, že Regal nikdy neuvidí, jak se v návalu slabosti třesu a šmátrám po zdi či jak si mnu zakalený zrak. Nikdy se nedozví, jak blízko se ocitl celkovému vítězství.

Tak jsme nakonec dorazili k Buckkeepu, ne po točité pobřežní silnici, nýbrž ze zalesněných kopců za ním. Sněžení sláblo a pak ustalo. Noční vítr rozehnal mraky a nádherný měsíc ozářil buckkeepské hradby, které se na pozadí moře skvěly jako černý jantar. V hradních věžích a u postranního vchodu zářila žlutá světla. "Jsme doma," řekl tiše Burrich. Sjeli jsme ze svahu posledního kopce a konečně narazili na silnici, po které jsme objížděnou kolem hradeb dospěli až k hlavní bráně Buckkeepu.

Noční hlídku držel mladý voják. Spustil kopí, aby nám zatarasil cestu, a zeptal se na naše jména.

Burrich si shodil ze tváře kapuci, avšak mládenec se ani nehnul. "Já jsem Burrich, stájmistr!" sdělil mu nevěřicně. "Jsem tu stájmistrem jistě déle, než ty běháš po světě. Spíš bych se měl zeptat já tebe, co děláš tady u mé brány!"

Dřív než se zmatený mládenec zmohl na odpověď, vyřítili se ze strážnice ostatní vojáci. "To je Burrich!" zvolal velitel hlídky. Burrich se rázem ocitl uprostřed hloučku mužů, kteří ho halasně zdravili a jeden přes druhého mluvili, zatímco já s Handsem jsme s vyčerpanými koňmi popojeli stranou hluku. Velitel, řečený Blade, nakonec ale všechny okřikl, snad aby ho bylo lépe slyšet. "Nečekali jsme tě dřív než na jaře, chlape," prohlásil statný veterán. "A to nám řekli, že už možná nebudeš tím mužským, který odsud odjížděl. Ale vypadáš opravdu dobře. Trochu prochladlý, cizokrajně oblečený, s další jizvou či dvěma, ale přesto jsi to ty. Říkalo se, že ses ošklivě poranil a že Bastard nejspíš zemře. Na mor či jed, povídalo se."

Burrich se zasmál a zvedl ruce, aby každý mohl obdivovat jeho horalský úbor. Na okamžik jsem Burriche spatřil tak, jak ho museli vidět ostatní - v jeho rudočervených prošíváných kalhotách, haleně a vysokých botách. Už jsem se nedivil tomu, že nás u brány zadrželi. Nechápal jsem však ty zvěsti, které nás předcházely.

"Kdo říkal, že Bastard zemře?" zeptal jsem se zvědavě.

"A kdo se to ptá?" chtěl vědět na oplátku Blade. Prohlédl si můj oděv, zahleděl se mi do očí - a nepoznal mě. Když jsem se však na koni napřímil, cukl sebou. Do dnešního dne věřím, že poznal Sooty a tím i mě. Neskřýval svůj úlek.

"Fitz? Tebe je sotva polovička! Vypadáš, jako kdybys měl krvavý mor." Poprvé mi došlo, jak zle musím vypadat v očích těch, kteří mě znali.

"Kdo říkal, že jsem byl otráven nebo nakažen morem?" zopakoval jsem klidně otázku.

Blade sebou trhl a ohlédl se přes rameno. "Och, nikdo. Totiž nikdo konkrétní. Víš, jak to chodí. Když

jste se nevrátili s ostatními, někteří si mysleli tohle a jiní zase tamto a za kratičko už to bylo tak, jako bychom to věděli. Zvěsti, řeči na strážnici. Vojácké klepy. Přemýšleli jsme, proč jste se asi nevrátili zpět, to je vše. Nikdo však nevěřil ničemu z toho, co se povídalo. My sami jsme rozšířili tolik zvěstí, že jsme drbům nepřikládali váhu. Prostě jsme se divili, proč jste ty a Burrich s Handsem nepřijeli zpátky."

Po chvíli si uvědomil, že se opakuje, a zmlkl před mým pohledem. Záměrně jsem ticho dlouho nepřerušoval, aby bylo jasné, že na tu otázku nechci odpověď. Pak jsem to odbyl pokrčením ramen.

"Nic se nestalo, Blade. Ale můžeš jim všem říci, že s Bastardem ještě není konec. Ať mory či jedy, měl bys vědět, že Burrich by mě z toho vykurýroval. Jsem živ a zdrav, jenom jako mrtvola vypadám."

"Och, Fitzi, hochu, já to tak nemyslel. Jen jsem -"

"Řek jsem, nic se nestalo, Blade. Nech to být."

"Dobrá, sire," odvětil.

Přikývl jsem a pohlédl na Burriche, který se na mě zvláště díval. Když jsem se otočil, abych si vyměnil nechápavý pohled s Handsem, střetl jsem se u něj s týmž údivem ve tváři. Nechápal jsem proč.

"Takže, dobrou noc, staršino. Neplísněte svého muže za to kopí. Počínal si dobře, když chtěl zadržet cizince u brány Buckkeepu."

"Ano, sire. Dobrou noc, sire." Blade mi zběžně zasalutoval a před námi se otevřela velká dřevěná vrata, jimiž jsme vjeli do hradu. Sooty zvedla hlavu a únava z ní trochu opadla. Handsův kůň za mnou měkce zaržal a Burrichův si odfrkl. Nikdy předtím mi cesta od hradeb ke stájím nepřipadala tak dlouhá. Když Hands sesedl, Burrich mě popadl za rukáv a zadržel mě. Hands pozdravil rozespaleho pacholka, který se odkudsi vynořil s pochodní.

"Pobývali jsme nějakou dobu v Horském království, Fitzi," upozornil mě hlubokým hlasem Burrich. "Tam se nikdo nestará, na které posteli ses narodil. Ale teď jsme doma. Tady není Chivalryho syn princem, ale bastardem."

"Já vím." Jeho přímost mě zaskočila. "Vím to celý svůj život. Žiji s tím celý svůj život."

"To ano," připustil. Na tvář se mu vkradl podivný výraz, napůl nevěřící a napůl pyšný. "Tak proč vyžaduješ hlášení po staršinovi a udílíš pochvaly tak briskně, jako bys byl sám Chivalry? Stěží jsem tomu věřil, jak jsi mluvil a jak ti chlapi srazili podpatky. Ani sis nevšiml, jak ti odpovídali, ani sis neuvědomil, že jsi vykročil a převzal ode mne velení."

Učítil jsem, jak mi tvář pomalu zalévá ruměnec. Všichni v Horském království se ke mně chovali, jako bych byl opravdový princ, a ne princův bastard. Copak jsem tak rychle uvykl vyššímu postavení?

Burrich se při pohledu na mne uchechtl a pak rychle zvážněl. "Fitzi, musíš zase rychle získat svou ostražitost. Měj oči u země a nenos hlavu jako mladý hřebec. Regal se toho chopí jako příležitosti a tomu nejsme připraveni čelit. Dosud ne. A možná vůbec nikdy."

Zachmuřeně jsem přikývl, upíraje sklopené oči na zdusáný sníh ve stájovém výběhu. Pozbyl jsem opatrnost. Kdybych se hlásil Chadeovi, starý vrahoun by se svým učněm jistě nebyl spokojený. Musel bych se za to zodpovídat. Nepochyboval jsem o tom, že až mě příště zavolá, bude již vědět všechno o incidentu u brány.

"No tak, neotálej. Pojd' dolů, hochu," přerušil náhle Burrich mé úvahy. Rychle jsem ho následoval a uvědomil si, že i on si teď musí zvykat na naše nejisté postavení na Buckkeepu. Kolik let jsem býval jeho čeledínem a chráněncem? Nejlepší bude, když se do těch rolí znovu co nejrychleji vžijeme. Zamezíme tím kuchyňským klepům. Sesedl jsem a se Sooty na uzdě jsem šel za Burrichem do stáji.

Uvnitř bylo teplo a útulno. Zimní temnota a chlad zůstaly za zavřenými dveřmi a silnými kamennými zdmi. Tady byl domov, lucerny žlutě zářily a ustájení koně pomalu a zhluboka oddychovali ze spánku. Když však kolem procházel Burrich, stáje oživaly. Každý kůň nebo pes uvnitř zachytil jeho pach a hned vyskočil, aby ho uvítal. Stájmistr byl zase doma a odevšad ho zdravili ti, kteří ho nejlépe znali. Záhy se k nám zezadu připojili dva čeledíni a jeden přes druhého odhrkávali všechny novinky týkající se sokolů, psů nebo koní. Burrich zde byl svrchovaným pánem, moudře pokyvoval hlavou, a jakmile vstřebal každý detail, položil jim jednu či dvě stručné otázky. Jeho zdrženlivost polevila jenom tehdy, když se k němu toporně přišourala stará fenka Vixen, aby ho uvítala. Poklekl k ní, polaskal ji a poplácal po hřbetě, ona se přitom vtěla jako štěně a pokusila se mu olíznout tvář. "Tady tohle je správný pes," pozdravil ji. Pak znovu vstal a pokračoval v obchůzce. Vixen vykročila za ním a zadnice se jí s každým zavrtěním ocasu

lině klátila.

Já zaostával pozadu, protože teplo mi vysálo z končetin zbytky sil. Přispěchal ke mně nějaký chlapec a přenechal mi lampu, načež odpelášil zpět, aby věnoval pozornost Burrichovi. Přivedl jsem Sooty ke stáji a otevřel dveře. Dychtivě vešla dovnitř a vděčně si odfrkla. Postavil jsem lampu na polici a rozhlédl se kolem. Domov. Tohle byl domov, víc než můj pokoj nahoře na hradě, víc než kdekoli jinde na světě. Příhrada v Burrichově stáji, bezpečný koutek v jeho panství, jeden z jeho tvorů. Kdybych mohl vrátit ty dávné dny, zavrtat se do slámy a přetáhnout si přes hlavu koňskou houni.

Sooty si znovu odfrkla, tentokrát vyčítavě. Celé ty dny mě nosila na hřbetě po cestách necestách a teď si zasluhovala veškeré pohodlí, které jsem jí mohl poskytnout. Ale každá přezka vzdorovala mým ztuhlým a zemdlým prstům. Stáhl jsem jí ze hřbetu sedlo a vzápětí ho upustil. Dlouho jsem zápolil s její uzdou, zatímco blyštivé kovové přezky mi divoce tančily před očima. Nakonec jsem víčka zavřel a snažil se uzdu prsty odepnout popaměti. Když jsem je znovu otevřel, po mém boku stál Hands. Kývl jsem na něho a uzda mi vyklouzla z necitelných prstů. Hands se na ni podíval, ale neřekl nic. Místo toho nalil Sooty kýbl čerstvé vody, kterou přinesl, nasypal jí ovsu a přinesl náruč voňavého sena, zčásti ještě zeleného. Já mezitím sundal ze skoby kartáče, avšak Hands se ke mně natáhl a vzal mi je z malátných rukou. "Já to udělám," řekl klidně.

"Nejprve se postarej o vlastního koně," odsekl jsem.

"To už jsem udělal, Fitz. Koukej. Ty teď na ní nemůžeš odvést dobrou práci. Nech to udělat mě. Vždyť se sotva držíš na nohou. Běž si odpočinout." A téměř laskavě dodal: "Jindy, až si spolu vyjedeme, mi můžeš zaopatřit Stoutheara."

"Burrich mě stáhne zaživa, když přenechám péči o své zvíře někomu jinému."

"Nestáhne. Nenechal by zvíře na starost někomu, kdo sotva stojí," poznamenal Burrich zpoza stáje.

"Přenech Sooty Handsovi, chlapče. Zná svou práci dobře. Handsi, trochu tu na to dohlédni. Až skončíš se Sooty, zkontroluj tu flekatou klisnu na jižním konci stájí. Nevím sice, komu patří ani odkud přijela, ale zdá se mi nemocná. Jestli zjistíš, že to tak je, ať ji hoši dají pryč od ostatních koní a vydrhnou příhradu octem. Já se za chvíli vrátím, jen co doprovodím FitzChivalryho na pokoj. Přinesu ti jídlo a najíme se u mě. Och. A řekni někomu, ať tam rozdělá oheň. Bude tam nejspíš zima jako v jeskyni."

Hans kývl, již plně zaujat mým koněm. Sooty měla tlamu zabořenou v ovsu. Burrich mě vzal za paži.

"Pojď," řekl, jako kdyby mluvil ke koni. Vzápětí jsem zjistil, že se o něj bezděčně opírám, zatímco se spolu ubíráme dlouhou řadou stájí. U dveří vzal Burrich lucernu. Noc venku, po opuštění vyhrátých stájí, mi připadala ještě studenější a temnější. Když jsme kráčeli po zmrzlé cestě ke kuchyni, začalo znovu sněžit. Má mysl vířila a těkala, úplně jako sněhové vločky. Ani jsem pořádně nevěděl, kde mám chodidla. "Všechno je teď tak jiné, už navždycky," posteskl jsem si do noci. Má slova odvanula spolu s vločkami.

"A co?" zeptal se opatrně Burrich. Tón jeho hlasu prozrazoval obavu, že bych mohl dostat další třesavku.

"Všechno. To, jak se ke mně chováš. Když na to nemyslíš. Jak se ke mně chová Hands. Před dvěma roky jsme byli přátelé. Prostě dva kluci pracující ve stájích. Nikdy se mi nenabídl, že za mě vyhřebelcuje mého koně. Ale dnes v noci se ke mně choval jako k nějakému neduživému chudáčkovi... jako by mě tím ani nemohl urazit. Jako kdybych měl očekávat, že za mě bude dělat takové věci. Muži u brány mě ani nepoznali. A ty, Burrichi. Před půl rokem či před rokem, kdybych onemocněl, vytáhl by sis mě k sobě do podkroví a nadopoval bys mě medicinou jako psa. A kdybych si stýskal, nebral bys na to ohledy. Ted' mě vyprovázíš ke kuchyňským dveřím a -"

"Přestaň knourat," odsekl mrzutě Burrich. "Přestaň si stěžovat a litovat se. Kdyby Hands vypadal jako ty, dělal bys pro něj to samé." A skoro neochotně dodal: "Věci se mění, protože čas běží. Hands nepřestal být tvým přítelem. Nejsi už však tím hochem, který o žních odjížděl z Buckkeepu. Tamten Fitz byl poslíčkem Verityho a předtím mým čeledínem, ale celkem nic víc. Královský bastard, jistě, jenomže nikdo kromě mne to nebral kdovíjak vážně. Ovšem nahoře v Jhaampe v Horském království se ukázalo, že je v tobě víc než to. Není důležité, je-li teď tvoje tvář bleďá či jestli dokážeš po celodenní jízdě v sedle srdnatě chodit. Počínáš si tak, jak by si Chivalryho syn počínat měl. To je vidět z tvého chování a na to taky reagovaly strážé u brány. A Hands." Nadechl se a zmlkl, aby ramenem otevřel těžké kuchyňské dveře. "A já, Eda nás všecy chraň," dodal nabručeně.

Jenže pak, jako by chtěl svá slova popřít, mě nasměroval na strážnici vedle kuchyně a dost neobřadně mě shodil na jednu z dlouhých lavic u poškrábaného dřevěného stolu. Na strážnici to neuvěřitelně pěkně vonělo. Právě sem mohl každý voják, ať už jakkoli zablácený, zasněžený či opilý, přijít a udělat si pohodlí. Cook zde nad ohněm měla neustále zavěšený bublající kotlík s dušeným masem a na stole čekal chléb a sýr, jakož i kus žlutého letního másla z podzemní špižířny. Burrich nám oběma nadělil mísy s horkým dušeným, zahuštěným krupicí, dva džbány vychlazeného piva a k tomu chléb s máslem a se sýrem.

Chvilí jsem na to jen hleděl, příliš unavený, abych vůbec uzvedl lžici. Libá vůně mě přesto přiměla vzít si jedno sousto, a to rozhodlo. V půli jídla jsem ustal, abych ze sebe shodil prošívanou halenu a ukrojil si další krajíc chleba. Potom jsem vzhlédl od druhé mísy s dušeným a uviděl, jak mě Burrich pobaveně sleduje. "Je to lepší?" zeptal se.

Přestal jsem na to myslet. "Ano." Bylo mi teplo, měl jsem sytý žaludek, a přestože jsem byl unavený, byla to krásná únava, kterou lze vyléčit obyčejným spánkem. Zvedl jsem ruku a zahleděl se na ni. Stále jsem cítil chvění, ale pro oko už nebylo viditelné. "Mnohem lepší." Vstal jsem a zjistil, že nohy mě pevně podpírají.

"Teď jsi připraven hlásit se u krále."

Nevěřicně jsem na něj zíral. "Teď? Dnes v noci? Král Shrewd je už dávno na loži. Neprošel bych kolem jeho stráží."

"To asi ne a měl bys být jen rád. Musíš se však dnes v noci přinejmenším ohlásit. Záleží jen na králi, kdy tě bude chtít vidět. Když tě nepustí, můžeš jít klidně na kutě. Ale vsadím se, že i kdyby tě král Shrewd nepřijal, následník trůnu Verity přesto bude chtít slyšet hlášení. A nejspíš teď hned."

"A ty se vracíš do stáji?"

"Samozřejmě." Usmál se s šelmovskou samolibostí. "Já jsem jenom stájmistr, Fitzi. Nemám o čem podávat hlášení. A slíbil jsem Handsovi, že mu přinesu něco k jídlu."

Mlčky jsem ho pozoroval, jak klade jídlo na mísu. Ukrojil chleba na šířku nože a přikryl jím dvě misky s dušeným masem. K tomu přidal klín vyzrálého sýra a tlustý plátek žlutého másla.

"Co si myslíš o Handsovi?"

"Je to dobrý mládenec," řekl zdráhavě Burrich.

"Je víc než to. Vybral sis ho, aby s tebou zůstal v Horském království, a jel s námi domů, když jsi všechny ostatní poslal domů s hlavní karavanou."

"Potřeboval jsem někoho spolehlivého. V tu dobu jsi byl velmi nemocný. A já na tom nebyl o moc lépe, abych pravdu řekl." Zvedl ruku a prohrábl si bílý proužek ve tmavých kadeřích, památku na úder, který ho málem usmrtil.

"A proč jsi ho vlastně vybral?"

"Já ho nevybral, opravdu. Přišel za mnou sám. Nějak se mu podařilo zjistit, kde nás ubytovali, a u dveří přemluvil i Jonqui. Já byl stále zafačovaný a stěží jsem mohl zaostřit zrak. Spíše jsem cítil, než viděl, jak tam u mě stojí. Zeptal jsem se, co chce, a on mi řekl, že někoho potřebuji k ruce, protože sám jsem nemocný a Cob je mrtvý a o stáje se nikdo pořádně nestará."

"A to na tebe udělalo dojem."

"Šel rovnou k věci. Žádné zbytečné otázky ohledně mne či tebe anebo toho, co se děje. Zjistil, co je potřeba udělat, a přišel, aby to udělal. To mám u lidí rád. A tak jsem ho vzal k sobě. Zvládal práci dobře. Ponechal jsem si ho, když jsem ostatní poslal domů, protože jsem věděl, že by se mi mohl hodit člověk, který by tu práci mohl dělat. A taky jsem si chtěl prověřit, co je zač. Jsou v něm jenom ambice, anebo vskutku pochopení toho, čím je člověk povinován zvířeti, když si na něj činí majetnický nárok? Touží po moci nad těmi, kteří jsou pod ním, nebo mu jde o blaho jeho zvířat?"

"A co si o něm myslíš teď?"

"Nejsem už tak mladý jako kdysi. Myslím si, že na Buckkeepu pořád může být dobrý stájmistr, až už sám nedokážu zvládnout rozlíceného hřebce. Ne že bych toho chtěl v blízké době zanechat. Stále se potřebuje hodně učit. Ale oba jsme dost mladí na to, aby se učil a já ho vyučoval. Dává mi to pocit zadostiučinění."

Přikývl jsem. Kdysi toto místo zamýšlel svěřit mně. Teď jsme oba věděli, že se to nikdy nestane.

Otočil se k odchodu. "Burrichi," řekl jsem tiše. Zastavil se. "Tebe nikdo nemůže nahradit. Děkuji ti. Za všechno, co jsi pro mne v posledních měsících udělal. Vděčím ti za to svým životem. Nejen proto, že jsi mě zachránil před smrtí. Ale dal jsi mi také život a vědomí, kdo jsem. Děláš to už od mých šesti let. Neustále. Já vím, Chivalry byl můj otec. Ale já se s ním nikdy nesetkal. Ty jsi mi byl otcem den co den, po mnoho let. Nikdy jsem nedocenil -"

Burrich si odfrkl a otevřel dveře. "Nech si ty řeči, až bude někdo z nás umírat. Běž se ohlásit a potom hajdy do postele."

"Ano, sire," uslyšel jsem se říkat a věděl jsem, že Burrich se usmál stejně jako já. Otevřel ramenem dveře a nesl Handsovi večeri do stájí. Byl tam doma.

A tohle, tady, byl zase můj domov. Nějakou dobu jsem se s tím vyrovnával. Uhladil jsem si provlhlé šaty a prohrábl si vlasy. Sklidil jsem ze stolu nádoby a přehodil si přes ruku mokrou halenu.

Když jsem zamířil z kuchyně do chodby a pak do Velkého sálu, byl jsem zmaten tím, co jsem viděl. Zářily teď tapiserie jasněji než kdysi? Voněly podestlané byliny vždycky tak sladce a pableskovaly dřevořezby na každých dveřích vždy tak hřejivě? Brzy jsem to přičetl úlevě z toho, že jsem konečně doma. Když jsem se však zastavil na úpatí velkého schodiště, abych si před cestou do pokoje zažehl svíci, všiml jsem si, že stolek není potřísněný voskem, a taky toho, že ho zdobí vyšívaný ubrousek. Kettricken.

Nyní byla na Buckkeepu královna. Zjistil jsem, že se pošetile usmívám. Tahle velká pevnost během mé nepřítomnosti prodělala změny. Rozhoupal se k nim Verity a jeho lidé, ještě než přijela, nebo si ten velký úklid vyžádala samotná Kettricken? Bude jistě zajímavé to zjistit.

Když jsem stoupal po velkém schodišti nahoru, všiml jsem si dalších věcí. Letité začouzené skvrny nad nástěnnými svícny byly pryč. Ani v rozích schodů už neulpíval prach. Nikde žádné pavučiny. Kandelábry na každé podestě byly plné rozžatých svíci. A ve stojanech na všech odpočívadlech se blyštěly čepele zbraní, připravených na naši obranu. To vše tedy znamenalo, že na hradě sídlí královna. Ale přesto, když ještě žila Shrewdova královna, nevzpomínal jsem si, že by Buckkeep vypadal či voněl tak čistě a byl tak zářivě osvětlený.

Strážník u Shrewdových dveří byl starý voják drsných rysů, kterého jsem znal od svých šesti let. Tento mlčenlivý muž se na mě pozorně zadíval a po chvíli mě poznal. Krátce se na mě usmál a zeptal se: "Máš nějaké důležité hlášení, Fitzi?"

"Jen to, že jsem zase zpátky," řekl jsem a on moudře pokýval hlavou. Byl zvyklý na mé příchody a odchody, často ve velmi pozdních hodinách, ale nebyl typem muže, který by vyvozoval domněnky či závěry, či jen rozmlouval s těmi, s nimiž směl. A tak tiše vkročil do královny komnaty, aby komusi sdělil, že je zde Fitz. Za chvíli mi tlumočil vzkaz, že král mne přijme, jakmile se mu to bude hodit, ale i ujištění, že král je rád, že jsem v bezpečí dorazil. Tiše jsem poodešel ode dveří, přikládaje vzkazu mnohem větší váhu, než kdyby ho vyřkl někdo jiný. Shrewd nikdy nevypouštěl z úst zdvořilé nicotnosti. O kus dále na téže chodbě byly Verityho komnaty. I tady mě strážník poznal, ale když jsem po něm chtěl, aby Veritymu sdělil, že jsem zpátky a chtěl bych se ohlásit, pouze odvětil, že princ Verity ve své komnatě není.

"Pak je tedy ve své věži?" zeptal jsem se v údivu, nač asi v tuto roční dobu číhá. Vždyť zimní bouře chrání naše pobřeží před nájezdníky alespoň těchto pár měsíců v roce.

Na strážníkovu tvář se vkradl potutelný úsměv. Vida můj zmatený pohled, zazubil se. "Princ Verity momentálně ve svých komnatách není," odvětil. A pak dodal: "Postarám se o to, že tvůj vzkaz obdrží, jakmile se ráno vzbudí."

Ještě chvíli jsem tam přihloupale stál jako zaražený kůl. Pak jsem se otočil a tiše odkráčel. Pocítil jsem určité rozpaky. Také tohle znamenalo, že je na Buckkeepu královna.

Vystoupal jsem po dalších dvou řadách schodů a prošel chodbou ke svému pokoji. Uvnitř to bylo cítit zatuchlinou a v krbu nehořel žádný oheň. Byl vychladlý dlouhým nepoužíváním a zaprášený. Nebyl zde patrný žádný dotek ženské ruky. Pokoj vyhlížel pustě a bezbarvě jako nějaká cela. Přesto byl teplejší nežli stan uprostřed sněhu a péřové lůžko bylo měkké a hluboké přesně tak, jak jsem si je pamatoval z dřívějšíka. Již cestou k posteli jsem ze sebe shazoval špinavé cestovní šaty. Pak jsem se do ní svalil a vmžiku usnul.

3 Obnova pout

Nejstarší odkaz na Elderlingy v buckkeepské knihovně obsahuje jeden poškozený svitek Nejasné, vybledlé barvy na velínu napovídají, že kdysi zobrazoval pestrobarevné zvíře, jehož skvrnitost je našim lovcům neznámá. Inkoust použitý na písmo byl vyroben z oliheňového výtažku a kořene zvonku. Vzдорoval zubu času dobře, mnohem lépe než barevné inkousty, jež původně vyplňovaly ilustrace a iluminace k textu. Tyto nejenže povadly a vybledly, ale na mnoha místech přilákaly roztoče, kteří někdejší měkký pergamen naleptali a vyztužili, takže některé části svitku jsou příliš křehké na to, aby se dal celý rozvinout.

Bohužel, největší škoda vznikla na nejvnitřnější části svitku, jež obsahuje útržky z výpravy krále Wisdoma, což nikde jinde zaznamenáno nebylo. Z těchto fragmentárních zbytků si lze udělat představu o tom, jaká palčivá potřeba ho hnala vyhledat vlast Elderlingů. Jeho potíže jsou všeobecně známy, naše pobřeží tehdy nelítostně sužovaly cizí lodě. Cáry pergamenu naznačují, že Wisdom zamířil k Horskému království. Nevíme, proč se vlastně domníval, že ho cesta zavede do vlasti mýtických Elderlingů. Bohužel, poslední fáze jeho cesty a jeho setkání s Elderlingy byly zřejmě bohatě ilustrovány, neboť zde z pergamenu zbyla jenom krajkovitá tkáň s matoucími útržky slov a částmi těl. O tomto prvním setkání nevíme zhora nic. Nemáme ani ponětí o tom, jak si z Elderlingů udělal spojence. Mnoho písní, bohatých na metafory, dodnes líčí, jak Elderlingové sestupovali v podobě "bouří", "přílivových vln", jako "sladká pomsta" a "hněv ztělesněný v mase kamenů", aby zapudili nájezdníky od našich břehů. Legendy rovněž vyprávějí o tom, jak přísahali Wisdomovi, že pokud Šest vévodství bude někdy potřebovat jejich pomoc, znovu povstanou na naši obranu. Člověk se může jen dohadovat, což mnozí také činili, a rozličné legendy, jež toto spojení obestírají, to dokazují. Avšak písemné zachycení této události perem krále Wisdoma navždycky padlo za potravu plísní a červům.

V mém pokoji bylo jedno vysoké okno s výhledem na moře. V zimě se zavíralo na dřevěnou okenici před větrnými bouřemi a tapiserie zavěšená přes okno propůjčovala mé místnosti zdání útulného, vyhřátého místečka. A tak jsem se probudil uprostřed tmy a chvíli jen tiše ležel, hledaje sám sebe. Postupně ke mně začaly doléhat zvuky z hradních prostor. Ranní zvuky. Časně ranní zvuky. Doma, uvědomil jsem si. Na Buckkeepu. A v dalším okamžiku jsem do tmy nahlas pronesl: "Molly." Tělo mě stále bolelo a zmáhala ho únava. Ne však vyčerpání. Vyškrábal jsem se z postele do prochládlého pokoje.

Doklopýtal jsem k dlouho nepoužívanému krbu a rozžal v něm malý ohýnek. Brzy bude třeba přinést více dřeva na otop. Tančící plameny vrhaly do místnosti mihotavě žluté světlo. Z truhlice u pelesti jsem si vytáhl oblečení, jen abych zjistil, že na mně podivně visí. Dlouhá nemoc mi oslabil všechny svaly, ale přesto mi ruce a nohy jakýmsi divem povyroستly. Nic mi nepadlo. Vzal jsem si košili ze včerejška, jenže noc v čisté posteli poněkud oživila můj čich. Už jsem nedokázal snést pach špinavého cestovního oděvu. Znovu jsem zalovil v šatníku. Objevil jsem jednu hnědou košili z hebké látky, jež mi kdysi byla dlouhá v rukávech a teď mi padla. Oblékl jsem si ji k zeleným prošívaným horalským kalhotám a vysokým botám. Nepochyboval jsem o tom, že až potkám lady Patience nebo paní Hasty, dostanu co proto a bude zjednána náprava. Doufal jsem však, že se to nestane před snídaní a před mým výletem do města Buckkeep. Chystal jsem se navštívit několik míst, kde bych se mohl něco dozvědět o Molly.

Na hradě už panoval ruch, ale stále nebyl úplně vzhůru. Najedl jsem se v kuchyni, jako jsem to dělal, když jsem byl malý, a jako vždy jsem tam našel nejčerstvější chleba a nejsladší kaši. Cook při pohledu na mě vykřikla překvapením. V jednom okamžiku se podivila, jak jsem vyrostl, a v dalším konstatovala, jak moc jsem vyhublý a sešlý. Vytušil jsem, že než mine den, budu mít těchto poznámek po krk. A tak zatímco shon v kuchyni sílil, já se vytratil, odnášeje si s sebou tlustý krajíc s pořádnou vrstvou másla a šípkovou marmeládou. Zamířil jsem zpátky ke svému pokoji, abych si vzal zimník.

V každé z komnat, které jsem míjel, jsem nalézal stále větší počet důkazů přítomnosti Kettricken. Tapiserie s horským výjevem, zhotovená z tkaniv rozličných barev, nyní zdobila zeď Malého sálu. V tuto roční dobu by člověk nečekal žádné květiny, ale na volných místech jsem přesto nacházel baňaté

kořenáče plné oblázků, z nichž čněly holé, ale krásné větvičky či suché bodláky a rákosí. Změny to byly nepatrné, ale nepřehlédnutelné.

Ocitl jsem se v jedné ze starších částí Buckkeepu a vyšplhal se po zaprášených schodech do Verityho pozorovatelný. Skýtala široký výhled na naše pobřeží. Z jejích vysokých oken Verity za probdělých nocí vyhlížel lodě nájezdníků. Odsud praktikoval magické Umění, kterým držel nájezdníky z dosahu, nebo nám alespoň poskytl varování, že se blíží. Občas to byla dost děravá obrana. Měl by mít k dispozici kotéřii z řad svých poddaných vycvičených v Umění, která by mu pomáhala. Ale ani já sám, navzdory své bastardi krvi, jsem nikdy nedokázal dostat pod kontrolu své ojedinělé vlohy k Umění. Náš mistr Umění Galen zemřel, aniž by stačil vycvičit více než hrstku talentů. Neměli jsme za něj náhradu a ti, které vycvičil, nedokázali s Veritym spolupracovat jako ryzí společenství. A tak Verity se svým Uměním bojoval proti nepřátelům sám. Na svůj věk proto taky příliš sešel. Báł jsem se, že ho to vyčerpá úplně a že podlehne závislosti na Umění jako ti, kdo s ním moc často zacházeli.

Když jsem se vyšplhal na vrchol točitých věžních schodů, byl jsem notně zadýchaný a bolely mě nohy. Zatlačil jsem do dveří, které se v namazaných pantech snadno otevřely. Podle svého dlouholetého zvyku jsem při vstupu do místnosti našlapoval tiše. Vlastně jsem ani nečekal, že tam najdu Verityho či někoho jiného. V zimě nám jako strážci spolehlivě sloužily mořské bouře, které střežily naše pobřeží před nájezdníky. Vtom jsem zamžikal v šedém jitrním světle, jež se do místnosti vlévalo otevřenými věžními okny. Jako tmavá silueta proti šedivému bouřkovému nebi přede mnou stanul Verity. Neotočil se. "Zavři dveře," řekl tiše. "Táhne sem průvan ze schodů jako z komína."

Zavřel jsem a zůstal před ním stát třesoucí se chladem. Vítr do místnosti vnášel vůni moře a já ji vdechoval, jako by to byl sám život. "Nečekal jsem, že vás tady najdu," prohodil jsem.

Oči měl stále upřené na masu vod. "Opravdu? Tak proč jsi sem přišel?" zeptal se pobaveným hlasem. Trhl jsem sebou. "Já opravdu nevím. Zamířil jsem zpátky do svého pokoje..." Můj hlas umlkl, jak jsem se snažil rozpomenout, proč jsem sem šel.

"Přivolal jsem tě Uměním," řekl prostě.

Mlčky jsem tam stál v zamyšlení. "Nic jsem necítil."

"To jsem ani nechtěl. Je to přesně tak, jak jsem ti už kdysi říkal. Umění může být jen jako tichý šepot ve tvém uchu. Nemusí to být halasné povely."

Pomalu se otočil tváří ke mně, a když jsem očima uvykl šeru, mé srdce poskočilo radostí nad změnou, jakou jsem spatřil ve vzezření toho muže. Když jsem o žních odjížděl z Buckkeepu, byl z něj jen zchřadlý stín, vyzábělý a zemdlený pod tíhou povinností a nepřetržitého bdění. Jeho tmavé vlasy byly stále prokvetlé šedinami, avšak na jeho rozložitě kostře se opět vydouvaly svaly a jeho temné oči sršely vitalitou.

Vypadal každým coulem jako král.

"Zdá se, že vám manželství svědčí, můj princi," řekl jsem nejapně.

To ho zneklidnilo. "V určitých ohledech," připustil a tváře mu zalil chlapecký ruměnec. Rychle se odvrátil k oknu. "Pojď se podívat na mé lodě," vyzval mě.

Ted' jsem byl zase zaskočen já. Stoupl jsem si k oknu vedle něj a přehlédl očima celý přístav a potom moře za ním. "Kde?" zeptal jsem se zmateně. Vzal mě za ramena a natočil mě směrem k loděnici. Tam byla postavená dlouhá budova ze žlutého sosnového dřeva, prostorná jako stodola. Z komínů a výhní stoupal kouř a u vchodu se to hemžilo lidmi. Proti sněhu se rýsovalo několik tmavých mohutných trámů, Kettrickenino věno pro Verityho.

"Občas, když tu za zimního rána stojím, dívám se na moře a skoro jako bych viděl rudé lodě. Já vím, že určité připlují. Ale občas taky vidím lodě, které budeme mít, abychom jim čelili. Tentokrát tu zjara nenajdou svou kořist tak bezmocnou, můj chlapče. A příští zimu jim chci dát za vyučenou, aby poznali, jaké to je být vystaven nájezdům." Řekl to s krutým uspokojením, které by bylo děsivé, kdybych ho nesdílel i já. Když se naše oči setkaly, ucítil jsem, jak se můj úsměv zrcadlí v jeho tváři.

A pak se jeho výraz změnil. "Vypadáš hrozně," prohodil. "Stejně jako tvé šaty. Pojďme někam, kde je tepleji, a dáme si nějaké svařené víno a něco k jídlu."

"Já už jsem jedl," řekl jsem. "A jsem na tom teď mnohem lépe než před pár měsíci, díky vám."

"Nebud' jízlivý," napomenul mě. "A neříkej mi to, co již stejně vím. Ani mi nelží. Výstup do schodů tě vyčerpá a celý se třeseš, jak tu přede mnou stojíš."

"Ovlivňujete mě svým Uměním," obvinil jsem ho a on přikývl.

"Byl jsem si vědom toho, že se blížíte, už několik dní. Několikrát jsem se pokoušel s tebou spojit, ale nemohl jsem tě přimět, abys mě vzal na vědomí. Když jste sjeli ze silnice, měl jsem strach, ale chápal jsem Burrichovy obavy. Jsem rád, že se o tebe tak dobře staral, nejen proto, že tě dopravit bezpečně domů, ale i kvůli tomu všemu, co se semlelo v Jhaampe. Jsem teď v rozpacích, jak se mu odvděčit. Mělo by to být něco delikátního. Vzhledem k tomu, kdo do toho byl zapleten, by mu veřejné uznání nijak neprospělo. Máš nějaké návrhy?"

"Přijal by jedině vaše slovo díky. Urazil by se, kdybyste si myslel, že potřebuje víc. Podle mého soudu by žádný věcný dar od vás nemohl vyvážit to, co pro mne udělal. Můžete mu ale říci, aby si sám vybral z řad slibných dvouletých hřibat, poněvadž jeho kůň už stárne. To by pochopil." Ještě jednou jsem se zamyslel.

"Ano. To můžete udělat."

"Opravdu mohu?" zeptal se suše Verity. Jeho pobavený hlas v sobě nezastřel určitou jízlivost.

Náhle jsem se zarazil nad svou smělostí. "Zapomněl jsem se, můj princí," řekl jsem pokorně.

Rty mu zkrivil úsměv a rukou mě ztěžka plácl přes rameno. "Přece jsem se tě na to ptal, ne? Na okamžik bych byl přísahal, že mi to starý Chivalry udílí instrukce, jak se mám chovat ke svým mužům, a ne můj mladší synovec. Tvůj výlet do Jhaampe tě dost změnil, hochu. Pojď. To s tím teplejším místem a sklenkou něčeho dobrého jsem myslel vážně. Později tě bude chtít vidět také Kettricken. A myslím, že i Patience."

Srdce mi v hrudi pokleslo, když přede mne navrhl tyto povinnosti. Město Buckkeep mě k sobě táhlo jako magnetovec. Ale on byl můj nastávající král. Sklonil jsem hlavu před jeho vůlí.

Opustili jsme věž a já se za ním vydal dolů po schodišti, zatímco jsme se bavili o podružných věcech.

Pověřil mě, abych řekl paní Hasty, že potřebuji nové šaty, já se zase ptal na jeho vlčáka Leona. Zastavil na chodbě sluhu a řekl mu, aby k němu do pracovny přinesl víno a masové pirožky. Šel jsem za ním, nikoli nahoru do jeho komnat, ale do jedné níže položené místnosti, pro mne rázem důvěrně známé, ale i trochu cizí. Naposled jsem tu byl, když ji písař Fedwren využíval k třídění a sušení bylin, mušlí a kořenů na výrobu svých inkoustů. Všechny pozůstatky po této činnosti však už byly uklizeny. V malém krbu hořel nízký oheň. Verity ho prohrábl a přiložil další poleno, já se mezitím rozhlížel kolem. Byl tam jeden masivní vyřezávaný dubový stůl a dva menší, rozličné židle, stojan se svitky a potlučená police posetá všemožnými předměty. Na stole ležela prostřená vznikající mapa Chalcedských států. V rozích byla zatížená dýkou a třemi kameny. Rozličné útržky pergamenu, které se povalovaly všude na stole, obsahovaly Verityho náčrtky, předběžné skicy a napříč naškrábané poznámky. Ten milý nepořádek, který pokrýval dva malé stolky a několik židlí, mi něco připomínal. Poznal jsem v tom Verityho drahocenný majetek, který dřív býval rozesetý v jeho ložnici. Verity vstal od rozniceného ohně a smutně se usmál mému zdviženému obočí. "Moje nastávající královna má jen malé pochopení pro nepořádek. „Jak můžeš doufat, že uprostřed takového nepořádku vytvoříš přesné linie?“ zeptala se mne. V jejím vlastním pokoji panuje precizní pořádek jako ve vojenském táboře. A tak jsem se utekl sem, protože jsem záhy přišel na to, že v uklizeném a uspořádaném pokoji žádnou práci neudělám. A krom toho je to místo pro klidný pohovor a ne každý o něm ví, aby mě tu hledal."

Sotva domluvil, otevřely se dveře a vešel Charim s podnosem. Kývl jsem na Verityho sluhu, kterého má přítomnost nejen nepřekvapila, ale již na Verityho žádost na podnos přidal jistý druh kořeněného chleba, který jsem měl vždy rád.

Letmo se prošel po pokoji, udělal několik zběžných pohybů, sundáváje z židle knihy a svitky, aby mi ji uvolnil, a potom opět zmizel. Verity byl na jeho přítomnost tak zvyklý, že si ho stěží všiml, ovšem až na letmý úsměv, který si oba vyměnili při Charimově odchodu.

"Tak," řekl, když se dveře zavřely. "A teď si vyslechneme podrobné hlášení. Vše od doby, co jsi odjel z Buckkeepu."

Nebylo to prosté zhodnocení cesty a událostí, k nimž mezitím došlo. Chade mě vycvičil ve zvěda a úkladného vraha. A od nejtěplejšího dětství po mně Burrich vyžadoval, abych uměl podat podrobnou zprávu o tom, co se během jeho nepřítomnosti přihodilo ve stájích. Takže zatímco jsme jedli a popíjeli, podal jsem Veritymu podrobné zhodnocení všeho, co jsem viděl a vykonal od okamžiku svého odjezdu z Buckkeepu. Následovalo shrnutí mých vlastních vývodů, postavených na vyličených zážitcích, a potom i

podezření, k nimž jsem dospěl na základě svých informací. Mezitím se vrátil Charim s dalším chodem. Během jídla omezil Verity hovor na své válečné loďstvo. Nedokázal přitom skrývat své nadšení: "Přijel Mastfish, aby dohlížel na stavbu. Sám jsem jel do Highdownsu, abych ho vyzvedl. Napřed tvrdil, že už je moc starý. V tom chladu mi jen ztuhnou kosti, už nemohu stavět lodě v zimě," tohle mi vzkázal. A tak jsem zahájil námezdní práce a osobně se tam vypravil, abych ho vyzvedl. Nemohl mě odmítnout tvář v tvář. Když dorazil, vzal jsem ho dolů do loděnic. A ukázal jsem mu tu vytopenou kůlnu, velkou tak, že pojme celou válečnou loď, a postavenou proto, aby on mohl pracovat a nebyla mu zima. To ho však nepřesvědčilo. Byl to až ten bílý dub, který mi přinesla věnem Kettricken. Když uviděl stavební dříví, nevydržel to a zaryl si do něho pořizem. Vlákno je rovné a po celé délce ideální. Řezání fošen už dávno začalo. Budou to krásné lodě, štíhlé jako labutí krk, brázdící vody ladně sem a tam jako hadi." Tryskalo z něho nadšení. Již jsem si představoval zvedání a klesání vesel a nadouvání čtvercových plachet během plavby.

Nádobí a zbytky jsme poté odsunuli na okraj stolu a Verity mě začal zpovídat, jaké to bylo v Jhaampe. Přinutil mě zvážit každý konkrétní incident ze všech možných úhlů pohledu. Když se mnou skončil, znovu to ve mně všechno ožilo a já opět vzkypěl hněvem nad tím, jak jsem byl podle zrazen.

Verity nebyl slepý. Zaklonil se na židli a hmátl po dalším polenu. Vhodil ho do ohně a do komína vylétla sprška jisker. "Máš jistě otázky," poznamenal. "Tentokrát se můžeš ptát." Složil si klidně ruce do klína a čekal.

Snažil jsem se opanovat svoje emoce. "Princ Regal, váš bratr," spustil jsem opatrně" je vinen nejhorší velezradou. Zosnoval vraždu staršího bratra vaší nevěsty, prince Ruriska. Strojil úklady, jež měly přivodit i vaši smrt. Jeho cílem bylo uzurpovat jak vaši korunu, tak vaši nevěstu. A přitom se nádavkem ještě dvakrát pokusil zabít mne. A Burriche." Zmlkl jsem, abych se nadechl, ve snaze zklidnit tlukot srdce a rozechvělý hlas.

"Ty i já, oba víme, že tohle všechno je pravda. Bylo by však obtížné to dokázat," podotkl mírně Verity. "A na to se on spoléhá!" vyprskl jsem a odvrátil od Verityho tvář, dokud jsem svůj hněv neovládl. Jeho strašlivá intenzita mě vyděsila, protože až dosud jsem si ho vlastně nepřipouštěl. Před měsíci, kdy jsem nasazoval všechn svůj důvtip, abych zůstal naživu, jsem emoce odvrhl stranou, abych měl jasnou hlavu. Poté následovaly nečinné měsíce rekonvalescence, kdy jsem se vzpamatoval z Regalova zpackaného pokusu otrávit mne. Ani Burrichovi jsem nemohl říci vše, protože Verity mi dal jasně najevo, že si nepřeje, aby někdo o situaci věděl více, než je třeba. Teď jsem stál před svým princem a silně se trásl hněvem. Tvář mi pojednou zkřivila řada záškubů. To mě natolik vyděsilo, že jsem se opět dokázal přinutit ke klidu.

"Regal se na to spoléhá," řekl jsem klidnějším tónem. Celou tu dobu se Verity ani nepohnul, navzdory mému výbuchu ani nezměnil výraz tváře. Seděl vážně za stolem, ruce poznamenané prací složené před sebou, a temnýma očima mě sledoval. Sklopil jsem oči na desku stolu a špičkou prstu přešel po ozdobném vyřezávání na jeho rohu. "Nemá vás rád, protože dodržujete zákony platné v království. Považuje to za slabost, za možnost jak obejít spravedlnost. Možná se vás pokusí zabít znovu. A téměř určitě to zkusí v mém případě."

"Pak se musíme mít na pozoru, my dva, není to tak?" poznamenal Verity mírně.

Zvedl jsem oči a pohlédl mu do tváře. "To je vše, co mi k tomu řeknete?" zeptal jsem se napjatě, zalykaje se dotčeností.

"FitzChivalry. Já jsem tvůj princ. Já jsem tvůj nastávající král. Jsi mi zavázán, stejně jako mému otci. A když na to přijde, jsi zavázán i mému bratrovi." Verity najednou vstal a prošel se po místnosti.

"Spravedlnost. Je to věc, po níž budeme vždy žít a vždy budeme vyprahlí. Kdepak. My se raději spokojujeme se zákonem. A je to tím větší pravda, čím výše se člověk ocitne. Spravedlnost by tě stavěla do pozice dalšího čekatele na trůn, Fitzi. Chivalry byl můj starší bratr. Ale zákon říká, že jsi se zrodil mimo manželskou postel, a proto si nikdy nemůžeš dělat nároky na korunu. Někteří by mohli říkat, že jsem uchvátil trůn synovi svého bratra. Měl bych být šokován tím, že mi ho můj mladší bratr chtěl vyfouknout též?"

Nikdy jsem Verityho takto mluvit neslyšel, hlas měl vyrovnaný, ale sršící emocí. Mlčel jsem.

"Myslíš si, že bych ho měl potrestat. To bych mohl. Nepotřebuji dokazovat jeho provinění, abych mu

znepříjemnil život. Mohl bych ho pod nějakou záminkou vyslat jako emisara do Cold Bay a pozdržet ho tam, v nepříznivých podmínkách, daleko ode dvora. Skoro bych ho tím mohl vyhostit. Nebo bych ho mohl držet tady u dvora a tak ho zavalit nepříjemnými povinnostmi, že by na kratochvíle neměl čas. Pochopil by, že je trestán. To by pochopil i každý šlechtic s poloviční inteligencí. A ti, kteří s ním sympatizují, by se semkli na jeho obranu. Vnitrozemská vévodství by v zemi jeho matky zosnovala nějaký výjimečný stav, který by vyžadoval přítomnost jejího syna. Jakmile by byl tam, mohl by si získat další podporu. Mohl by krásně podnítit občanské nepokoje, o něž usiloval předtím, a připadlo by mu vnitrozemské království, věrné pouze jemu. A i kdyby toho cíle nedosáhl, mohl by alespoň způsobit neklid, aby narušil jednotu, kterou já nutně potřebuji, pokud mám ubránit naše království."

Tu se odmlčel. Zvedl oči a rozhlédl se po místnosti. Já jeho pohled sledoval. Zdi byly ověšeny mapami. Tady bylo Bears, támhle Shoaks a zde Rippon. Na protilehlé zdi Buck, Farrow a Tilth. Vše zhotoveno Verityho precizní rukou, každá řeka vyznačena modrým inkoustem, každé město pojmenováno. Zde bylo Šest vévodství. Znal je tak, jak je Regal nikdy nepozná. Jezdil po těchto cestách, pomáhal vytyčovat jejich hranice. Po vzoru Chivalryho byl ve styku s lidmi, kteří žili na hranicích našich území. Tasil meč na jejich obranu a rovněž věděl, kdy tento meč spustit a vyjednat mír. Kdo jsem byl já, abych mu říkal, jak má doma vládnout?

"A co uděláte?" zeptal jsem se tiše.

"Ponechám si ho. Je to můj bratr. A syn mého otce." Dolil si víno. "Nejdražší a nejmladší syn mého otce. Šel jsem za svým královským otcem a navrhl mu, že Regal by mohl být se svým údělem spokojenější, kdyby se více podílel na správě království. Král Shrewd souhlasil. Já sám předpokládám, že budu mít plné ruce práce s obranou země před rudými loděmi. Takže Regalovi připadne úkol zvýšit příjmy do královské pokladny, které budeme potřebovat, a současně čelit případným dalším vnitřním krizím, jež mohou nastat. Samozřejmě za asistence okruhu šlechticů. Tak se bude ustavičně potýkat s jejich hašteřením a neshodami."

"A Regal je s tím spokojen?"

Verity se pousmál. "Nemůže říci, že není. Nemůže, pokud si chce zachovat pověst mladého vládčivého adepta, který jen čeká na příležitost, aby se prosadil." Pozvedl sklenici s vínem a otočil se v zamyšlení k ohni. Jediné zvuky v místnosti vydávaly praskající plameny stravující dřevo. "Až ke mně zítra přijdeš," začal.

"Zítřek musím mít vyhrazený pro sebe," řekl jsem.

Položil sklenici s vínem a otočil se ke mně. "Musíš?" zeptal se podivným tonem.

Vzhlédl jsem a střetl se s jeho očima. Naprázdno jsem polkl a přinutil se stanout oběma nohama na zemi. "Můj princí," spustil jsem formálně. "Rád bych vás požádal o svolení, abych mohl být zítra zproštěn svých povinností, abych si mohl... vyřídit své vlastní záležitosti."

Chvilí mě nechal čekat a pak řekl: "Och, posaď se, Fitz. Taková malichernost. Myslím, že to ode mne byla malichernost. Myšlenka na Regala mi vnucuje takový způsob uvažování. Samozřejmě že můžeš mít den volna, chlapče. A když se někdo bude ptát, tak vykonáváš mé úkoly. Mohu se zeptat, co je to za naléhavou záležitost?"

Zahleděl jsem se do ohně a tančících plamenů. "Má přítelkyně žila v Siltbay. Potřebuji zjistit -"

"Och, Fitz." Ve Verityho hlase zaznělo více soucitu, než jsem dokázal unést.

Vtom mne zaplavila vlna slabosti. Byl jsem rád, že jsem si opět sedl. Ruce se mi začaly třást. Zastrčil jsem je pod stůl a sepjal, abych je zklidnil. Stále jsem cítil záchvěvy, alespoň už však nikdo nemohl vidět moji náhlou slabost.

Verity si odkašlal. "Běž do svého pokoje a odpočiň si," pravil laskavě. "Chceš na zítřek muže, který by s tebou zajel do Siltbay?"

Mlčky jsem zavrtěl zkroušeně hlavou, najednou nepochybuje o tom, co bych tam zjistil. Při té myšlence se mi udělalo mdlo. Projel mnou další záchvěv. Velice zvolna jsem se zkusil nadechnout, abych se zklidnil a zažehnal záchvat, který se o mne pokoušel. Nemohl jsem unést myšlenku na to, že bych se takto před Veritym znemožnil.

"Hanba mně, nikoli tobě, že jsem nebral v potaz, jak moc jsi byl nemocný." Mezitím tiše vstal a postavil přede mne svoji sklenici s vínem. "To, co tě postihlo, jsi vzal na sebe kvůli mně. Jsem zděšen tím, že jsem

vůbec mohl připustit, aby tě to potkalo."

Přinutil jsem se pohlédnout Veritymu do očí. Věděl vše, co jsem se před ním snažil skrýt. Věděl to a soužil se pocitem viny.

"Pokaždé to není tak zlé," oponoval jsem mu.

Usmál se, ale jeho pohled zůstal stejný. "Jsi excelentní lhář, Fitzi. Nemysli si, že tvůj výcvik vyšel nazmar. Ale nemůžeš lhát muži, který s tebou byl tolik jako já, nejen během oněch posledních dní, ale často i během tvé nemoci. Kdyby ti někdo jiný řekl: „Já vím, jak ti je,“ můžeš to považovat za zdvořilost. Ale ode mne to ber jako pravdu. A já vím, že s tebou je to stejné jako s Burrichem. Nenabídnu ti však výběr z chovu hříbat ještě po několik měsíců. Nabízím ti své rámě, chceš-li, aby ses dostal zpátky na pokoj."

"To zvládnou," řekl jsem upjatě. Byl jsem si vědom toho, jak si mě váží, ale i toho, jak jasně rozpoznal moji slabost. Chtěl jsem být sám, abych nikomu nebyl na očích.

Chápavě přikývl. "Kdyby tomu tak bylo, zvládl jsi už Umění. Mohu ti nabídnout sílu zrovna tak, jako jsem si ji od tebe často bral."

"To bych nemohl," zamumlal jsem, neschopen skryt, jak odporné by mi připadalo odsávat síly jinému člověku, abych si doplnil své vlastní. Pocítil jsem silnou lítost nad tím, že jsem v očích svého prince spatřil výraz zahanbení.

"Také já jsem kdysi mohl mluvit s takovou hrdostí," řekl tiše. "Běž si trochu odpočinout, chlapče."

Pomalů se odvrátil. Začal se opět věnovat svým inkoustům a velínu. Potichu jsem opustil místnost. Celý den jsme strávili v jeho pracovně. Venku už byla naprostá tma. Na hradě vládla poklidná atmosféra zimního večera. Po uklizení stolů se lidé sesednou u krbů ve Velkém sále. Možná vystoupí pěvci nebo nějaký loutkář se svými klátivými svěřenci odehraje nějaký příběh. Někteří se budou dívat a přitom vázat perli na šípy, jiní se budou ohánět jehlami, děti budou roztáčet káču, skládat kostky nebo klimbat u kolenou či na ramenou rodičů. Všechno bylo v bezpečí. Venku duly zimní větry a střežily náš klid. Vrávorál jsem opatrně jako opilec, vyhýbaje se místům, kde se lidé večer shromažďují. Přitiskl jsem si ruce na prsa a nahrbil se v ramenou, jako by mi byla zima, čímž jsem zklidnil třas v rukou. Pomalu jsem vystoupal první řadou schodů, jako duchem nepřítomný. Na podestě jsem se zastavil a napočítal do desíti, pak jsem se zase přinutil pokračovat ve výstupu.

Když jsem však stoupl na první schod, shora se proti mně vyřítila Lacey. Tato buclatá žena, víc než o dvacet let starší než já, po schodech poskakovala jako rozpustilé dítě. Když stanula na podestě, chňapla po mně a křikla: "Tady jsi!" Jako bych byl nůžkami z jejího šitíčka, které si někam založila. Pevně mě stiskla za paži a nasměrovala k sálu. "Běhám tu po těch schodech jako blázen nahoru a dolů, dneska snad už podvacáté. Chlapče, tys ale vyrostl. Lady Patience je už celá nesvá, a je to tvá vina. Nejprve čekala, že každou chvíli zaklepeš na dveře. Byla tak ráda, že jsi konečně doma."

Zmlkla a spočinula na mně svýma bystrýma ptačíma očima.

"To bylo dnes ráno," poznamenala důvěrně. A pak zvolala: "Vždyť ty jsi byl nemocný. Takové kruhy pod očima."

Aniž by mi dala šanci odpovědět, pokračovala: "Brzy odpoledne, když jsi stále nepřicházel, začala být trochu uražená. Při večeři byla už tak rozlícená kvůli tvé neomalenosti, že skoro nemohla jíst. Potom začala věřit zvěstem o tom, jak moc jsi nemocný. Je si jista, že jsi se někde zhroutil nebo že tě Burrich drží ve stájích, abys kydal hnůj koním a psům bez ohledu na tvé zdraví. A teď, koho to tu nepotkám, půjdeš k nám, mám ho, milady." A s tím mě dostkala do komnat lady Patience.

V brebentění Lacey zazníval podivný podtón, jako by se stále něčemu vyhýbala. Váhavě jsem vešel dovnitř, zvědav, jestli Patience není nemocná nebo zda ji nepotkalo nějaké neštěstí. Pokud by něco z toho byla pravda, pak to rozhodně nezměnilo její životní zvyky. Její komnaty vypadaly skoro stejně jako vždycky. Všechna zeleň se dvojnásobně rozrostla a všude ležely opadané lístky. V místnosti bylo znát, že nové nenadálé zájmy mezitím zvítězily nad některými dřívějšími. V jejím zvěřinci přibýly dvě hrdličky. Po pokoji byl roztroušen asi tucet podkov. Na stole hořela tlustá vavřínová svíce, jež sice příjemně voněla, ale její vosk odkapával na usušené květiny a rostliny ležící na podnose pod ní. Ohroženo bylo i několik podivně vyřezávaných tyčinek svázaných dohromady. Vypadaly jako věštecké hůlky, které používali Chyurdové. Když jsem vešel, její macatá teriérka fenka mě přišla pozdravit. Sehnul jsem se a poplácal ji po hřbetě, pak mi ale zatrnulo, jestli se opět dokážu narovnat. Abych zakryl své rozpaky, opatrně jsem

zvedl ze země jednu z tabulek. Byla dost stará a nejspíš i vzácná, pojednávala o věštění z tyčinek.

Patience se otočila od svého stavu, aby mě přivítala.

"Och, vstaň z té směšné pozice," zvolala při pohledu na mě. "Poklekat na zem je idiotské. Nebo sis myslel, že tak zapomenou na to, jak jsi byl neomalený, když jsi za mnou rovnou cestou nepřišel? Copak jsi mi přinesl? Och, jak nápadité! Jak jsi věděl, že se tím teď zabývám. Víš, prohledala jsem všechny hradní knihovny, ale o věštění pomocí tyčinek jsem vůbec nic nenalezla!"

Vzala mi tabulku z ruky a usmála se na mě pro ten domnělý dar. Lacey na mě přes její rameno zamrkala. Slabě jsem v odpověď pokrčil rameny. Pohlédl jsem znovu na lady Patience, jež mezitím tabulku položila na vachrlatý sloupek s tabulkami. Otočila se zpátky ke mně. Chvilí na mne vroucně hleděla, potom si však nasadila podmračený výraz. Obočí nad oříškovými očima se jí zkrabatilo a její malá rovná ústa se přísně semkla. Účinek jejího káravého pohledu byl však poněkud oslaben skutečností, že mi teď sahala po ramena a že ve vlasech měla zachyceny dva lístky břečťanu. "Odpusťte," řekl jsem a troufale je vytáhl z jejích nepoddajných tmavých kadeří. Vážně mi je vzala z ruky, jako by byly kdovíjak důležité, a položila je na tabulku.

"Kdepak jsi byl celé ty měsíce, když jsi měl být tady?" otázala se. "Nevěsta tvého strýce přijela už před měsíci. Zmeškal jsi oficiální svatbu, zmeškal jsi oslavy a bály a společnost šlechticů. Já se na jedné straně usilovně snažím, aby s tebou jednali jako se synem prince, a ty se zatím vyhýbáš všem společenským závazkům. A když konečně dorazíš domů, ani za mnou nepřiđeš, ale bloumáš všude po hradě, kde s tebou všichni ostatní mohou mluvit, odrbaný jako nějaký dráteník. Co tě přimělo zkrátit si takhle vlasy?" Vdova po mém otci, jež byla kdysi zděšena zjištěním, že manžel ještě před svatbou zplodil bastarda, mnou přestala opovrhovat a naopak přešla k poněkud agresivnímu zdokonalování mé osoby. Občas bylo těžší tomu čelit, než kdyby mě byla zavrhovala. Vtom se zeptala: "Copak tě nenapadlo, že bys tady mohl mít společenské povinnosti, které jsou důležitější než potloukat se někde s Burrichem a okounět u koní?"

"Odpusťte, milady." Zkušenost už mě poučila, že s Patience se nemám nikdy hádat. Její výstřednost možná učarovala princovi Chivalrymu. Mě za poklidného dne uváděla do rozpaků. Ten večer mi však připadala dočista zdrcující. "Nějakou dobu jsem byl nemocný. Necítil jsem se na takovou cestu. V době, kdy jsem se zotavil, nás zase zdrželo počasí. Je mi líto, že jsem zmeškal svatbu."

"A to bylo vše? Jediný důvod, proč jsi se zdržel?" řekla ostře, jako kdyby za tím tušila nějakou ošklivou nekalost.

"Ano," odvětil jsem vážně. "Ale myslel jsem na vás. Ně co pro vás mám, venku ve svých zavazadlech. Dosud jsem je nepřinesl ze stájí, ale zítra to udělám."

"Co je to?" zeptala se, zvědavá jako dítě.

Zhluboka jsem se nadechl. Zoufale už jsem se těšil do postele. "Je to jakýsi druh herbáře. Jednoduchý, protože jsou příliš choulostivé a ty dokonalejší by cestu nevydržely. Chyurdové při výuce rostlin nepoužívají tabulky či svitky, tak jako to děláme my. Tohle je spíše dřevěná schránka. Když ji otevřete, objevíte malé voskové napodobeniny bylin, věrně nabarvené a navoněné, abyste si každou rostlinu lépe zapamatovala. Texty jsou samozřejmě v chyurdštině, ale přesto jsem si myslel, že by se vám to mohlo líbit."

"To zní docela zajímavě," řekla a oči se jí zablýskaly. "Už se těším, až to uvidím."

"Mám mu přinést židli, milady? Vypadá vskutku nemocně," vložila se do řeči Lacey.

"Och, samozřejmě, Lacey. Posad' se, hochu. Pověz mi, co je to za nemoc?"

"Něco jsem snědl, jednu z cizokrajných rostlin, a nastala u mne silná reakce." Ano. Tohle byla pravda. Lacey mi přinesla stoličku a já se vděčně posadil. Zalila mě vlna malátnosti.

"Och, chápu." S tím pustila moji nemoc z hlavy. Nadechla se, rozhlédla se kolem a pak se náhle zeptala:

"Pověz mi, uvažoval jsi někdy o manželství?"

Náhlá změna tématu byla pro Patience tak typická, že jsem se musel usmát. Snažil jsem se soustředit na její otázku. Na okamžik jsem spatřil Molly, její líce dorada ošlehané větrem, který jí čuchal rozpuštěné vlasy. Molly. Zítra, slíbil jsem si. Siltbay.

"Fitzi. Přestaň s tím. Nestřpím, abys skrze mne civěl, jako bych tu nebyla. Slyšíš mě? Jsi v pořádku?"

Přinutil jsem se opět k pozornosti. "Moc ne," odvětil jsem popravdě. "Byl to pro mě únavný den..."

"Lacey, přines chlapci pohár bezinkového vína. Vypadá unaveně. Možná teď není nejlepší doba na rozhovor," uznala váhavě Patience. Poprvé se na mne doopravdy zadívala. V jejím pohledu se náhle zračila upřímná obava. "Asi ano," navrhla mírně po chvíli. "Já neznám celou pravdu o tvých dobrodružstvích."

Sklopil jsem oči ke svým prošivaným horalským botám. Pravda se ve mně chvíli vznášela, pak spadla a utonula tváří v tvář nebezpečí, že by ji Patience celou poznala. "Dlouhá cesta. Mizerné jídlo. Špinavé hostince s páchnoucími postelemi a ulepenými stoly. To je celé. Myslím, že opravdu nechcete slyšet všechny tyhle podrobnosti."

Vtom se stala podivná věc. Naše oči se střetly a já poznal, že užřela mou lež. Pomalu přikývla, akceptujíc tuto lež jako nevyhnutelnou, a podívala se stranou. Napadlo mě, kolikrát ji asi můj otec vykládal podobné lži. Kolik ji muselo stát to kývnutí?

Lacey mně vrazila do ruky pohár vína. Zvedl jsem jej a sladké zaštipání na patře po prvním usrknutí mi trochu vrátilo život. Držel jsem pohár v obou rukou a přes něj se na Patience znaveně usmál. "Povězte mi," spustil jsem a hlas se mi přes všechno úsilí stařecky zachvěl. Odkášlal jsem si, abych ho zklidnil. "Jak jste se měla? Myslím, že s příchodem královny na hrad jste nyní mnohem vytíženější. Povídejte mi o všem, co jsem zmeškal."

"Och," řekla, jako bych ji píchl špendlíkem. Teď se zase podívala stranou ona. "Víš přece, jaké já jsem samotářské stvoření. Mé zdraví není vždy nejlepší. Když jsem dlouho do noci vzhůru, tančím a bavím se, zůstanu potom dva dny v posteli. Kdepak. Představila jsem se královně a jednou či dvakrát s ní poseděla u stolu. Ale ona je mladá a zaneprázdněná a zcela zaujatá svým novým životem. A já jsem stará a podivínská a mám plno vlastních zájmů..."

"Kettricken má přece ráda rostliny tak jako vy," zaprotestoval jsem. "Asi by se hodně zajímala -" Náhle se mi roztřásly kosti a do ticha zacvakaly mé zuby. "Je mi jen... trochu zima," omluvil jsem se a znovu pozvedl pohár s vínem. Místo zamýšleného usrknutí jsem si dal pořádný lok. Ruce se mi přitom roztřásly a víno mi vyšplácho na bradu a na košili. Zmateně jsem poskočil a mé zrádné dlaně pohár upustily.

Dopadl na koberec a odkutálel se, nechávaje za sebou

stružku vína připomínající krev. Opět jsem se zprudka posadil a obemknul se pažemi, abych zklidnil třas.

"Jsem moc unavený," vysoukal jsem ze sebe.

Lacey ke mně přiskočila s utěrkou a letnými doteky mě začala otírat, až jsem jí hadřík vzal. Otřel jsem si bradu a vysál z košile většinu vína. Když jsem se však shýbl, abych utřel rozlité víno, málem jsem přepadl na tvář.

"Ne, Fitzi, zapomeň na to víno. My už to tady uklidíme. Jsi unavený a napůl nemocný. Odeber se raději do postele. Přijď mě navštívit, až si odpočineš. Musím si s tebou o něčem vážném promluvit, ale to nám vezme celou další noc. A teď běž, hochu. Hajdy do postele."

Vstal jsem, vděčný za ten odklad, a opatrně se odporoučel ven. Lacey mě doprovodila až ke dveřím a poté mě zdola úzkostlivě sledovala až na podestu. Snažil jsem se jít, jako by se zdi a podlaha nevinily. Na schodech jsem se zastavil, abych jí letmo zamával, a pak jsem zase pokračoval vzhůru. Ještě tři schody, a byl jsem z jejího dohledu, zastavil jsem se a opřel se o zeď, abych popadl dech. Zvedl jsem ruce, abych si zakryl oči před oslnivým světlem svíčky. Ve vlnách se o mě pokoušely mrákoty. Když jsem otevřel oči, mé vidění bylo zamženo duhovými závoji. Pevně jsem víčka zase sevřel a přitlačil si je prsty.

Na schodech pode mnou jsem zaslechl lehký krok blížící se ke mně. Zastavil se asi dva schody ode mě.

"Jste v pořádku, sire?" zeptal se kdosi nejistě.

"Trošku moc jsem si vypil," zalhal jsem. Víno, které jsem na sebe vychrstl, ze mě muselo být cítit jako z opilce. "Hned budu v pořádku."

"Dovolte, abych vám pomohla do schodů. Klopýtnutí by tu mohlo být hodně nebezpečné." Onen hlas teď zněl škrobeně, až nelibě. Otevřel jsem oči a podíval se skrz prsty. Modrá sukně. Z praktické látky, kterou nosilo všechno služebnictvo. Nepochybně měla své zkušenosti s opilci už z dřívějšíka.

Zavrtěl jsem hlavou, avšak ona toho nedbala, stejně jako bych si v její situaci počínal já. Ucítil jsem, jak mě silnou rukou uchopila za paži a druhou obemkla v pase. "Pěkně spolu půjdeme do schodů," povzbuzovala mě. Opřel jsem se bezděčně o ni a vyklopýtal na další podestu.

"Děkuji," zamumlal jsem v domnění, že teď už mě nechá jít, ale její sevření nepovolovalo.

"Víte jistě, že patříte na toto podlaží? Pokoje sluhů jsou přece o patro výš."

Namáhavě jsem přikývl. "Třetí dveře. Jestli vám to nevadí."

Na dlouhou chvíli zmlkla. "To je ovšem Bastardův pokoj." Její slova mě zasáhla jako studená sprcha.

Netrhl jsem sebou, jak bych to byl udělal dřív. Ani jsem nezvedl hlavu. "Ano. Teď už můžete jít."

Lhostejně jsem ji propustil.

Ona však přistoupila až ke mně. Popadla mě za vlasy a zprudka si mě přitáhla tváří v tvář. "Newboyi!"

zasyčela vztekle. "Měla bych tě tu pustit na zem a jít."

Škubl jsem hlavou a napřímil ji. Nešlo mi zaostřit své oči j , na její, ale přesto jsem ji poznal, poznal jsem obrysy její tváře a vlasy splývající na ramena, i její vůni připomínající letní odpoledne. Zalila mě obrovská vlna úlevy. Byla to Molly, má Molly ze svíčkárny. "Ty žiješ!" vykřikl jsem. Srdce mi v hrudi poskočilo jako ryba na udici. Objal jsem ji a políbil.

Či alespoň jsem se o to pokusil. Ona mě však rázně odstrčila a vztekle vyhrkla: "Nikdy nepolíbím opilce. To je slib, který jsem si dala, a vždy ho dodržím. Ani se žádným nenechám políbit." Hlas měla přiškrcený.

"Já nejsem opilý, jsem... nemocný," protestoval jsem. V návalu vzrušení se mi zamotala hlava víc než kdy předtím. Zapotácel jsem se. "To je stejně jedno. Jsi tady a v bezpečí."

Zachytila mě. Byl to reflex, který si osvojila, když se starala o svého otce. "Och. To vidím. Ty nejsi opilý." V jejím hlase se mísilo znechucení s nedůvěrou. "Nejsi ani písarův poslíček. Ani čeledín. Pokaždé lidem hned od začátku lžeš do očí? Zdá se, že ve lži i pokaždé končíš."

"Já nelhal," řekl jsem mrzutě, zaražen jejím hněvivým hlasem. Kdybych tak mohl zaostřit zrak a pohlédnout jí do očí. "Prostě jsem ti neřekl celou... je to moc složité. Molly, jsem tak rád, že jsi v pořádku. A tady na Buckkeepu! Myslel jsem, že tě budu muset hledat..." Stále mě svírala a držela na nohou. "Nejsem opilý. Opravdu. Lhal jsem jenom teď, protože mi bylo zatěžko přiznat, jak jsem slabý." "A proto lžeš." Její hlas mě ťal jako bič. "Mělo by ti být více zatěžko lhát, Newboyi. Nebo je lež u princova syna přípustná?"

Pustila mě a sesula se u zdi. Snažil jsem se podchytit své vířící myšlenky, zatímco jsem nejistě balancoval na vratkých nohou. "Nejsem princův syn," pravil jsem po chvíli. "Jsem bastard. A to je rozdíl. Ano, i to mi bylo zatěžko přiznat. Ale nikdy jsem ti neříkal, že bastard nejsem. Jen jsem pokaždé cítil, když jsem byl s tebou, že jsem Newboy. Bylo pěkné mít několik přátel, kteří mě uviděli a řekli si 'Newboy' místo 'Bastard'."

Molly nic neříkala. Místo toho mě popadla pod krkem za košili, mnohem surověji než předtím, a vlekla mě chodbou k mému pokoji. Udivovalo mě, jak jsou ženy silné, když mají vztek. Ramenem otevřela dveře, jako by to byl její úhlavní nepřítel, a nasměrovala mě k posteli. Když už jsem byl kousek od lůžka, pustila mě a já se na něj svalil. Narovnal jsem se a s vypětím sil se posadil. Když jsem pevně sepal ruce a sevřel je koleno, podařilo se mi ovládnout třas. Molly stála a upřeně na mě hleděla. Pořádně jsem ji neviděl. Její linie byly rozmazané, rysy rozplízlé, ale podle toho, jak stála, jsem mohl říci, že je rozlícená. Po chvíli jsem se odvážil říci: "Zdálo se mi o tobě. Když jsem byl pryč."

Stále nic neříkala. Trochu jsem se osmělil. "Zdálo se mi, že jsi byla v Siltbay. Při nájezdu." Má slova zněla přiškrceně, jak jsem se snažil, aby se mi nechvěl hlas. "Zdálo se mi o požárech a útočících banditech. V tom snu byly dvě děti, které jsi chránila. Vypadalo to, že jsou tvoje." Její mlčení bylo jako hradba proti mým slovům. Nejspíš si myslela, že jsem desateronásobný idiot, blábolící o snech. A proč, ach proč se mi jen všichni lidé na světě zdáli tak nelidští, proč to musela být i Molly? Mlčení se nekonečně protahovalo. "Ale ty jsi byla tady, v bezpečí na Buckkeepu." Pokusil jsem se zklidnit svůj rozechvělý hlas. "Jsem rád, že jsi v bezpečí. Ale co děláš na Buckkeepu?"

"Co dělám na Buckkeepu?" Hlas měla stejně přidušený jako já. Ledový hněvem, jenže mně připadlo, že i stísněný strachem. "Přišla jsem sem hledat jednoho přítele." Zmlkla a chvíli jako kdyby se dusila. Když promluvila znovu, měla klidný strojený hlas, ba dokonce laskavý. "Víš, můj otec zemřel a zanechal mě v dlužích. A tak mi věřitelé sebrali obchod. Odjela jsem k příbuzným pomáhat při žních, abych si vydělala nějaké peníze a mohla začít znovu. V Siltbay. Ačkoliv jak ses to dozvěděl, to si netroufám ani hádat. Něco jsem si vydělala a můj bratranec mi ochotně nabídl půjčku. Žně dopadly dobře. Na druhý den

jsem se chystala odjet na Buckkeep. Jenže Siltbay bylo přepadeno. Byla jsem tam, se svými neteřemi. . . " Její hlas poznenáhlu umlkl. Vzpomínal jsem s ní. Lodě, oheň, rozesmátá žena s mečem. Vzhlédl jsem k ní a skoro ji zrakem zaostřil. Nemohl jsem vůbec mluvit. Ale ona mi přes hlavu hleděla jinam. Pak klidně promluvila:

"Mí bratřenci přišli o všechno. Patřili mezi ty šťastnější, protože jejich děti přežily. Já už je však nemohla žádat o půjčku. Vlastně mi ani nemohli zaplatit za práci, kterou jsem pro ně udělala, kdyby mě napadlo ty peníze chtít. Tak jsem se vrátila zpátky do Buckkeepu, zima se blížila a já neměla kde bydlet. A řekla jsem si, že Newboy byl vždycky můj přítel. Pokud je tam někdo, koho bych mohla požádat o půjčku, která by mi pomohla překonat nejhorší, pak to bude právě on. A tak jsem přišla na hrad a ptala se po písařově sluhovi. Všichni však jen krčili rameny a posílali mě za Fedwrenem. A Fedwren jenom naslouchal, když jsem tě popisovala, pak se zamračil a poslal mě za Patience." Zde se Molly významně odmlčela. Zkusil jsem si to setkání představit, ale při tom pomyšlení jsem se zachvěl a představu zapudil. "Vzala mě k sobě jako služebnou," pravila Molly tiše. "Říkala, že to je to poslední, co pro mě může udělat poté, co jsi mě zostudil."

"Zostudil?" trhl jsem sebou. Svět se se mnou zakymácel a mé mlhavé vidění se rozprsklo do jisker. "Jak? Jak zostudil?"

Hlas Molly byl podivně tichý. "Říkala, že jsi jistě získal mé city a pak mě opustil. Prý ve svém mylném domnění, že si mě jednoho dne vezmeš, jsem ti dovolila se o mne ucházet."

"Já přece. . ." zajíkl jsem se a dodal: "Byli jsme přátelé. Nevěděl jsem, že ke mně cítíš víc než. . ."

"Že ne?" Pozvedla vyzývavě bradu, dobře jsem to gesto znal. Před šesti lety by mi vzápětí uštědřila herdu do žaludku. I tak jsem ucouvl. Ale ona ještě klidnějším hlasem řekla: "Asi jsem to měla od tebe očekávat. Jak snadno se to řekne."

Ted' jsem byl zase popuzen já. "To ty jsi mě opustila, bez jediného slůvka rozloučení. A s tím námořníkem Jadem. Myslíš si, že o něm nic nevím? Byl jsem tam, Molly. Viděl jsem, jak ho bereš za ruku a odcházíš s ním pryč. Proč jsi tedy nepřišla za mnou, ještě než jsi s ním odešla?"

Molly se napřímila. "Byla jsem žena s vyhlídkami. Ale pak jsem se, zcela nevědomky, stala dlužnicí. Myslíš si, že jsem věděla o dluzích, které nadělal můj otec, a nedbala na to? Teprve až po jeho pohřbu začali na dveře klepat věřitelé. Přišla jsem o všechno. Měla jsem za tebou přijít jako žebračka a doufat, že mě vezmeš k sobě? Myslela jsem si, že by ses o mě postaral. Věřila jsem, že chceš. . . aby tě El proklel, proč ti to tu vůbec říkám!" Její slova se na mě řítily jako vymrštěné kameny. Věděl jsem, že oči se jí blýskají a tváře hoří. "Myslela jsem si, že si mě chceš vzít, že se mnou chceš žít. Chtěla jsem pro to něco přinést, nepřijít zcela bez peněz a bez vyhlídek. Představovala jsem si, jak spolu vlastníme malý obchod, já se svíčkami, bylinkami a medem a ty se svou písařinou. . . A tak jsem šla za svým bratřencem, abych ho požádala o půjčku. Nic našetřeno neměl, ale zajistil mi plavbu do Siltbay, abych si o tom promluvila s jeho starším bratrem Flintem. Už jsem ti říkala, jak to celé dopadlo. Cestu zpátky sem jsem si odpracovala na rybářské lodi, Newboyi, kuchala jsem ryby a nakládala je do soli. Přišla jsem do Buckkeepu jako zpráskaný pes. A překousla jsem svou hrdost a vydala se jednoho dne sem, abych zjistila, jak jsem byla pitomá, jak ses přede mnou přetvařoval a lhal mi. Jsi bastard, Newboyi. To opravdu jsi."

Na okamžik jsem zaslechl podivný zvuk a snažil se dovtípit, co to bylo. Pak mi to došlo. Plakala a tiše se přitom zalykala. Věděl jsem, že kdybych se pokusil vstát a jít za ní, padl bych na tvář. Nebo bych po ní hmátl a ona by mě srazila na zem. Hloupě, jako nějaký opilec, jsem jen zopakoval: "A co ten Jade? Proč ti nedělalo problémy jít za ním? Proč jsi nepřišla nejprve za mnou?"

"Už jsem ti říkala! Je to můj bratranec, ty hlupáku!" Její hněv vzplál navzdory slzám. "Když se dostaneš do potíží, obrátíš se na svou rodinu. Požádala jsem ho o pomoc a on mě vzal na rodinný statek, abych jim vypomohla o žních." Chvilí zavládlo ticho. Pak se nevěřicně zeptala: "A co sis myslel? Že jsem typ ženské, která by měla bokem jiného?" A ledovým hlasem dodala: "Že bych tě nechala, aby ses o mne ucházel, a přitom chodila s někým jiným?"

"Ne. To jsem neřekl."

"Ale řekl bys to," vyhrkla, jako by to celé náhle dávalo smysl. "Jsi jako můj otec. Vždy byl přesvědčen o tom, že mu lžu, protože tolik lhal sám sobě. Přesně jako ty. 'Och, já nejsem opilý,' a přitom tím páchneš

a sotva stojíš na nohou. A ta tvá pitomá pohádka: ‚Zdalo se mi o tobě v Siltbay.‘ Každý ve městě ví, že jsem šla do Siltbay. Nejspíš sis celou tu historku vyslechl dnes večer, když jsi seděl v nějaké putyce."

"Ne, tak to není, Molly. Musíš mi věřit." Zaťal jsem ruce do pokrývky na posteli, abych se udržel vzpřímený. Ona se ke mně otočila zády.

"Ne. Kdepak. Já už nikdy nikomu věřit nemusím." Zmlkla, jako kdyby o něčem uvažovala. "Víš, kdysi dávno, když jsem byla ještě malá, malinká holčička. Ještě předtím, než jsem tě potkala." Její hlas byl teď jaksi čím dál klidnější. Prázdnější, avšak klidnější. "Bylo to o jarních slavnostech. Vzpomínám si, že když jsem tátu požádala o pár penny ke stánkům na tržišti, vrazil mi a řekl, že nebude vyhazovat peníze na takové pitomosti. A pak mě zamčel v obchodě a šel pít. Ale já už tehdy věděla, jak se dostat ven. Šla jsem ke stánkům, jen abych se porozhlédla. V jednom nějaký stařec předpovídal budoucnost z krystalů. Víš, jak to dělají. Drží krystal nad zapálenou svíčkou a říkají ti budoucnost podle toho, jak ti barvy dopadají na tvář." Odmlčela se.

"Já vím," poznamenal jsem do ticha. Znal jsem ten typ čarů Hedge, o nichž mluvila. Viděl jsem kdysi tančit barevná světélka na tváři jedné Ženy se zavřenýma očima. Ale v tu chvíli by mi stačilo, kdybych mohl vidět jasně Molly. Přemýšlel jsem, že kdybych se s ní dokázal střetnout pohledem, mohla by uvidět pravdu uvnitř mne. Chtěl jsem se postavit, jít k ní a znovu se ji pokusit obejmout. Ona mě však považovala za opilce a já zase věděl, že bych spadl. Nechtěl jsem se před ní znovu zahanbit.

"Hodně ostatních dívek a žen si nechávalo předvídat budoucnost. Já však neměla ani penny, a tak jsem se mohla jen dívat. Jenže po chvíli si mě ten stařec všiml. Nejspíš si pomyslel, že jsem plachá. Zeptal se, jestli nechci znát svou budoucnost. A já začala plakat, protože jsem chtěla, ale neměla jsem na to. Pak se Brinna, žena rybáře, zasmála a řekla, že já nemusím platit, abych ji znala. Všichni prý již moji budoucnost znají -jsem dcerou opilce, budu ženou opilce a matkou opilců." Potom zašeptala: "Všichni se rozesmáli. I ten stařec."

"Molly," vydechl jsem. Myslím, že mě ani neslyšela.

"Stále nemám ani penny," pronesla pomalu. "Aspoň však vím, že nebudu ženou opilce. Myslím, že se ani s žádným nechci přátelit."

"Musíš mi naslouchat. To od tebe není čestné!" Můj proradný jazyk se opět začal zadržávat. "Já —" Dvěře se zabouchly.

"- nevěděl jsem, že jsi mě měla ráda takhle," řekl jsem hloupě do prázdné a studené místnosti.

Opět mě zachvátil silný třas. Ale nechtěl jsem ji znovu tak snadno ztratit. Vstal jsem a udělal dva nejisté kroky, načež se podlaha se mnou zakymácela a já spadl na kolena. Chvíli jsem tak zůstal, hlavu svěšenou jako starý pes. Nemyslel jsem si, že bych na ni udělal dojem, kdybych se za ní připlazil. Nejspíš by mě nakopla. Pokud bych ji vůbec dokázal najít. Raději jsem se odplížil zpátky k posteli a vyškrábal se na ni. Nesvlékl jsem se, ale jen si přes sebe přetáhl pokrývku. Zrak se mi kalil a ze stran se ke mně přikrádala tma, neusnul jsem však hned. Místo toho jsem jen ležel a říkal si, co jsem to byl v létě za hlupáka. Dvořil jsem se ženě v domnění, že se přátelím s dívkou. Na tříletý věkový rozdíl jsem pohlížel jen jako na nevýhodu. Myslel jsem si, že ve mně vidí toliko chlapce, a ztrácel jsem naději, že ji kdy získám. A tak jsem se choval jako chlapec, místo abych se před ní snažil vypadat jako muž. A ten chlapec ji ranil a k tomu oklamal a s veškerou pravděpodobností i navždy ztratil. Tma se nade mnou zavřela, všude se rozprostřela čern, až na jednu vířící jiskérku.

Milovala toho chlapce a představovala si náš společný život. Upjal jsem se k té jiskérce a klesl do hlubin spánku.

4 Dilemata

Když se zamýšlím nad Uměním a Moudrostí, mám dojem, že každý člověk má alespoň nějaké vlohy. Viděl jsem ženy, jak prudce vstaly od práce a šly do vedlejší místnosti, kde se jejich dítě teprve začínalo probouzet. Není to už forma Umění? Nebo když jste svědky mlčenlivé spolupráce mezi posádkou, která tráví dlouhý čas na jedné lodi. Konají své úkoly bez jediného vyřčeného slova, semknuti jako koterie, takže loď se téměř stává živým zvířetem a posádka její životní silou. Další lidé zase cítí spřízněnost s určitými zvířaty a vyjadřují to svým erbem či jmény, která přidělují dětem. Člověk se takto otevírá skrze

Moudrost. Moudrost mu umožňuje být si vědom všech zvířat, ale lidová tradice praví, že většina praktikantů Moudrosti si nakonec utvoří pouto s jedním konkrétním zvířetem. Některé příběhy podrobně líčí, jak praktikanti Moudrosti posléze přejmou způsoby a pak i podobu zvířete, s nímž se takto spojili. Tyto příběhy můžeme, myslím, zahrnout jako varovné pohádky, jež mají odradit děti před zvířecí magií.

Vzbudil jsem se odpoledne. V pokoji byla zima. Nikde žádný oheň. Propocené šaty se mi lepily na tělo. Sbelhal jsem se po schodech do kuchyně, něco pojedl, vyšel ven s úmyslem jít do lázní, začal jsem se trást a vrátil se zpátky do pokoje. Šel jsem znovu do postele, roztřesený zimou. Později za mnou kdosi přišel a bavil se se mnou. Nepamatuji si, o čem byla řeč, pouze si vzpomínám na ten třas. Bylo to nepříjemné, ale já už to dokázal ignorovat.

Probudil jsem se až pozdě večer. V krbu plápolal oheň a v truhlíku byla vyskládána úhledná hromádka dřeva. Malý stolek kdosi přitáhl k posteli a na vyšívaném ubrousku s ozdobným lemováním bylo na podnose maso a chléb se sýrem. Várka bylin na dně buclatého hrnce čekala na zalití vodou z velkého kotlíku vroucího nad ohněm. Na druhé straně u ohniště byla připravena kád' s mýdlem. Přes pelest u postele byla přehozena čistá noční košile, ještě jsem ji na sobě neměl. Přesto mi docela padla. Vděčnost u mne zvítězila nad rozpaky. Vyškrábal jsem se z postele a využil přichystaného komfortu. Poté se mi udělalo mnohem lépe. Tíživé mráčky vystřídal pocit až nepřirozené lehkosti, ten však rychle vymizel po snědení chleba se sýrem. V čaji jsem postřehl příchut' elfí kůry a okamžitě jsem pojal podezření na Chadea. Říkal jsem si, zda to nebyl on, kdo se mě pokoušel vzbudit. Ale ne, Chade mě přece vždy povolával jen v noci.

Právě jsem si přes hlavu přetahoval čistou noční košili, když se tiše otevřely dveře. Do místnosti vklouzl šašek. Na sobě měl zimní černobílý úbor a jeho bezbarvá pleť se zdála být ještě bledší. Oděv měl zhotovený z jakési hedvábné tkaniny a tak těsně střižený, že v něm vypadal jako zavnutá hůlka. Mezitím se ještě více vytáhl a zhubl, bylo-li to vůbec možné. A jako obvykle u mě jeho bílé oči v bezkrevné tváři vyvolaly šok. Usmál se na mě a pak na mě výsměšně vyplázl svůj neposedný růžový jazyk.

"To ty," odtušil jsem a rozmáchl se kolem. "Děkuji ti."

"Ne," oponoval mi. Divoce zavrtěl hlavou a lehké pápeří světlých vlasů mu pod čepicí utvořilo jakousi aureolu. "Ale pomáhal jsem při tom. Děkuji, že ses vykoupal. Můj úkol zkontrolovat tě nebude tak těžký. Jsem rád, že už jsi vzhůru. Odporně chrápeš."

Jeho poznámku jsem mlčky přešel. "Vyrostl jsi," poznamenal jsem.

"Ano. Ty také. A byl jsi nemocný. A docela dlouho jsi spal. Přesto vypadáš hrozně. Ale už nesmrdíš."

Ted' je pozdě odpoledne. Chtěl bys znát nějaká další zřejmá fakta?"

"Zdalo se mi o tobě. Když jsem byl pryč."

Nejistě se po mně podíval. "Opravdu? Jak dojemné. To já nemohu říci, že by se mi o tobě zdálo."

"Postrádal jsem tě," řekl jsem a vychutnal si záblesk překvapení v šaškové tváři.

"Jak komické. Má to vysvětlovat, proč sis tak často hrál na šaška?"

"Možná. Posad' se a pověz mi, co se tu dělo, když jsem byl pryč."

"To nemohu. Král Shrewd mě očekává. Či spíše mě neočekává, a právě proto za ním teď musím jít. Až ti bude lépe, měl bys ho jít navštívit. Nejlépe když tě nebude čekat." Prudce se otočil k odchodu. Protáhl se dveřmi a pak se náhle naklonil dovnitř. Pozvedl stříbrné rolničky na lemu svého směšně dlouhého rukávu a zacinkal na mě. "Sbohem, Fitz. A snaž se trochu, aby ses tolik nevystavoval jako oběť na zabítí." Dveře se za ním tiše zavřely.

Zůstal jsem sám. Nalil jsem si další šálek čaje a napil se z něj. Dveře se znovu otevřely. Vzhledl jsem v očekávání šaška. Dovnitř nakoukla Lacey a poznamenala: "Och, on je vzhůru," a pak se poněkud drsněji zeptala: "Proč jsi neřekl, že jsi tak unavený. Dost mě to vyděsilo k smrti, když jsi takto prospal celý den." Nečekala na vyzvání, ale vpadla do místnosti, přes ruku čisté povlečení s pokrývkami a v patách lady Patience.

"Och, on je vzhůru!" zvolala k Lacey, jako by o tom předtím pochybovala. Přitom vůbec nedbaly na mé ponížení, že mě zaskočily jen tak v noční košili. Lady Patience se posadila na okraj postele, zatímco Lacey pobíhala po pokoji a dávala věci do pořádku. Celkem nebylo co v tak holé místnosti uklízet, alespoň však posbírala špinavé nádoby, prohrábla oheň a upejpavě zasykla nad špinavou vodou v kádi a

poházeným oblečením. Stál jsem v rozpacích u krbu, zatímco Lacey mi převlékla postel, natřepala polštáře, s pohrdlivým odfrknutím si přehodila špinavé prádlo přes ruku, ještě jednou se rozhlédla kolem a pak i se svou kořistí vyplula ze dveří.

"Chystal jsem se to tu uklidit," zamumlal jsem rozpačitě, ale lady Patience to snad ani nepostřehla.

Kategoricky mi ukázala na postel. Neochotně jsem ulehl. Myslím, že ještě nikdy předtím jsem se necítil více utiskován. Ona to jen zdůraznila tím, že se sklonila a podkasala mi pokrývky.

"A co se týče Molly," poznamenala úsečně. "Tvé chování té noci bylo hanebné. Využil jsi své slabosti, abys ji vlákal do svého pokoje. A velice jsi ji rozrušil svými nařčeními. Fitzi, to já nedovolím. Kdybys na tom nebyl tak zle, měla bych na tebe pořádný vztek. Přinejmenším jsem vážně rozhořčena. Nevím, co říci na to, jak jsi to ubohé děvče obalamutil a zlákal. A tak ti prostě říkám, že vícekrát už se to nestane. Budeš se k ní chovat uctivě, a to v každém ohledu."

Obyčejné nedorozumění mezi Molly a mnou tak náhle přerostlo ve vážný problém. "To bylo nedorozumění," řekl jsem ve snaze působit klidným a způsobilým dojmem. "Molly a já si to musíme vyjasnit. Když si spolu o samotě promluvíme. Ujisti'uji vás, abyste měla klid, že to vůbec není tak, jak si možná myslíte."

"Měj na paměti, kdo jsi. Syn prince přece ne -"

"Fitz," podotkl jsem přísně. "Já jsem FitzChivalry. Chivalryho bastard." Patience vypadala otřeseně. Znovu jsem pocítil, jak hodně jsem se změnil od doby, kdy jsem odjel z Buckkeepu. Už jsem pro ni nebyl chlapec, kterého by měla vychovávat a kárat. Musela mě teď vidět takového, jaký jsem byl. Přesto jsem se pokusil zmírnit tón a dodal jsem: "Nejsem řádný syn prince Chivalryho, milady. Jen bastard vašeho manžela."

Posadila se do nohou mé postele a pohlédla na mě. Její oříškové oči se směle střetly s mýma a nepovolily. Přes její vrtkavost a roztěkanost jsem pojednou nahlédl do duše schopné mnohem větší bolesti a lítosti, než jsem kdy tušil. "Jak si můžeš myslet, že bych na to kdy mohla zapomenout?" otázala se klidně.

Hlas se mi zadrhl v hrdle, jak jsem marně hledal odpověď. Zachránil mě příchod Lacey. Někde sehnala dva sluhy a několik chlapců. Ti hbitě odnesli špinavou vodu a nádoby, zatímco Lacey před nás položila podnos s pečivem a další dva šálky a odsypala do hrnce byliny na další čaj. Patience a já jsme mlčeli, dokud služebnictvo neopustilo místnost. Lacey připravila čaj, nalila všem šálky a pak usedla ke svému vyžívání.

"Právě kvůli tomu, kdo jsi, je to víc než nedorozumění," vrhla se Patience zpátky k našemu tématu, jako bych se ji vůbec nebyl odvážil přerušit. "Kdybys byl jen Fedwrenův učeň nebo čeledín, pak by sis mohl podle libosti namlouvat a vzít kteroukoli. Ale to ty nejsi, FitzChivalry Farsee. Jsi z královské krve. Dokonce i bastard -" při tomto slově se poněkud zarazila - "z této linie musí čít určitá pravidla. A zachovávat určitou zdrženlivost. Uvažuj o svém postavení v královském domě. Ke svatbě musíš mít královo svolení. To jistě dobře víš. A zdvořilost vůči králi Shrewdovi vyžaduje, abys ho informoval o svém nápadnickém záměru, aby mohl zvážit výhody daného případu a sdělit ti, zda je tím potěšen nebo nikoli. A on by je zvážil. Je vhodná doba na to, aby ses ženil? Prospěje to trůnu? Jé partnerka ucházející, nebo to může způsobit skandál? Nebudou se tvé námluvy křížit s tvými povinnostmi? Jsou pokrevní linie dotyčné dámy přijatelné? Přeje si král, abys měl potomka?"

S každou položenou otázkou můj šok vzrůstal. Ležel jsem naznak na polštářích a zíral na závěsy kolem postele. Nikdy jsem se vlastně nerozhodl, že se budu o Molly ucházet. Naše dětské přátelství mezitím přerostlo v hlubší vztah. Věděl jsem, že mé srdce si to přálo, ale má hlava o tom nikdy nezačala vážně uvažovat. Patience mi jasně četla ve tváři.

"A pamatuj, FitzChivalry, že jsi už složil přísahu jinému. Tvůj život již patří králi. Co bys nabídl Molly, kdyby sis ji vzal? Jeho zbytky? Útržky času, který si on nevyžádal? Muž, který svou oddanost svěřil králi, má ve svém životě jen málo času na někoho jiného." V očích se jí pojednou objevily slzy. "Některé ženy si rády vezmou, co může takový muž čestně nabídnout, a spokojí se s tím. Pro jiné to není dost. Nikdy to nemůže být dost. Ty musíš..." Zaváhala. Slova jako by ze sebe ždímal. "Ty to musíš zvážit. Jeden kůň nemůže nést dvě sedla. Jakkoli by možná chtěl..." Její hlas při posledních slovech utichl. Zavřela oči, jako by ji něco ranilo. Pak se nadechla a rázně pokračovala, jako by se vůbec neodmlčela:

"A je tu další zřetel, FitzChivalry. Molly je, či alespoň byla žena s vyhlídkami. Má svou živnost a je si toho dobře vědoma. Předpokládám, že po nějaké době v zadlužení se opět dokáže postavit na vlastní nohy. Ale co ty? Co ty jí přineseš? Hezky sice píšeš, ale nemůžeš se nikdy vydávat za vyučeného písaře. Jsi dobrý čeledín, to ano, ale takhle si na chleba nevyděláváš. Jsi princův bastard. Žiješ na hradě, jsi živěn a šacen. Nemáš však žádné stálé příjmy. Tohle by mohla být pohodlná komnata - pro jednoho. Ale představoval sis, že si sem Molly vezmeš, aby tu s tebou žila? Anebo jsi někdy vážně věřil, že by ti král dal svolení, abys opustil Buckkeep? A i kdyby dal, tak co pak? Budeš žít se svou ženou a jíst chléb, na který ona vlastnoručně vydělá, a přitom zahálet? Nebo by ti stačilo, že by ses vyučil jejímu řemeslu a stal se jejím pomocníkem?"

Konečně se odmlčela. Nečekala, že jí na nějakou otázku odpovím. Ani jsem to nezkoušel. Nadechla se a znovu spustila. "Choval ses jako nerozvázný kluk. Vím, že jsi tím nechtěl nikomu ublížit, a musíme si říci, že z toho žádná škoda nevzešla. Pro nikoho. Ale hlavně ne pro Molly. Vyrůstal jsi uprostřed klevet a intrik královského dvora. Ona ne. Chceš, aby se říkalo, že je tvá konkubína, nebo ještě hůře - hradní děvka? Buckkeep doposud dlouhá léta býval mužským dvorem. Královna Desire byla... sice královnou, ale nedržela si dvůr tak jako královna Constance. Ted' máme opět na hradě královnu. Chodí to tu už jinak, jak ostatně zjistíš sám. Pokud vskutku doufáš, že z Molly učiníš svou ženu, musí být na tento dvůr uvedena postupně. Nebo si bude připadat jako vyvrhel mezi zdvořile přikyvujícími lidmi. Mluvím k tobě jasně, FitzChivalry. Nechci k tobě být krutá. Ale mnohem raději budu krutá k tobě, než aby Molly prožila svůj život v ovzduší nonšalantní krutosti." Mluvila klidně, nespouštějíc ze mě oči.

Pak vyčkala, až jsem se sklíčeně zeptal: "Co mám dělat?"

Chvíli si hleděla na ruce. Potom se znovu střetla s mýma očima. "Prozatím nic. Přesně tohle myslím. Učinila jsem z Molly jednu ze svých služebných. Učím ji, jak nejlépe umím, způsobům dvora. Je to nadaná žačka, jakož i nanejvýš příjemná učitelka v otázkách bylin a voňavkářství. Nutím Fedwrena, aby ji naučil číst a psát, o což se dychtivě zajímá. Ale prozatím je to vše, co se dá dělat. Je třeba, aby ji ženy dvora akceptovaly jako jednu z mých dam - ne jako ženu Bastarda. Po nějaké době ji můžeš začít navštěvovat. Ale prozatím by od tebe bylo neslušné, abys ji vídal o samotě čiji vůbec vyhledával." "Ale já s ní potřebuji mluvit o samotě. Jen jednou, pouze krátce, a pak slibuji, že se budu řídit vašimi pravidly. Patience, ona si myslí, že jsem ji záměrně oklamal. Myslí si, že jsem byl minulou noc opilý. Musím ji vysvětlit..."

Ale Patience zakroutila hlavou, ještě než jsem dořekl první větu, a vrtěla jí stále, dokud jsem se nezarazil. "Už vytryskly první zvěsti o tom, že tě sem přišla vyhledat. Či něco na ten způsob. Já je potřela a každého ujistila, že Molly přišla za mnou, protože měla těžkosti a její matka byla komornou u lady Heather na dvoře královny Constance. Což je ostatně pravda, a proto má právo mě vyhledat, cožpak mi i lady Heather nebyla přítelkyní, když jsem přišla poprvé na Buckkeep?"

"Vy jste znala matku Molly?" zeptal jsem se udiveně.

"Vlastně ne. Odešla a provdala se za nějakého svíčkaře, ještě než jsem přišla na Buckkeep. Ale znala jsem lady Heather a ona ke mně byla laskavá," odpověděla Patience.

"Ale nemohl bych přijít do vašich komnat a promluvit si s ní tam, soukromě, a -"

"Já nechci žádný skandál!" prohlásila neoblomně. "Nebudu ani žádný skandál riskovat. Fitzi, ty máš u dvora nepřátele. Nepřipustím, aby se Molly stala jejich obětí, jen aby ti mohli uškodit. Poslyš. Nemluvila jsem snad dost jasně?"

Mluvila jasně, a navíc o věcech, o nichž jsem předpokládal, že je neví. Kolik toho věděla o mých nepřátelích? Považovala je pouze za společenské rivaly? Ačkoliv i to už u dvora stačilo. Vzpomněl jsem si na Regala a jeho slizké vtípkování a taky na to, jak by se na nějaké slavnosti obracel a potichu mluvil ke svým nohsledům a oni by se na sebe všichni uculovali a přidávali tiché poznámky k princovým kritickým komentářům. Pomyslel jsem na to, že bych ho musel zabít.

"Dle polohy tvých čelistí soudím, že jsi pochopil." Patience vstala a postavila šálek na stůl. "Lacey.

Myslím, že bychom měli FitzChivalryho nechat o samotě, aby si odpočinul."

"Alespoň jí, prosím, řekněte, ať se na mě nehněvá," žadonil jsem. "Povězte jí, že jsem minulou noc nebyl opilý. Povězte jí, že jsem ji nikdy nechtěl oklamat nebo jí nějak ublížit."

"Žádný takový vzkaz nedoručím! A ani ty, Lacey. Nemysli si, že jsem neviděla to mrknutí. Trvám na tom,

abyste oba zachovali dekorum. Pamatuj, FitzChivalry. Ty neznáš Molly. Paní Chandlerovou. Ona nezná tebe. Tak to musí být. A teď pojď, Lacey. FitzChivalry, myslím, že si dnes v noci trochu odpočineš." S tím obě odešly. I když jsem zkoušel zachytit pohled Lacey a získat ji na svou stranu, odmítla se na mne podívat. Dveře se za nimi zavřely a já zvrátil hlavu na polštář. Snažil jsem se nemyslet na omezení, jež na mě uvalila Patience. Jakkoli mi to bylo nepříjemné, měla pravdu. Mohl jsem jen doufat, že Molly mé chování bude považovat pouze za nerozvážné, a ne za nečestné či vypočítavé.

Vstal jsem z postele a šel prohrábnout oheň. Pak jsem se posadil před krb a rozhlédl se po místnosti. Po měsících strávených v Horském království působila jako velmi ponuré místo. Jedinou dekorací zde byla dost zaprášená tapiserie krále Wisdoma přátelícího se s Elderlingy. Patřila k pokoji stejně jako cedrová truhlice u nohou mé postele. Kriticky jsem se zahleděl na tapiserii. Byla hodně stará a prožraná moly, chápal jsem, proč byla odsunuta sem. Když jsem byl mladší, míval jsem z ní noční můry. Byla utkaná ve starém stylu, král Wisdom na ní vypadal podivně protažený, zatímco Elderlingové se nepodobali žádnému tvorů, co jsem kdy viděl. Na jejich vyboulených ramenech byly vidět náznaky křídel. Anebo to možná byla světelná záře okolo nich. Opřel jsem se o krb a přemýšlel o nich.

Zadřiml jsem. Probudil mě chladný průvan na ramenou. Tajné dveře vedle krbu, vedoucí do Chadeova království, byly dokořán otevřené a zvaly mne dál. Toporně jsem vstal, protáhl se a vydal se nahoru po kamenných schodech. Takto jsem tudy šel i poprvé, už tak dávno, oděný jen v noční košili, přesně tak jako teď. Kráčel jsem za děsivým starcem s podřobanou tváří a bystrým, pronikavým pohledem havrana. Nabídl se mi, že mě naučí zabíjet lidi. Současně mi beze slova navrhl, že bude můj přítel. Přistoupil jsem na obě nabídky.

Kamenné schůdky studily do chodidel. Stále zde byly pavučiny, prach a saze nad nástěnnými svícny. Takže domácí úklid se na toto schodiště nevztahoval. Ani na Chadeovy komnaty. Panoval tu chaos, opotřebovanost a pohodlí, jako ostatně vždy. Na jednom konci místnosti byl jeho pracovní krb, holá kamenná podlaha a velikánský stůl. Na něm se kupil obvyklý nepořádek: hmoždíře a paličky, ulepené nádoby s odřezky masa pro lasičku Stinka, nádoby se sušenými bylinami, tabulky a svitky, lžíce a kleště a začernalý kotlík, z něhož se ustavičně vinul po pokoji dým.

Chade tam však nebyl. Ne, byl na opačném konci pokoje, kde před krbem s tančícími plameny stálo křeslo hojně vystlané polštáři. Koberce na podlaze se překrývaly jeden přes druhý a na vkusně vyřezávaném stole jsem uviděl mísu téměř plnou padaných jablek a karafu s letním vínem. Chade si hověl v křesle a na světle držel částečně rozvinutý svitek, v němž si četl. Neměl ho dále od nosu než kdysi a nebyly jeho hubené ruce ještě seschlejší? Přemýšlel jsem, jestli tolik zestárl během těch měsíců, co jsem byl pryč, nebo zda jsem si toho dříve prostě nevšiml. Jeho šedé vlněné roucho bylo jako vždycky značně obnošené a šedé dlouhé vlasy skoro téže barvy mu splývaly na ramena. A jako vždycky jsem před ním mlčky stál, dokud neráčil vzhlednout a vzít mou přítomnost na vědomí. Něco se změnilo, něco zůstalo při starém.

Nakonec svitek spustil a pohlédl mým směrem. Měl zelené oči, jejichž jas v jeho farseerovské tváři byl pokaždé překvapující. Navzdory jizvám jako po neštovicích, jež mu v dolíčkách pokrývaly obličej a ruce, byla jeho bastardi pokrevní linie takřka stejně nápadná jako ta moje. Myslím, že bych ho mohl nazývat svým prastrýcem, ale náš vztah učitele a žáka byl pevnější než pokrevní pouto. Prohlédl si mě od hlavy až k patě a já se sebejistě vyšponoval před jeho zkoumavým pohledem. Hlas měl vážný, když mi poručil: "Hochu, stoupni si více do světla."

Popošel jsem asi tucet kroků a v obavách se zastavil. Studoval mě pozorně jako prve svitek.

"Kdybychom byli ctižádostiví zrádci, ty a já, tak bychom lid upozornili na tvoji podobnost s Chivalrym. Mohl bych tě naučit stát tak, jako stával on, už teď máš stejnou chůzi. Mohl bych tě naučit, jak si přimalovat na tvář linky, abys vypadal starší. Vysoký jsi skoro jako on. Mohl by sis nacvičit jeho průpovídky a způsob, jakým se smál. Postupně, tichými způsoby, bychom tak získávali moc, aniž by si lidé vůbec uvědomili, k čemu svolují. A jednoho dne bychom mohli vystoupit a uchvátit tu moc."

Odmělčel se.

Pomalů jsem zakroutil hlavou. Potom jsme se oba usmáli a já usedl na křbové kameny k jeho nohám. Teplo sálající z ohně mě příjemně hrálo v zádech.

"Takové je holt mé řemeslo," vzdychl a usrkl si vína. "Musím tyhle věci promýšlet, abych věděl, co

chystají jiní. Jednoho dne, dříve nebo později, to nějaký bezvýznamný šlechtic pojme jako originální myšlenku a obrátí se s tím na tebe. Počkej a uvidíš, zda jsem měl pravdu."

"Modlím se, abys ji neměl. Mám už po krk intrik, Chade, a nedařilo se mi v té hře tak, jak jsem očekával."

"Nevedl sis zle vzhledem k tomu, s kým jsi měl tu čest. Přežil jsi." Zahleděl se prese mne do ohně. Mezi námi se vznášela téměř hmatatelná otázka. Proč král Shrewd odhalil princí Regalovi, že jsem jeho cvičený nájemný vrah? Proč mě dosadil do pozice, v níž jsem byl nucen podléhat muži, který si přál mou smrt? Přenechal mě napospas Regalovi, aby rozptýlil jeho nespokojenost? A pokud jsem byl obětní pěšák, nesloužím stále jako návnada a rozptýlení pro mladšího prince? Myslím, že ani Chade by nedokázal všechny mé otázky zodpovědět. A zeptat se na některou z nich by znamenalo tu nejčernější zpronevěru naší přísaze, že jsme královi muži. Oba jsme už dávno svěřili své životy do rukou krále Shrewda v zájmu ochrany královské rodiny. Nebylo na nás, abychom se ptali, jak se nás rozhodl upotřebit. To by byla učiněná velezrada.

A tak Chade vzal karafu s letním vínem a nalil plnou sklenici připravenou pro mne. Chvíli jsme se bavili o věcech, jež nebyly důležité pro nikoho kromě nás, a o to víc nám byly dražší. Já se ptal na lasičku Slinka a on zdrženlivě vyjádřil politování nad Nosyho smrtí. Položil mi jednu či dvě otázky, aby mi naznačil, že ví o všem, co jsem říkal Veritymu, a že zná i nejrůznější klepy ze stájí. Dozvěděl jsem se, co se po hradě povídá mezi prostým lidem a o co všechno jsem přišel, když jsem byl pryč. Když jsem se však Chadea zeptal, co si myslí o Kettricken, naší nastávající královně, jeho tvář ztvárněla.

"Má před sebou obtížnou cestu. Přichází na dvůr bez královny, kde sama je a dosud není královnou. Přichází v době těžkostí do království, jež čelí cizím nájezdníkům a občanským nepokojům. Avšak ze všeho nejhorší pro ni je, že přichází na dvůr, kde nikdo nerozumí jejímu pojetí králování. Ocitla se uprostřed oslav a shromáždění pořádaných na její počest. Je zvyklá chodit mezi svůj lid, věnovat se svým zahradám, tkalcovským stavům a kovářským výhním, řešit rozepře a obětovat se pro svůj lid, aby ho ušetřila těžkostí. A tady zjišťuje, že společnost kolem ní je samá šlechta, privilegovaní, bohatí. Nechápe, proč se tu tolik konzumuje víno a exotické ovoce, staví na odiv oděvy z drahých látek a předvádějí šperky, kvůli nimž se tato shromáždění pořádají. A tak zde zkrátka nepůsobí dobře'. Je to svým způsobem hezká žena. Je ale moc velká, až moc svalnatá, a příliš čestná oproti buckkeeperským ženám. Je jako válečný oř ustájený mezi loveckými. Má dobré srdce, ale nevím, jestli na svůj úkol bude stačit, hochu. Vlastně je mi jí líto. Přišla sem sama, jak víš. Těch pár lidí, kteří ji sem doprovázeli, se už dávno vrátilo do hor. A tak je tu moc osamělá i navzdory těm, kteří se ucházejí o její přízeň."

"A Verity," řekl jsem znepokojeně. "Copak nedělá nic, aby zmírnil její osamělost, nic, aby ji naučil našim způsobům?"

"Verity na ni má málo času," pravil otevřeně Chade. "Pokoušel se to vysvětlit králi Shrewdovi, ještě než byl sňatek sjednán, ale ten mu nenaslouchal. Král Shrewd a já jsme byli zlákáni politickými výhodami, které skýtala. Zapomněl jsem, že tady u dvora bude žít žena, den za dnem. Verity má plné ruce práce. Kdyby byli jen muž a žena a měli dostatek času, myslím, že by si opravdu hleděli jeden druhého. Ale tady a teď musí oba dva vynakládat veškeré své síly na vnější dojem. Brzy vyvstane potřeba dědice. Nemají ani čas, aby jeden druhého poznali, nemluvě o vzájemné pozornosti." Musel spatřit bolest v mé tváři, protože dodal: "Tak to s královskými příslušníky odjakživa bylo, hochu. Chivalry a Patience byli výjimkou. A koupili si své štěstí za cenu promarněných politických výhod. Bylo to neslýchané, aby se následník trůnu ženil z lásky. Myslím, že jsi už mockrát slyšel, jak to bylo pošetilé."

"A vždycky jsem přemýšlel, jestli on se o to staral."

"Stálo ho to dost," řekl tiše Chade. "Nemyslím, že by někdy litoval svého rozhodnutí. Ale on byl následníkem trůnu. Ty nemáš takovou volnost."

A bylo to tady. Čekal jsem, že bude vědět všechno. A bylo zbytečné doufat, že se o tom nezmíní. Ucítil jsem, jak mi pomalu stoupá do tváří nach. "Molly."

Zvolna přikývl. "Byla to jedna věc, když žila dole ve městě a ty jsi byl více či méně chlapec. To se dalo přehlížet. Ale teď se na tebe pohlíží jako na muže. Když sem přišla a ptala se po tobě, zlé jazyky se rozšpítaly a lidé spekulovali. Patience se pozoruhodně činila, aby ty zvěsti umlčela, a vzala situaci do svých rukou. Ne že bych tu ženu držel zrovna tady, kdyby to bylo na mně. Ale Patience situaci zvládla

vcelku dobře."

"Tu ženu..." zopakoval jsem zkoprněle. Kdyby řekl "tu děvku", nepřípadlo by mi to tak ostré. "Chade, ty ji hodnotíš špatně. I mne. Začalo to jako přátelství už dávno, a pokud byl někdo na vině v tom... jak se věci vyvíjely, byl jsem to já, ne Molly. To já si vždycky myslel, že přátelé, které jsem poznal ve městě, že čas, který jsem tam strávil jako 'Newboy', patří mně." Zajíkl jsem se a zmlkl, ve svých slovech jsem slyšel jen pošetilost.

"Myslel sis, že můžeš žít dva životy?" Chadeův hlas byl tichý, ne však mírný. "My patříme králi, hochu. Jsme královi muži. Naše životy patří jemu. V každém okamžiku, každý den, ať spíme nebo bdíme. Ty nemáš čas na své vlastní zájmy. Jen na jeho."

Neklidně jsem poposedl a zahleděl se do jasného a uklidňujícího ohně. V tom světle jsem přemýšlel, co vlastně vím o Chadeovi. Poznal jsem ho tady, potmě, v odloučených komnatách. Nikdy jsem ho neviděl venku ani v prostoru Buckkeepu. Nikdo přede mnou nevyslovil jeho jméno. Občas, v přestrojení za lady Thyme, se odvažoval mimo hrad. Jednou jsme spolu hnali v noci koně, když jsme jeli k prvnímu otřesnému případu vykování ve Forge. Ale i to bylo na králův příkaz. Co potřeboval Chade k životu? Komnatu, dobré víno a jídlo a lasičku jako společníka. Byl to Shrewdův starší bratr. Protože však byl nemanželský potomek, neměl nárok na trůn. Byl jeho život nástinem mého budoucího osudu?

"Ne."

Nemluvil jsem nahlas, když jsem se však podíval Chadeovi do tváře, uhádl mé myšlenky. "Já si ten život vybral, chlapče. Poté, co mi nedopatřením explodoval jeden lektvar a poznamenalo mě to. Kdysi jsem býval hezký. A marnivý. Skoro tak marnivý jako Regal. Když jsem si zohavil tvář, přál jsem si pro sebe smrt. Po celé měsíce jsem se nehnul ze svých komnat. Když jsem to nakonec udělal, bylo to v přestrojení, ale ne za lady Thyme, tenkrát ještě ne. Byl to však převlek, který mi zakrýval tvář a ruce. Opustil jsem Buckkeep. Nadlouho. A když jsem se vrátil zpátky, onen hezký mladík, kterým jsem býval, byl mrtev. Ten příběh je mnohem delší, chlapče. Ale věz, že tento způsob života jsem si vybral. Nebylo to nic, k čemu by mě přinutil Shrewd. Udělal jsem to sám. Tvá budoucnost může být odlišná. Ale nepředstavuj si, že ti patří a že ji můžeš řídit."

Zahlodala ve mně zvědavost. "Proto o tobě Chivalry a Verity věděli, a Regal nikoli?"

Chade se podivně usmál. "Byl jsem pro ty dva starší hochy jakýmsi milým nevlastním strýčkem, pokud tomu můžeš věřit. Tak trochu jsem na ně dohlížel. Ale jakmile jsem byl poznamenán, vyhýbal jsem se i jim. Regal mě nikdy nepoznal. Jeho matka měla hrůzu z neštovic. Myslím, že věřila všem těm legendám o Pod'obaném muži, poslu pohrom a neštěstí. Z toho důvodu měla až přímo pověřivý strach z každého, kdo nebyl úplně v pořádku. To vidíš i z Regalovy reakce na šaška. Nikdy by si nedržela kulhavou služku nebo jen sluhu, jemuž by chyběl prst či dva. Takže. Když jsem se vrátil, nikdy jsem oné dámě nebyl představen, ani dítěti, které porodila. Když se Chivalry stal Shrewdovým následníkem, byl jsem jedna z věcí, kterou mu Shrewd odhalil. Šokovalo mě zjištění, že si mě ještě pamatoval a že mě postrádal. Ještě ten večer za mnou přivedl Verityho. Musel jsem ho za to vyplísnit. Nemohli prostě pochopit, že za mnou nemohou přijít, kdykoli se jim zamane. Tihle hoši." Potřásl hlavou a usmál se při svých vzpomínkách. Nemohu vysvětlit záchvěv žárlivosti, který jsem pocítil. Svedl jsem náš rozhovor zpátky ke mně:

"A co podle tebe mám dělat?"

Chade sešpulil rty, usrkl si vína a zamyslel se. "Prozatím ti Patience dala dobrou radu. Ignoruj či vyhýbej se Molly, ale ne okázale. Chovej se k ní, jako by to byla nová pomocnice v kuchyni, buď k ní zdvořilý, když ji potkáš, ale ne důvěrný. Nevyhledávej ji. Věnuj se nastávající královně. Verity bude rád, když ji trochu rozptýlíš. Kettricken bude zase ráda, že vidí známou tvář. A pokud máš v úmyslu získat si svolení ke svatbě s Molly, pak by ti nastávající královna mohla být mocnou spojenkyní. A zatímco budeš Kettricken bavit, dávej na ni bedlivý pozor. Měj na paměti, že jsou zde tací, jejichž zájmy se neslučují s Veritym jakožto následníkem trůnu. Buď stále ostražitý."

"To je vše?" zeptal jsem se sklesle.

"Ne. Trochu si odpočň. Regal ti podstrčil kořen smrti?" Přikývl jsem a on jen zakroutil hlavou a oči se mu zúžily. Pak mi zpřímá pohlédl do tváře. "Jsi mladý. Můžeš se uzdravit, z větší části ano. Viděl jsem ještě jednoho muže, který to přežil. Ten se ale třásl po zbytek života. Já na tobě přece jen malé příznaky vidím. Nebude to moc vidět, poznají to snad jen ti, kteří tě dobře znají. Ale nepřetěžuj se. Z únavy se

dostaví chvění a rozmazané vidění. Přepínej se, a budeš mít záchvaty. Přece nechceš, aby někdo věděl, že trpíš slabostí. Nejlepší je řídit svůj život tak, že se slabost nikdy neprojeví."

"To proto jsi mi dal do čaje elfi kůru?" zeptal jsem se zbytečně.

Pozvedl tázavě obočí. "Do čaje?"

"Snad v tom měl prsty šašek. Probudil jsem se a v pokoji bylo přichystané jídlo a čaj."

"A co kdyby v tom měl prsty Regal?"

Trvalo chvíli, než mi svítl. "Mohl jsem být otráven."

"Ale nebyl jsi. Ne pro tentokrát. Ne, nebyl jsem to ani já, ani šašek. Byla to Lacey. Někdo chytřejší, než si dokážeš připustit. Šašek tě objevil a cosi ho přimělo říci to Patience. Zatímco ona zmatkovala, Lacey vše tiše zosnovala. Myslím, že si v hloubi duše myslí, že jsi stejně roztržitý jako její paní. Dej jí sebemenší prostor a ona vpadne dovnitř a zorganizuje ti život. A přestože jsou její úmysly dobré, nemůžeš to připustit, Fitzi. Vrah z povolání potřebuje soukromí. Dej si na dveře zástrčku."

"Fitzi?" podivil jsem se nahlas.

"Je to tvé jméno. FitzChivalry. Jelikož už se ti tak říká bez posměchu, budu ho teď používat i já. Začínalo už mě unavovat to neustálé 'hochu'."

Sklopil jsem hlavu. Pak jsme se bavili o dalších věcech. Zbývala asi hodina do svítání, když jsem opustil jeho komnatu bez oken a vrátil se do své. Šel jsem zpátky na kutě, ale nemohl jsem usnout. Vždycky jsem v sobě dusil vztek, který ve mně vyvolávalo mé postavení u dvora. Ted' ve mně zase začínal doutnat, takže jsem nemohl v klidu odpočívat. Odhodil jsem pokrývky a oblékl si své malé šaty, vyšel jsem z hradu a zamířil dolů do města.

Ostrý ledový vítr vanoucí od vody mě zasáhl do tváře jako mokrá facka. Přitáhl jsem si kolem sebe plášť a natáhl kapuci. Šel jsem svižně, vyhýbaje se zledovatělým místům na strmé cestě do města. Snažil jsem se vůbec nemyslet, ale zjistil jsem, že rozpumpovaná krev rozpaluje můj hněv více než mé svalstvo. Mé myšlenky divoce křepčily jako uvázaný kůň.

Když jsem se poprvé ocitl v přístavu Buckkeep, bylo to rušné špinavé městečko. Během posledních deseti let se rozrostlo a vzalo na sebe zdání kultivovanosti, ale jeho kořeny byly až příliš zřejmé. Město se přimykalo k útesům pod hradem Buckkeep, a v místech, kde útesy ustupují skalnatým plážím, vyrostly skladiště a kůlny zbudované na docích a pilířích. Dobré hluboké kotviště, shora zaštitěné Buckkeepem, přitahovalo obchodní lodě a kupce. Dále na sever, kde se Jelení řeka vlévá do moře, se nacházely příhodnější pláže a široká řeka, po níž obchodní pramice vyplouvaly daleko do vnitrozemských vévodství. Území nejbližší říčnímu ústí bylo každoročně vystaveno záplavám a poloha kotviště se měnila podle toho, jak řeka mění své koryto. A tak lidé z města Buckkeep žili natěsnáni pospolu na strmých útesech nad přístavem, asi jako ptáci na srázích Egg Bluffs. Přístav ústil v úzké, špatně dlážděné ulice, klikaticí se tam a zase zpět strmým srázem, jak si razily cestu zpátky k vodě. Domy, obchody a hostince se pokorně přimykaly ke stěně útesu, jen aby se nestavěly na odpor větrům, které zde vanou téměř neustále. Výše ve stěně byly zbudovány honosnější domy a obchody ze dřeva, jejichž základy se zařezávaly do kamene samotných útesů. O této vrstvě jsem toho věděl jen málo. Jako chlapec jsem pobíhal a hrával si mezi obyčejnými krámkami a námořnickými putykami, které už shlížely skoro na vodu. V době, kdy jsem dorazil do této části města Buckkeep, jsem si už uštěpačně říkal, že pro mne i pro Molly by bylo lepší, kdybychom se nikdy nebyli spřátelili. Pošpinil jsem její pověst, a kdybych se o ni nadále zajímal, nejspíš by se stala terčem Regalovy zášti. Co se týče mne, úzkost, která mě zachvátila v domnění, že mě Molly lehkovážně opustila pro jiného, byla jen škrábnutím v porovnání s tím, jak jsem teď krvácel při vědomí, že ona mne považuje za člověka, který ji oklamal.

Z ponurých myšlenek mě vytrhlo zjištění, že můj proradný krok mě zavedl přímo ke dveřím její svíčkárny. Ted' z ní byla čajovna a obchod s bylinkami. Právě tohle město Buckkeep potřebovalo - další čajovnu a kořenářství. Napadlo mě, co se asi stalo s jejími úly. S bolestí jsem si uvědomil, že pro Molly musí být pocit vykořeněnosti desetkrát - ba stokrát horší. Tak snadno jsem přijal zprávu, že Molly ztratila otce a s ním i své živobytí a vyhlídky. Tak snadno jsem přijal změnu, když se z ní stala služka na hradě. Služka. Stiskl jsem zuby a pokračoval v chůzi.

Bezcílně jsem bloumal městem. Navzdory pochmurné náladě jsem si všiml, jak se za poslední půlrok změnilo. I za tak studeného zimního dne zde panoval čilý ruch. Stavba lodí do města přivedla více lidí a

více lidí znamenalo lepší obchody. Zastavil jsem se v hospodě, kde jsme si s Molly, Dirkem a Kerrym občas dali krapet brandy. Obyčejně jsme si poručili tu nejlevnější z ostružin. Sedl jsem si o samotě a potichu popíjel malé pivo, ale kolem mne se vesele klevetilo a já si poměrně hodně vyslechl. Nejen stavba lodí pozvedla životní úroveň města Buckkeep. Verity současně vyzval námořníky, aby vstupovali do posádek jeho válečného loďstva. Výzva se setkala s širokou a příznivou odezvou mužů a žen ze všech pobřežních vévodství. Některé sem hnala zášť, aby vyrovnali dluh a pomstili se nájezdníkům za své mrtvé a vykované. Jiní přicházeli za dobrodružstvím a v naději na kořist nebo jenom proto, že ve zpustošených vesnicích neměli žádné další vyhlídky. Někteří pocházeli z rybářských či kupeckých rodin, na moři byli jako doma a vyznali se dobře v námořnickém řemesle. Další byli někdejší pastýři a farmáři ze zničených osad. To však nehrálo žádnou roli. Všichni přišli do Buckkeepu, dychtíce po krvi rudých nájezdníků.

Prozatím byli mnozí ubytováni v dřívějších skladištích. Hod, naše hradní mistryně bojových umění, jim udělovala výcvik a vybírala z jejich řad vhodné adepty do posádek Verityho lodí. Ostatní obdrželi nabídku, nechat se najmout jako vojáci. Tito lidé odevšad teď zaplnili město a tísnili se v krčmách a hospodách a veřejných stravovnách. Vyslechl jsem si i stížnosti, že někteří z nich jsou utečenci z ostrovů, které z domova vyhnaly právě rudé lodě, jež teď ohrožovaly naše pobřeží. Také oni prý dychtili po pomstě, ale jen málo lidí ze Šesti vévodství jim důvěřovalo a někteří obchodníci ve městě jim nechtěli prodávat. A tak v rušné putyce to jen bublalo nechutnou záští. Lidé se s chechotem bavili o ostrovanovi, který byl předešlý den zmlácen v docích. Nikdo ani nezavolał městskou hlídku. A když řeči nabyly ještě ošklivějšího rázu, prý jsou všichni ostrované zvědové a vůbec nejmoudřejší by bylo je pro výstrahu upalovat, už jsem to nemohl strávit a vypadl jsem pryč. Copak už není kam jít, aby člověk byť jen na hodinku unikl spekulacím a intrikám? pomyslel jsem si.

Procházel jsem se zimními ulicemi. Větrná bouře sílila. Nelítostný víchř se proháněl klikatými uličkami a hrozil sněhem. Tentýž ledový hněv vířil a kolotal v mém nitru, přecházející v nenávist, sklíčenost a pak zase v hněv, až to bylo nesnesitelné. Neměli žádné právo mi to udělat. Nenarodil jsem se, abych byl jejich nástrojem. Měl jsem právo žít svůj život svobodně, být tím, kým jsem se narodil. Copak si myslí, že mě mohou libovolně ohýbat, podle libosti využívat, a to úplně beztravně? Ne. Ten čas přijde. Můj čas teprve přijde, říkal jsem si.

Proti mně se hnál nějaký muž, tvář ve větru zahalenou kapuci. Vzhlédl a naše oči se střetly. Zbělel, uskočil stranou a rozběhl se zpátky, kudy přišel. Budiž, ať si jde. Cítil jsem, jak můj hněv přerůstá v nesnesitelný žár. Vítr mi šlehal vlasy a snažil se mě prochladit, ale já jen přidal do kroku a vnímal jsem, jak žár mé nenávisti postupně sílí. Byl jsem dočista omámený a šel jsem za tím jako za pachem čerstvé krve.

Zašel jsem za roh a ocitl se na tržišti. Ubozí kupci, vystrašení nadcházející bouří, mezitím chvatně sklízeli svoje zboží z plachet a houní. Ti ve stáncích zavírali okenice. Prošel jsem okolo nich. Lidé mi uskakovali z cesty. Míhl jsem se kolem, nedbaje jejich užaslých pohledů.

Přišel jsem ke stánku prodáváče zvířat a tam jsem stanul tváří v tvář sám sobě. Ten muž byl vyzábělý a měl temný, zasmušilý pohled. Zlověstně na mě pohlédl a vlny nenávisti, jež z něho vycházely, mne zaplavily na pozdrav. Naše srdce bila ve stejném rytmu. Ucítil jsem, jak mi škublo v horním rtu, jako bych se chystal zavrčít a odhalit své ubohé lidské zuby. Ovládl jsem svaly v obličejí a dostal emoce zpátky pod kontrolu. Jenže z klece na mě zíralo vlčí mládě s šedou špinavou srstí, zvedlo rudé pysky a odhalilo všechny zuby. Nenávidím tě. Vás všechny. Pojď, pojď blíž. Zabiju tě. Vyrvu ti hrdlo, jen co se do tebe zakousnu. Pochutnám si na tvých vnitřnostech. Nenávidím tě.

"Přeješ si něco?"

"Krev," řekl jsem tiše. "Chci tvou krev."

"Cože?"

Přelétl jsem zrakem od vlčete k muži. Byl umouněný a špinavý. Páchl, při Eloví, jak ten strašně páchl. Ucítil jsem pot a žluklé jídlo a jeho vlastní výměšky. Byl zamotaný do špatně vydělaných usní a ten zápach se nad ním vznášel též. Měl očička malá jako fretka a surové špinavé ruce, u pasu se mu houpala dubová hůl s mosazným zakončením. Měl jsem co dělat, abych mu tu prokletou hůl nevytrhl a nevymlátil mu mozek z hlavy. Na obhroublých nohách měl tlusté boty.

Popošel ke mně a já se usilovně chytil za kabát, abych ho nezabil.

"Toho vlka," vypravil jsem ze sebe hrdelním, přidušeným hlasem. "Chci toho vlka."

"Víš to jistě, hochu? Je to pěkný mizera." Kopl do klece, já na ni skočil a narazil zuby do dřevěných mříží, znovu jsem si odřel čenich, ale bylo mi to jedno, jen kdyby se mi podařilo zakousnout se mu do masa, kus bych mu ho vyrval nebo bych ho nepustil.

Ne. Běž hned zpátky, pryč z mé hlavy. Zatřásl jsem hlavou, abych ji vyprázdnil. Kupec si mě změřil podivným pohledem. "Vím, co chceš," řekl jsem přímočaře, zapudiv vlčí emoce.

"Opravdu?" Muž na mě hleděl a uvažoval, co jsem zač. Počítal, co si asi mohu dovolit. Mé odrostlé šaty ho moc nepotěšily, ani můj mladý věk. Ale vytušil jsem, že vlka nemá dlouho. Doufal, že ho prodá jako mládě. Ted', když vlk potřeboval více jídla a nedostával ho, by si ten chlap asi vzal cokoli. I ode mne.

Neměl jsem u sebe moc. "Nač ho chceš?" zeptal se kupec opatrně.

"Zápasy," sykl jsem ležerně. "Je dost šlachovitý, ale může s ním být ještě trochu legrace."

Tu se vlk vrhl proti mřížím, čelisti rozevřené, zuby blýskající. Já je zabiju, já je všechny zabiju, vyrvu jim hrdla, rozpáru jim břicha...

Bud' zticha, jestli chceš na svobodu. Mentálně jsem do něho šťouchl a vlk uskočil zpátky, jako by ho píchla včela. Stáhl se do zadního kouta klece a tam se nahrbil, zuby vyceněné, ale ocas vražený mezi nohama. Zaplavila ho nejistota.

"Pší zápasy, ha? Ech, bude z něj dobrý rváč." Kupec znovu mohutnou botou kopl do klece, ale vlk nereagoval. "Vyhraje ti spoustu peněz, tenhle jo. Je to větší mizera než rosomák." A ještě surověji kopl do klece. Vlk se ještě více přihrbil.

"Och, ten na to jistě vypadá," poznamenal jsem pohrdlivě. Odvrátil jsem se od vlčí klece, jako bych ztratil zájem. Prohlížel jsem si klícky s ptáky za ním. Holubi s hrdličkami vypadali dobře zaopatření, ale dvě sojky a jedna vrána byly natěsnány do špinavé klece poseté hnijícími odřezky masa a ptačím trusem. Vrána vypadala jako starý žebřák v černých hadrech z peří. Zvedněte tu blyštivou potvůrku, napovídal jsem ptákům. Snad najdete cestu ven. Vrána znaveně poposedla na bidýlku, ale jedna sojka vylétla na horní bidýlko a začala ťukat a zobat do kovového kolíku, který klec uzavíral. Podíval jsem se znovu na vlka.

"Stejně jsem ho nechtěl na zápasy. Jen jsem ho chtěl hodit mezi psy, abych je trochu rozehrál. Troška krve v nich podnítí touhu po boji."

"Och, ale byl by to dobrý rváč. Hele, podívej na tohle. To mi udělal ani ne před měsícem. A to jsem mu zkoušel dávat jídlo, když po mně vyrazil."

Odhrnul si rukáv a obnažil špinavé zápěstí poznamenané nafialovělými drápanci, jen napůl zhojenými.

Naklonil jsem se, jako by mě to mírně zaujalo. "Vypadá to zaníceně. Co když o tu ruku přijdete?"

"Není to infekce. Jen se to pomalu hojí, to je vše. Heleď, hochu, bouře se blíží. Chystal jsem se zboží naložit na káru a odtáhnout pryč, než to tu udeří. Tak co, řekneš mi, kolik dáš za toho vlka? Bude to dobrý rváč."

"Možná by mohl posloužit jako návnada na medvědy, ale nic víc. Dám vám, och, šest měďáků." Celkem jsem u sebe měl sedm.

"Měďáků? Hochu, my tu mluvíme o stříbrňácích, přinejmenším. Podívej, je to pěkné zvíře. Trochu ho přikrmíš a bude větší a divočejší. Já bych mohl dostat šest měďáků jen za jeho kožich, ted' hned."

"Pak byste to měl udělat, než dostane nějakou prašivinu. A než se rozhodne urvat vám druhou ruku."

Naklonil jsem se blíže ke kleci, šťouchl do něj jako předtím a vlk se ještě více přihrbil. "Vypadá, že je nemocný. Můj pán by mi dal, kdybych ho přivedl domů a psi by se nakazili, až by ho rozsápali." Zaklonil jsem hlavu k obloze. "Bouře se blíží. Raději už půjdu."

"Jeden stříbrňák, hochu. A dám ti ho."

V tom okamžiku se sojce podařilo uvolnit kovovou západku. Dvířka se rozletěla a sojka přihopsala k okraji klícky. Já si opatrně stoupl mezi muže a klec. Za sebou jsem uslyšel, jak sojka vyskočila na holubi klec. Dvířka jsou otevřená, sdělil jsem vráně. Slyšel jsem, jak si natřásá zubožená křídla. Sáhl jsem na měšec u pasu a zamyšleně ho potěžkal. "Stříbrňák? Nemám stříbrňák. Ale to je jedno, opravdu. Právě mi došlo, že nemám žádnou káru, na které bych ho odvezl domů. Raději ho nekoupím."

Sojka za mnou vzlétla k obloze. Muž ze sebe vychrlil hlasitou nadávku a vrhl se kolem mě ke kleci. Já se

mu v poslední chvíli připltl do cesty, takže jsme oba upadli. Vrána se mezitím dostala až ke dvířkům. Setřásl jsem ze sebe kupce, vyskočil na nohy a přitom narazil do klece, takže jsem vyděšeného ptáka vlastně vyhnal ven. Těžkopádně zatřepal křídly, ale ty ho zanesly až na střechu blízké krčmy. Když se kupec vyštrachal na nohy, vrána rozepjala svá ošuntělá křídla a posměšně zakrákala.

"Celá klec se zbožím je pryč!" spustil vyčítavě, ale já uchopil cíp svého pláště a ukázal mu protrženou díru. "Můj pán se na mě bude zlobit!" zvolal jsem a zabodl se do něj zlým pohledem jako on do mě. Podíval se na vránu na střeše. Pták si mezitím natřepal křídla před blížící se bouří a vkradl se do úkrytu za komínem. Bylo jasné, že už se lapit nenechá. Za mnou se náhle ozvalo vlčí zakňučení.

"Devět měďáků!" navrhl zoufale kupec. Vsadil bych se, že toho dne neprodal nic.

"Říkal jsem vám, nemám jak ho dostat domů!" oponoval jsem mu. Nasadil jsem si kapuci a vzhlédl k obloze. "Bouře je tady," prohlásil jsem, když se začaly hustě snášet mokré sněhové vločky. Blížilo se mizerné počasí, příliš teplé na umrznutí a příliš studené na to, aby sníh roztál. V denním světle se budou zledovatělé ulice jen lesknout. Otočil jsem se k odchodu.

"Dej mi tedy těch šest ubohých měďáků!" zakvílel zoufalý kupec.

Váhavě jsem je vyštrachal z měšce. "A odvezete ho tam, kde bydlím?" zeptal jsem se, když mi je vyrval z ruky.

"Odes si ho sám, hochu. Okradl jsi mě a dobře to víš."

S tím popadl klec s holuby a hrdličkami a naložil ji na vozík. Pak i prázdnou klec po vráně. Nedbaje na mé hněvivé námitky, vyšplhal se na kozlík a švihl otěžemi svého poníka. Staré zvíře odtáhlo i se skřípějícím vozíkem vstříc houstnoucímu sněhu a soumraku. Tržiště kolem nás osiřelo. Zbylí lidé s vykasanými límci a zapnutými kabáty chvátili před bouří domů, hnáni mokrým větrem a poletujícím sněhem.

"Co s tebou mám teď dělat?" zeptal jsem se vlka.

Nech mě jít. Pust' me.

To nemohu. Není to bezpečné. Kdybych tu v samém srdci města pustil vlka na svobodu, nikdy by se živý nedostal zpátky do lesů. Bylo zde příliš mnoho psů, kteří by se semkli, aby ho zneškodnili, příliš mnoho lidí, kteří by ho zastřelili pro kožich. Nebo proto, že je vlk. Shýbl jsem se ke kleci, abych ji vzal a zkusil, jak je těžká. Vrhł se proti mě, zuby vyceněné.

Zpátky! Rázem mě popadl vztek. Bylo to nakažlivé.

Já tě zabiju. Jsi stejný jako on, člověk. Držel bys mě v té kleci taky, že? Já tě zabiju, rozervu ti břicho a rozsápu ti střeva.

Jedeš zpátky! Tvrdě jsem do něj strčil a on se opět nahrbil. Vrčel a kňučel, nechápaje, co jsem to udělal, ale stáhl se přede mnou do zadního kouta klece. Popadl jsem klec a zvedl ji. Byla těžká a jeho zběsilé přesouvání váhy mi to nijak neusnadňovalo. Ale unesl jsem ji. Ne moc daleko a ne moc dlouho.

Postupně se s ním však dostanu ven z města. Kdyby byl dospělý, pravděpodobně by vážil tolik co já.

Byl však hubený a mladý. Mladší, než jsem na první pohled hádal.

Zvedl jsem klec a přidržel si ji na hrudi. Kdyby teď po mně vyrazil, mohl by mi ublížit. On však jen zakňučel a stáhl se do vzdálenějšího kouta. Nesl se mi velmi nešikovně.

Jak tě chytil?

Nenávidím tě.

Jak tě chytil?

Vybavil si doupě a dva bratry. Matku, která mu nosila ryby. A krev a kouř a taky to, jak se z jeho matky a bratrů staly páchnoucí usně pro muže v holinkách. Z doupěte byl vytažen jako poslední a vhozen do klece, jež byla cítit po fretkách, živěn byl mršinami. A nenávistí. Žil zejména z nenávisti.

Musel ses narodit pozdě, když tě matka krmila rybami.

Nevrle se na mě podíval.

Všechny cesty vedly do kopce a sníh se začínal lepit. Ošoupané boty mi klouzaly na zledovatělých kostkách a ramena mě bolela od těžkého a nemotorného břemena v podobě klece. Báł jsem se, že se dostaví třas. Často jsem se

musel zastavovat a odpočívát. Přitom jsem zarytě odmítal myslet na to, co dělám. Říkal jsem si, že s tím vlkem žádné pouto nenavážu, ani s žádným jiným tvorem. Už jsem se zařekl. Chtěl jsem vlče jen nakrmit

a pak ho někde vypustit. Burrich se o tom nikdy nemusí dozvědět. Nebudu muset čelit jeho znechucení. Znovu jsem zvedl klec. Kdo by si byl pomyslel, že takové mládě může být tak těžké?

Nejsem prašivý. Zato rozhořčený. Blechy. Klec je plná blech.

Takže ten svědivý pocit na hrudi nebyl domnělý. No to je ohromné. Budu se večer muset znovu vykoupat, pokud se nechci po zbytek zimy dělit o postel s blechami.

Mezitím jsem došel na kraj města. Dál už stálo jenom několik roztroušených domů a cesta byla strmější. Mnohem strmější. Opět jsem postavil klec na zasněženou zem. Vlček se uvnitř přikrčil, pojednou malý a ubohý, prost hněvu a nenávisti, které by ho vyživovaly. Měl hlad. Učinil jsem rozhodnutí.

Vypustím tě ven. Ponesu tě.

Vlček na to nic. Upřeně mne sledoval, zatímco jsem uvolnil západku na dvířkách a prudce je otevřel.

Myslel jsem si, že kolem mě vystřelí ven a zmizí v hloubi noci a závojích padajícího sněhu. Jenže on se schoulil tam, kde byl. Hmátl jsem do klece a popadl ho za zátylek, abych ho vytáhl ven. Vmžiku byl na mně, sápal se mi na hrud' a rozevřenými čelistmi mi šel po krku. Zvedl jsem ruku právě včas, abych mu předloktí vrazil napříč do chrátanu. Stále jsem ho přitom držel za zátylek a cpal mu ruku hluboko do tlamy, hlouběji, než mu bylo po chuti. Zadníma nohama mě škrábal na břicho, ale můj kabát byl naštěstí dost silný, aby mi moc neublížil. V dalším okamžiku jsme se kutáleli ve sněhu, chňapali po sobě a vrčeli jako šilení. Já však využil své váhy a síly a také letitých zkušeností se zápolením se psy. Povalil jsem ho na hřbet a přidržel ho, zatímco on hlavou jenom bezmocně mlátil sem a tam a spílal mi do hnusných jmen, pro něž lidé ani nemají slova. Když se vyčerpal, sklonil jsem se nad něj. Sevřel jsem mu hrdlo, naklonil se ještě víc a zabodl se mu pohledem do očí. Tohle byla fyzická řeč, již rozuměl. K tomu jsem dodal: Já jsem vlk. Ty jsi vlček. Budeš mě poslouchat!

Držel jsem ho a hleděl mu do očí. On rychle hlavou ucukl, ale já ho stále držel, dokud se na mě znovu nepodíval a já neviděl změnu, která v něm nastala. Pustil jsem ho, vstal a ustoupil stranou. On pořád ležel. Vstaň. Pojď sem. Překulil se na nohy a přišel ke mně, břicho nízko nad zemí a ocas mezi nohama. Když byl u mě, svalil se na bok a vystrčil břicho. Slabě přitom zakňučel.

Po chvíli jsem se slitoval. To je všechno v pořádku. Jen jsme si museli něco vyjasnit. Nechtěl jsem ti ublížit. A teď pojď se mnou. Natáhl jsem ruku, abych ho poškrábal na hrudi, ale když jsem se ho dotkl, zavyl. Ucítil jsem rudý záblesk jeho bolesti.

Kde jsi zraněn?

V duchu jsem spatřil hůl jeho bývalého věznitele s mosazným zakončením. Všude.

Snažil jsem se být nanejvýš citlivý, když jsem ho pro-hmatával. Jenom staré strupy, boule na žebrech. Vstal jsem a vztekle odkopl klec z cesty. On přišel ke mně a opřel se mi o nohu. Hladový. Zima. Moc unavený. Jeho bolestné pocity se opět vřínuly do mých. Když jsem se ho dotkl, bylo pro mě obtížné oddělit své myšlenky od jeho. Byl to můj vztek nad tím, jak se s ním zacházelo, nebo jeho? Řekl jsem si, že na tom nezáleží. Opatrně jsem ho zvedl ze země a vstal. Když jsem ho tiskl k hrudi, bez klece už tolik nevážil. Byl samá kůže a dlouhé rostoucí kosti. Litoval jsem násilí, které jsem proti němu použil, ale zároveň jsem věděl, že to byla jediná řeč, které by porozuměl. "Postarám se o tebe," přinutil jsem se říci nahlas.

Teplíčko, pomyslel si vděčně a já přes něj přetáhl svůj kabát. Svými smysly napájel mé smysly. Cítil jsem sám sebe tisíckrát silněji, než jsem chtěl. Koně a psi, kouř ze spáleného dřeva a stopa po parfému Patience. Snažil jsem se vědomí jeho smyslů co nejvíce potlačit. Tiskl jsem ho k sobě a nesl ho po strmé cestě k Buckkeepu. Věděl jsem o jedné neobydlené chatrči vzadu za sýpkami. Kdysi zde žil jeden starý pasák vepřů. Nyní je prázdná. Byla celá na spadnutí a navíc dost vzdálená pro všechny obyvatele Buckkeepu. Mému účelu však skvěle vyhovovala. Nechám ho tam, dám mu několik kostí na hryzáni, trochu vařeného obilí a nějakou slámu na lehnutí. Týden či dva, možná měsíc, a bude zdravý a dost silný na to, aby se o sebe postaral sám. Pak ho vyvedu ven západně od Buckkeepu a pustím ho na svobodu. Maso?

Vzdychl jsem. Maso, přislíbil jsem. Ještě nikdy žádné zvíře tak dobře nevycit'ovalo mé myšlenky a ani mi ty svoje nesdělovalo tak jasně. Bylo jenom dobře, že spolu nebudeme dlouho. Moc dobře, že brzy půjde pryč.

Teplíčko, oponoval mi. Dal mi hlavu na rameno a usnul, vlhkým čumákem mi přitom funěl do ucha.

5 Gambit

Nepochybně existuje prastarý mravní kodex, jehož zvyklosti byly zajisté drsnější než naše dnešní. Troufám si však tvrdit, že jsme se jim nevzdálili natolik, abychom zůstali jenom při vnějším zdání. Slovo válečníka stále zavazuje, a mezi těmi, kteří slouží bok po boku, není nic ohavnějšího, než když někdo lže svým kamarádům neboje navádí k bezectnosti. Zákony pohostinnosti stále zakazují, aby ten, s nímž se někdo u svého stolu podělil o sůl, prolil krev na jeho podlaze.

Zima okolo hradu Buckkeep sílila. Od moře přicházely bouře, aby se na nás s ledovou zběsilostí vyřádily a pak zase odešly. Po nich obvykle následoval sníh, jenž v mohutných kupách zaledňoval cimbuří, jako sladké cukrátko na ořechových koláčích. Hluboká temnota dlouhých nocí se neustále dloužila a za jasných nocí nad námi ledově plály hvězdy. Po dlouhé cestě domů z Horského království mi však krutost zimy tolik nevadila jako kdysi. Když jsem vyrážel na své každodenní pochůzky ke stáji a pak ke staré prasečí chýši, tváře mi sice hořely zimou a řasy se lepily mrazem, ale vždycky jsem věděl, že domov a vyhrátý krb jsou nablízku. Třeskuté mrazy a bouře, jež nám u prahu skučely jako hladoví vlci, zároveň zastávaly roli ostražitých hlídačů, kteří drželi rudé lodě z dosahu našeho pobřeží.

Čas se mi nesnesitelně vlekl. Každý den jsem chodil za Kettricken, jak mi poradil Chade, ale naše zarputilost byla až příliš charakteristická pro nás pro oba. Jsem si jist, že jsem ji popuzoval stejně jako ona mne. S vlčetem jsem si netroufal trávit mnoho času, natož abychom se blíže přátelili. Žádné další stálé povinnosti jsem neměl. Den měl příliš mnoho hodin a všechny byly vyplněny myšlenkami na Molly. Nejhorší byly noci, protože tehdy se spící mysl vymkla mé kontrole a mé sny byly plné Molly, zářící svíčkačky v rudých sukních, nyní tak zdrženlivé a nevýrazné ve služebnické modři. Když jsem jí nemohl být nablízku ve dne, mé spící já se jí dvořilo s takovou vážností a důrazností, na něž by se mé bdělé já nikdy nezmohlo. Když jsme se po bouři procházeli po plážích, držel jsem ji za ruku. Zkušeně, bez sebemenší nejistoty jsem ji líbal a díval se jí do očí, nemaje co skrývat. Nikdo mi ji nemohl odepřít. Zcela jistě ne v mých snech.

Chadeův výcvik se mi nejprve hodil k tomu, abych ji špehoval. Věděl jsem, která místnost ve služebnickém podlaží je její. Bez nějakého záměru jsem si zjistil doby jejích příchodů a odchodů. Bylo mi hanba stát tam jako špeh, abych zaslechl její krok na schodech a nakrátko ji zahlédl, jak vychází na nákupy, ale ať jsem se snažil jakkoli, nemohl jsem si to zakázat. Věděl jsem, které ze služebných jsou její přítelkyně. A jelikož jsem nemohl mluvit s ní, mohl jsem zdravit alespoň je a občas s nimi prohodit pár slov v naději, že se některá bezděčně zmíní o Molly. Beznadějně jsem po ní prahl. Ona mi unikala a mně už nechutnalo ani jíst. Vůbec nic mě nezajímalo.

Jednou večer jsem seděl na strážnici vedle kuchyně. Našel jsem si místo v koutku, kde jsem se zapřel zády o zeď a nohama o protější lavici, abych předem odradil každou společnost. Předě mnou stál nedopitý džbánec piva, jež mezitím v teple zvětral. Ani se mi nechtělo opít se do bezvědomí. Cívil jsem do prázdna a snažil se na nic nemyslet, když vtom mi lavice pod nohama ucukla. Skoro jsem ze svého posedu spadl, a když jsem se narovnal, spatřil jsem Burriche, jak si sedá naproti mně. "Co tě trápí?" zeptal se bez servítků. Naklonil se ke mně a ztišil hlas, abych ho slyšel jen já. "Máš další záchvat?" Podíval jsem se zpět ke stolu. Tiše jsem odpověděl: "Několikrát se dostavil třas, ale žádné skutečné záchvaty. Zdá se, že to na mě přijde, jen když se přepínám."

Vážně přikývl a čekal. Zvedl jsem hlavu a zjistil, že svým temným zrakem spočívá na mně. Jeho neskrývané obavy se mě kdesi hluboko uvnitř dotkly. Zavrtěl jsem hlavou, hrdlo náhle sevřené. "Je to Molly," hlesl jsem po chvíli.

"Nepodařilo se ti zjistit, kam odešla?"

"Ne. Ona je tady, na Buckkeepu, zaměstnaná jako služka u Patience. Ale Patience mi ji nedovolí vidat. Říká, že..."

Burrichovi se při mých prvních slovech rozšířily oči. Ted' se rozhlédl kolem a pak pokynul hlavou ke dveřím. Vstal jsem a šel za ním. Zavedl mě do stáji a nahoru do své světnice. Posadil jsem se u stolu před krbem, on přinesl dobrou brandy z Tilthu a dva pohárky. Pak na stole rozložil své sedlářské náčiní a

obvyklou hromadu postrojů na spravení. Podal mi ohlávku, jež potřebovala nový řemen. Sám si vzal do práce jakousi ozdobu na lemu sedla. Přitáhl si židli a zadíval se na mě. "Tahle Molly. Pak jsem ji už viděl na prádelním dvoře s Lacey? Nosí hrdě hlavu? Narudlý lesklý porost?"

"Vlasy," opravil jsem ho nevrle.

"Pěkné široké boky. Bude se jí snadno rodit," prohodil uznale.

Vztekle jsem na něj pohlédl. "Díky," řekl jsem ledově.

Jeho široký úsměv mě šokoval. "Jen se vztekej. Raději tohle, než aby ses litoval. No tak. Povídej."

A tak jsem mu to řekl. Nejspíš toho bylo víc, než bych si dovolil na strážnici, protože tady jsme byli sami, brandy mě příjemně pálila v hrdle a všude kolem bylo známé prostředí a pachy Burrichovy světnice.

Tady, pokud vůbec někde v životě, jsem byl vždycky v bezpečí. Natolik v bezpečí, abych Burrichovi vylil svou bolest. On nemluvil a ani neměl poznámky. I když jsem se vypovídal, pořád mlčel. Sledoval jsem, jak vtírá barvivo do obrysů jelena, kterého mezitím vyryl do kůže.

"Tak. A co mám dělat?" slyšel jsem ptát se sám sebe.

Odložil sedlo, vyzunkl svou brandy a opět si dolil. Rozhlédl se po místnosti. "Ptáš se mě samozřejmě proto, že ti neušly mé skrovné úspěchy v tom, jak si najít laskavou ženu a pořídit kupu dětí?"

Hořkost v jeho hlase mě zaskočila, ale ještě než jsem stačil zareagovat, zakuckal se smíchem. "Zapomeň na to, co jsem řekl. Koneckonců, bylo to moje rozhodnutí, učiněné už hodně dávno. FitzChivalry, a co si myslíš ty, že bys měl dělat?"

Jen jsem na něj mrzutě zíral.

"Za prvé, proč se věci porouchaly?" Když jsem neodpovídal, zeptal se mě: "Neříkal jsi mi právě, že ses o ni ucházel jako chlapec, zatímco ona čekala nabídku od muže? Ona hledala muže. Tak se tu neproducíruj a nedurdi jako trucovité děcko. Buď chlap." Vypil půlku své brandy a pak oba poháry dolil.

"Jak?" otázal jsem se.

"Tak, jak ses předvedl jako chlap i jinde. Osvoj si disciplínu, žij pro tento úkol. Takže ty ji nesmíš vídat. Pokud já něco vím o ženách, neznamená to, že ona nevidí tebe. To si zapamatuj. Podívej se na sebe. Tvé vlasy vypadají jako zimní srst poníka, vsadím se, že tu košili nosíš už celý týden, a jsi hubený jako zimní hříbě. Pochybuji, že si tak znovu získáš její respekt. Pořádně se vykrm, nezapomeň se každý den česat a, pro Edovo jméno, trochu cvič místo povalování se na strážnici. Stanov si nějaké úkoly a pusť se do nich."

Zvolna jsem přikývl. Věděl jsem, že mi radí dobře. Neodpustil jsem si však výhradu: "Ale to všechno mi k ničemu nebude, když mi Patience nedovolí vídat se s Molly."

"Dlouhodobě, můj chlapče, se to netýká tebe a Patience. Nýbrž tebe a Molly."

"A krále Shrewda," podotkl jsem zkormouceně.

Tázavě na mě pohlédl.

"Podle Patience není možné, aby muž byl zavázán králi a přitom dal ženě celé své srdce. „Nemůžeš dávat dvě sedla na jednoho koně," řekla mi. Jako žena, která si vzala následníka trůnu a byla spokojena s minimem času, který pro ni měl." Natáhl jsem se, abych Burrichovi podal spravenou ohlávku.

On si ji však nevzal. Právě pozvedal svůj pohár s brandy. Vtom s ním praštil o stůl tak prudce, že pálenka vyšpláchla přes okraj. "Tohle že ti říkala?" zeptal se ochraptěle. Zaryl se mi pohledem do očí.

Zvolna jsem přikývl. "Říkala, že by ode mne nebylo čestné chtít po Molly, aby se spokojila s časem, který mi král nechá pro sebe."

Burrich se na židli zaklonil. Rysy jeho tváře zkřivil sled protichůdných emocí. Pohlédl úkosem do krbu a pak zpátky na mne. Chvilí to vypadalo, že co nevidět promluví. Pak se na židli napřímil, jedním douškem vyzunkl brandy a prudce vstal. "Tady nahoře je moc velký klid. Nezajdeme si dolů do města?"

Když jsem druhý den vstával, ignoroval jsem třešticí hlavu a předsevzal si, že se nebudu chovat jako roztoužený mladík. Právě kvůli mladické nerozvážnosti a nepozornosti jsem ji ztratil. Rozhodl jsem se zachovávat mužskou zdrženlivost. Pokud mám jen vyčkat na vhodnou příležitost, abych ji znovu získal, vezmu si Burrichovu radu k srdci a využiji svůj čas rozumným způsobem.

A tak jsem každý den vstával časně zrána, dokonce ještě před kuchaři. V soukromí svého pokoje jsem se trochu protáhl a pak jsem se prokousával sestavou bojových cviků se starou holí. Cvičil jsem, až ze mě lilo a obestíraly mě mrákoty, pak jsem sešel dolů do lázní, abych se napařil. Pomalu, velice pomalu se

mi začala vracet životní síla. Nabýval jsem na váze a začínalo se mi obnovovat svalstvo na kostech. Nové šaty, které mi vnutila paní Hasty, mi už byly skoro dost. Stále jsem však neměl pokoj od třesavky, která mě občas přepadla. Ale záchvatů bylo čím dál méně a já se vždy dokázal včas vrátit na pokoj, abych se někde nezostudil pádem. Patience mi řekla, že mám již zdravější barvu, zatímco Lacey mě při každé příležitosti s gustem prolamovala. Znovu jsem se začal cítit ve své kůži.

Každé ráno jsem snídal ve společnosti strážníků, kde bylo množství zkonsumovaného jídla vždy důležitější než mravy. Po snídani následovala vycházka do stájí, kde jsem si vzal Sooty na projížďku sněhem, aby se udržela v kondici. Když jsem ji vracel do stájí, ze starého přátelství jsem měl domácké právo ji osobně zaopatřit. Před nešťastnými událostmi v Horském království naše vztahy s Burrichem nebyly dobré kvůli mému praktikování Moudrosti. Ze stájí jsem byl v podstatě vyhoštěn. Takže to pro mě byla víc než útěcha, když jsem teď mohl svou klisnu vyhřebelcovat a postarat se jí o obilí. Ve stájích byl čilý ruch, hřejivé pachy zvířat, a také zde člověk pochytil klepy, jež mohou šířit pouze čeledíni. Když byl dobrý den, Hands či Burrich se u mě zastavili a prohodili se mnou pár slov. Jindy, když měli moc pilno, jsem je s hořkosladkým uspokojením sledoval, jak se radí, co s kašlajícím hřebcem, nebo jak kurýrují nemocného kance, kterého jakýsi farmář přinesl na hrad. V těch dnech měli na kratochvíle málo času, a aniž by skutečně chtěli, vlastně mě ze svého kruhu vyloučili. Tak to prostě muselo být. Začal jsem již žít jiný život. Nemohl jsem proto očekávat, že zadní vrátka do starého mně budou navždy pootevřena. To mě však nezbavovalo tíživého pocitu viny, když jsem se každý den vyplížil k opuštěné chatrči za sýpkami. Vždy jsem se měl náramně na pozoru. Mír s Burrichem zatím netrval tak dlouho, abych ho považoval za samozřejmý, v paměti jsem dosud měl čerstvou vzpomínku na to, jak bolestná pro mne ztráta jeho přátelství byla. Kdyby měl Burrich jenom podezření, že jsem se vrátil ke starým způsobům s Moudrostí, ihned by se mě dočista zřekl, jako již ostatně předtím. Každý den jsem si kladl stále tutéž otázku, proč vůbec hazarduji s jeho přátelstvím a respektem kvůli nějakému vlčeti.

Jedinou odpovědí bylo, že nemám na výběr. Nemohl jsem se již od Vlčka odvrátit, jako bych nemohl odejít od vyhládlého a uvězněného dítěte. Pro Burricha byla Moudrost, jež mi občas dovolovala otevřít se myslím zvířat, čirou zvráceností, nechutnou slabostí, které by se žádný skutečný muž nepodvolil. Sám skoro přiznal své skryté vlohy k ní, ale pevně trval na tom, že ji nikdy nepoužil. A pokud ano, nikdy jsem ho při tom nepřistihl. Opak nikdy nebyl pravdou. Jakýmsi záhadným způsobem vždy postřehl, že mě přitahuje nějaké zvíře. V dětství jsem si svým koketováním s Moudrostí zpravidla vysloužil štulec do hlavy či hlasitou facku, abych se vrátil ke svým povinnostem. Když jsem žil u Burricha ve stájích, dělal vše, co bylo v jeho moci, aby mi zabránil navázat s nějakým zvířetem vztah. Pokaždé uspěl, pouze dvakrát ne. Palčivá bolest po ztrátě věrných společníků mě posléze přesvědčila, že Burrich má pravdu. Jen blázen by se pouštěl do něčeho, co nevyhnutelně vede k takové ztrátě. A tak jsem byl spíše blázen než muž, který by se přece dokázal od žadonícího, zbitého a vyhladovělého vlčete odvrátit.

Kradl jsem kosti, odřezky masa a kůrky a dával si bedlivý pozor, aby se nikdo, ani Cook, ani šašek, o mých aktivitách nedozvěděl. Usilovně jsem se snažil měnit doby svých každodenních návštěv v chatrči a každý den jsem se k ní vydával jinou cestou, abych ve sněhu nevyšlapal příliš zřetelnou stopu. Nejhorší ze všeho bylo propašovat ze stájí čerstvou slámu a starou koňskou houni. Ale podařilo se mi to.

Ať jsem přišel kdykoli, Vlček na mě vždy čekal. Nebyla to jen bdělost zvířete očekávajícího potravu. Přesně vycítil, kdy jsem se vydal na cestu k chatrči za sýpkami, a už mě očekával. Věděl, ve které kapse mám perníčky, a rychle si je oblíbil. Ne že by tím vymizela jeho podezřívavost vůči mně. Kdepak. Cítil jsem jeho ostražitost a viděl, jak se pokaždé přikrčí, když se ocitnu v jeho blízkosti. Ale každý den, kdy jsem ho neudeřil, každý kousek jídla, který jsem mu přinesl, byl opět další plaňkou důvěry na mostě mezi námi. Já ovšem tuto spojnici vytvořit nechtěl. Snažil jsem zachovávat přísný odstup a poznávat ho Moudrostí co nejméně. Báł jsem se, že by mohl pozbyť svoji divokost, kterou bude potřebovat, aby v přírodě přežil. Stále a stále jsem ho varoval: "Musíš se držet vskrytu. Každý člověk je pro tebe nebezpečný, tak jako každý pes. Musíš se zdržovat uvnitř této chýše a nedělat žádný hluk, když se někdo přiblíží."

Zprvu mu nedělalo problémy poslechnout mě. Byl žalostně vyzábělý, okamžitě se vrhal na jídlo, které jsem mu přinesl, a všechno zhltal. Než jsem odešel z chatrče, obvykle už spal na slámě, nebo mě nedůvěřivě sledoval, ohryzávaje drahocennou kost. Jakmile se však přiměřeně vykrmil, měl prostor k pohybu a jeho

strach ze mě polevil, začala se v něm ozývat vrozená hravost mláděte. Hned jak se otevřely dveře, žertovně na mě dorážel, skákal a vyjadřoval radost nad hovězími kolínky rozverným vrčením a trháním masa. Když jsem ho pokáral, aby nedělal takový hluk, anebo kvůli stopám, jež vypovídaly o jeho nočním řádění na sněhové pláni za chatrči, příkrčil se před mou nelibostí.

Já si však dobře všiml utajené divokosti v jeho očích. Neuznával mě jako pána. Jen jako nadřazeného ve smečce. Trpělivě vyčkával, až bude schopen vskutku vlastních rozhodnutí. Ačkoli to občas bylo bolestivé, muselo to tak být. Zachránil jsem ho v pevném odhodlání, že ho propustím na svobodu. Za rok od teďka bude jen dalším vlkem vyjícím v dálce uprostřed noci. Pořád jsem mu to opakoval. Nejprve chtěl vědět, kdy ho vyvedu ven z páchnoucího hradu a svazujících kamenných hradeb, které ho obepínaly. Sliboval jsem mu, že brzy, jakmile bude vykrmený a silný, jakmile nejhlubší zimní sněhy roztají a on se bude moci o sebe postarat sám. Jak ale týdny mýjely a bouře venku mu dávaly pocítit útulnost jeho pelechu, zatímco maso na jeho kostech nabývalo, ptal se stále méně. Občas jsem mu to zapomínal připomenout.

Zvenčí i zevnitř mě nahlodávala osamělost. V noci jsem přemýšlel, co by se asi stalo, kdybych se vyplížil do schodů a zaklepal u dveří Molly. Přes den jsem se držel zpátky, abych se nesblížil s malým vlčetem, které teď zcela záviselo na mně. Na hradě bylo už jen jedno stvoření, jež bylo tak osamělé jako já.

"Určitě máš i jiné povinnosti. Proč tedy za mnou každý den chodíš?" zeptala se Kettricken svým přímým horalským způsobem. Bylo dopoledne a v noci předtím řádila bouře. Sníh venku se teď hustě sypal a navzdory mrazivé zimě Kettricken nechala otevřít okenice, aby mohla padající vločky sledovat. Z její šicí komnaty byl otevřený výhled na moře a ona byla patrně fascinována nesmírnými a neklidnými masami vod. Její oči měly tutéž barvu jako moře toho dne.

"Myslel jsem, že vám trochu ukrátím čas, má nastávající královno."

"Čas," povzdechla si. Dala si bradu do dlaní a opřela se o loket, hledíc v zamyšlení na padající sníh. Vítr od moře jí čečral světlé vlasy. "Ten váš jazyk je dost podivný. Mluvíte o běhu času, tak jako my o vanutí větru. Jako by to byla věc, které je třeba se zbavit."

Její malá služka Rosemary, usazená u jejích nohou, se zahihňala do dlaní. Za námi se bystře uchichtly dvě dámy, načež se opět přičinlivě sklonily nad vyšíváním. Sama Kettricken měla před sebou nachystaný velký vyšívací rám, v němž se začínaly rýsovat hory s vodopádem v popředí. Nevšiml jsem si, že by v práci nějak pokročila. Její ostatní dámy se dnes nedostavily, ale poslaly pážata s omluvami, proč se k ní nemohou připojit. Většinou kvůli bolení hlavy. Zdálo se, že Kettricken nechápe, že jejich nezájem značí znevažování jejího postavení. Nevěděl jsem, jak bych jí to vysvětlil, a byly dny, kdy jsem se odhodlával, že to udělám. Tohle byl jeden z nich.

Poposedl jsem na židli a zkrřížil nohy. "Jen jsem myslel, že v zimě je Buckkeep nudným místem. Počasí nás tak často drží zavřené uvnitř, není na tom celkem nic zábavného."

"To ale není případ kůlny loďařů tam dole," sdělila mi. Její oči měly podivně lačný výraz. "Všichni jsou tam v jednom shonu a každý okamžik denního světla využívají k sestavování velkých trámů a k ohýbání prken. I když je kalný den nebo zuří bouře, v kůlnách loďařů stále tesají, hoblují a vyhlazují dřevo. U kovárských výhní zase vyrábějí řetězy a kotvy. Někteří tkají silné plátno na plachty, jiní ho stříhají a sešívají. Verity se tam prochází a na všechno dohlíží. Zatímco já tu sedím nad výšivkou, píchám se do prstů a napínám zrak při vyšívání kvítků a ptačích očiček. A když s tím skončím, dá se to stranou k tuctu dalších ručních prací."

"Och ne, proč to dávat stranou, to ne, milady," vyhrkla impulzivně jedna z dam. "Vždyť vaše výšivky jsou velmi ceněny, když je dáte někomu darem. V Shoaksu je záramovaný krásný kus v soukromých komnatách lorda Shemshyho a vévoda Kelvar z Ripponu -"

Povzdech Kettricken přerušil ženin kompliment. "Raději bych pracovala na plachtě, s velkou železnou jehlou či dřevěným čnělkovým klínem, abych ozdobila jednu z manželových lodí. Byla by to práce hodná mého času a jeho uznání. Místo toho mi dávají hračky, aby mě zabavili, jako kdybych byla rozmazlené děcko, které nechápe hodnotu správně vynaloženého času." Otočila se zpátky k oknu. Všiml jsem si, že kouř stoupající z loděnic byl stejně dobře viditelný jako moře. Asi jsem prve špatně pochopil, kam mířila její pozornost.

"Mám poslat pro čaj se sušenkami, milady?" zeptala se nadějným hlasem jedna z dam. Obě tam seděly s

šálami ovinutými přes ramena. Kettricken si zjevně nevšímala mrazivého přímořského vzduchu proudícího otevřeným oknem dovnitř, což však nemohlo být příjemné těm dvěma, které v tom průvanu seděly a oháněly se jehlami.

"Pokud si přejete," odvětila bez zájmu Kettricken. "Já nemám hlad ani žízeň. Vlastně se bojím, že ztloustnu jako husa v ohradě, když budu celý den jen vysedávat nad výšivkami, pořád něco uždibovat a usrkávat. Toužím vykonat něco významného. Pověz mi pravdu, Fitzi. Kdybys necítil nutnost chodit mě navštěvovat, seděl bys nečinně ve svých komnatách? Nebo bys dělal ozdoby u stavu?"

"Ne. Ale já přece nejsem nastávající královna."

"Nastávající. Ach, teď už chápu tuto část svého titulu." Do jejího hlasu se vplížila hořkost, kterou jsem tam nikdy předtím neslyšel. "Ale královna? V mé zemi, jak dobře víš, neříkáme královna. Kdybych tam teď byla a vládla místo otce, říkali by mi Sacrifice2. A co víc, já bych byla Sacrifice. Ve všem, co by bylo dobré pro mou zemi a můj lid."

"Kdybyste tam byla teď, uprostřed zimy, co byste dělala?" zeptal jsem se v naději, že se naše konverzace stočí na přijatelnější téma. Byl to však omyl.

Zmlkla a zahleděla se z okna. "V horách," řekla tiše, "nebyl na zahálku nikdy čas. Byla jsem samozřejmě mladší a většina povinností Sacrifice připadla mému otci a staršímu bratrovi. Avšak, jak říká Jonqui, je tam vždycky dost práce pro všechny a ještě nějaká navíc. Tady na Buckkeepu dělají všechno sluhové, tak aby nebyli nikomu na očích, a vidět jsou pouze výsledky - uklizený pokoj, jídlo na stole. Snad je to proto, že je to tak zalidněné místo."

Na chvíli zmlkla a zahleděla se do dálí. "V Jhaampe v zimě celý sál i město utichají. Padá tam hustý těžký sníh a zemi svírá velký mráz. Méně používané cesty se na zimu úplně ztratí. Kola nahradí sanice.

Návštěvníci města jsou v tuto dobu už dávno doma. V paláci v Jhaampe je jen rodina a ti, kteří se rozhodli zůstat a pomáhat jim. Ne sloužit, ne, to není přesné. Ty jsi byl v Jhaampe. Víš, že tam není nikdo, kdo by pouze sloužil, snad kromě královské rodiny. V Jhaampe bych vstávala časně zrána, abych přinesla vodu na kaši pro domácnost, a střídala se při míchání u kotlíku. Keera, Sennick, Jofron a já bychom oživilí kuchyň hovorem. A všichni mladí by byli v jednom kole, nosili by dříví, chystali talíře a mluvili o tisíci různých věcech." Její hlas zakolísal a já naslouchal tichu její osamělosti.

Po chvíli pokračovala: "Bylo-li tam třeba udělat nějakou práci, těžkou či lehkou, všichni jsme přiložili ruce k dílu. Já pomáhala ohýbat a vázat větve na stodolu. I v nejhlubší zimě jsem pomáhala odklízet sníh a pěstovat nové střešní oblouky pro rodinu, jejíž dům vzal zasně v plamenech. Myslíš si, že Sacrifice nedokáže ulovit starého svěhlového kance, který se uchýlil k zabíjení koz, nebo se zapřít do lana, aby pomohla vyztužit most poškozený záplavami?" Pohlédla na mě a v očích se jí zračila ryzí bolest.

"Tady na Buckkeepu nedáváme všanc životy svých královen," řekl jsem prostě. "Lano může vyztužit jiné rameno, máme tucty lovců, kteří by se ucházeli o čest usmrtit zabijáka dobytka. Máme však jen jednu královnu. Jsou věci, které může dělat jen královna a nikdo jiný."

Obě dámy v místnosti za námi na nás mezitím skoro zapoměly. Jedna si zavolala páže a to se vrátilo se sladkými sušenkami a kouřící konvicí čaje. Bavily se spolu a hřály si ruce nad čajovými šálky. Zběžně jsem se po nich podíval, abych si zapamatoval, které z dam se rozhodly věnovat čas své královně.

Kettricken -jak jsem sám začínal zjišťovat -zřejmě nebyla královnou, které bylo snadné dělat společnost. Její malá služka Rosemary seděla na podlaze u čajového stolku, oči zasněžené, a v drobných rukou svírala sladkou sušenku. Náhle jsem si přál, aby mi bylo znovu osm a mohl se připojit k ní.

"Já vím, o čem to mluvíš," řekla nepokrytě Kettricken. "Jsem tu, abych Veritymu porodila dědice. Je to povinnost, které se nevyhýbám, protože to nepovažuji za povinnost, nýbrž za radost. Jen bych chtěla mít jistotu, že můj pán se mnou mé city sdílí. Pořád je pryč, ve městě, za svými záležitostmi. Víím, kde dnes je, tam dole se dívá, jak z prken a trámů vznikají lodě. Copak bych nemohla být s ním, aniž bych se vystavovala nebezpečí? Vždyť přece kdybych mu měla porodit dědice, může ho zplodit pouze on. Proč musím být uvězněna tady, zatímco on je zabráný do úkolu chránit náš lid? Vždyť je to úkol, na němž bych se měla podílet jako Sacrifice Šesti vévodství."

Ač jsem už uvykl horalské přímočarosti za svého pobytu v Jhaampe, její otevřenost mě šokovala. Snad právě proto byla má odpověď víc než troufalá. Vstal jsem, natáhl se podél ní a zabouchl okenice kvůli průvanu. Využil jsem naší těsné blízkosti a vztekle zašeptal: "Pokud si myslíte, že jedinou povinností naší

královny je porodit dědice, pak se velmi mýlíte, milady. Když takhle bez obalu mluvíte, neberete ohled na vaše dámy, které jsou tu dnes jen proto, aby vám dělaly společnost a bavily se s vámi. Uvažujte. Nemohly by si zrovna tak vyšívát ve svých útulných komnatách nebo ve společnosti paní Hasty? Dychtíte po nějakém, podle vás důležitějším úkolu, ale před vámi leží úkol, který nemůže vykonat ani sám král. Jste tu, abyste ho splnila. Máte obnovit dvůr na Buckkeepu. Udělat z něj žádoucí a atraktivní místo k pobytu. Povzbudit pány a dámy, aby soutěžili o pozornost krále, přimět je, aby ho horlivě podporovali v jeho snahách. Je to už dlouho, co tu na hradě sídlila sympatická královna. Místo toho, abyste jen shlížela dolů na lodě, které dokáží lépe postavit jiné ruce, chopte se úkolu, který vám byl svěřen, a přizpůsobte se mu."

Právě jsem urovnal tapiserii, jež zakrývala okenice a pomáhala utěsnit okno před zimními bouřemi. Pak jsem ustoupil od okna a střetl se s očima královny. K mé mrzutosti vypadala zkormoučeně jako dojička. V bledých očích jí stály slzy a tváře měla zarudlé, jako kdybych jí dal facku. Podíval jsem se na dámy, které stále popíjely čaj a vesele spolu rozmlouvaly. Rosemary mezitím nepozorovaně využila příležitosti a opatrně šťourala prstem do koláčů, aby zjistila, co je uvnitř. Vypadalo to, že nikdo si ničeho zvláštního nevšiml. Já však rychle poznával, jak zběhlé jsou dvorní dámy v takové přetvářce, a obával se spekulací a dohadů, co asi Bastard mohl říci nastávající královně, že jí vehnal slzy do očí.

Proklínal jsem se za svou neomalenost a připomněl si, že bez ohledu na svou výšku není Kettricken o moc starší než já, navíc v cizím prostředí a sama. Neměl jsem jí nic říkat, ale raději jsem měl s problémem seznámit Chadea a nechat ho, aby zařídil, že jí to někdo vysvětlí. Pak mi svítilo, že již mezitím vybral člověka, aby jí takové věci vysvětlil. Opět jsem jí pohlédl do očí a dovolil si rozpačitý úsměv. Rychle pak následovala můj pohled na obě dámy a stejně rychle si nasadila způsobný výraz. Byl jsem na ni pyšný.

"Co tedy navrhuješ?" zeptala se tiše.

"Co navrhuji?" řekl jsem pokorně. "Jednak se stydím za svoji smělost, s níž jsem mluvil s královnou. Prosím ji tímto za prominutí. Ale rovněž navrhuji, aby královna těmto dvěma loajálním dámám dala nějakým způsobem najevo zvláštní královskou přízeň, čímž by je odměnila za jejich věrnost." Chápavě přikývla. "A co by to mohlo být za přízeň?"

"Soukromá porada s královnou v jejích vlastních komnatách, třeba kvůli pozvání nějakého pozoruhodného zpěváka či loutkáře. Není důležité, jaký druh zábavy zvolíte, nýbrž pouze to, že ty, které se neuvolily dělat vám věrně společnost, budou vyloučeny."

"To zní jako od Regala."

"Možná. Je velmi zběhlý ve vytváření lokajů a nohsledů. Jenže on by to udělal z nevraživosti, aby potrestal ty, kteří podle něj netancovali."

"A já?"

"A vy, má nastávající královno, to uděláte jako ocenění těch, kteří tancovali. Bez záměru potrestat ty, kteří netancovali, pouze jako projev radosti ze společnosti těch, kteří tyto city zjevně opětují."

"Chápu. A ten zpěvák?"

"Mellow. Má velmi uhlazený způsob zpěvu, líbivý pro každou dámu v místnosti."

"Zjistíš mi, jestli je dnes večer volný?"

"Milady." Musel jsem se usmát. "Jste nastávající královna. Poctíte ho, když si vyžádáte jeho přítomnost. Bude celý žhavý, aby vám mohl dělat společnost."

Znovu vzdychla, ale tentokrát už méně. Kývla na znamení, že mohu jít, vstala a s úsměvem na rtech popošla ke svým dámám, které požádala o omluvu za svou dopolední roztržitost, načež se jich zeptala, zda by jí ten večer nemohly dělat společnost v jejích vlastních komnatách. Viděl jsem, jak si vyměnily pohledy a úsměvy, a poznal jsem, že jsme nechybili. Zapamatoval jsem si pro sebe jejich jména: lady Hopeful a lady Modesty. Vypoklonkoval jsem se z místnosti, ale sotva si toho někdo všiml.

A tak jsem se stal poradcem Kettricken. Nijak jsem si však neliboval v roli jejího společníka a lektora, čili našeptávače kroků, které má přistě odtančit. Vlastně to byl dost nepříjemný úkol. Cítil jsem, že ji svým káráním ponížuji a že ji kazím, když ji učím pavoučím způsobům vládnutí v pavučině královského dvora. Měla pravdu. Byly to Regalovy triky. Ale pokud je ona prováděla s vyššími ideály a laskavějšími způsoby než Regal, mé záměry byly natolik sobecké, že to vydalo za nás za oba. Chtěl jsem, aby

soustředila ve svých rukou moc, a tím v očích všech bez rozdílu pevně nárokovala trůn pro Verityho. Každého dalšího večera jsem byl očekáván u lady Patience. Ona i Lacey si na těchto návštěvách dost zakládaly. Patience si myslela, že mě má plně k dispozici, jako bych byl pořád její páže, a bez váhání mě třeba požádala, abych jí na její drahocenný třtinový papír zhotovil kopii nějakého starého svitku, nebo mě vyzvala, abych jí předvedl, jak jsem se zlepšil ve hře na mořské píšťaly. Vždy mi pak vyčínila za to, že v této oblasti neprojevuji dostatečné úsilí, a skoro hodinku mě uváděla do rozpaků tím, že se mě pokoušela vyučovat. Snažil jsem se být povolný a zdvořilý, ale zároveň jsem se cítil být lapený do jejich pasti, jak se mě lstivě snažily držet z dosahu Molly. Věděl jsem, že tento záměr Patience je moudrý, ale moudrost ještě nedokáže zmírnit osamělost. Navzdory jejich úsilí odepřít mi ji, jsem ji viděl všude. Och, ne jako osobu, to ne, ale například ve sladké vůni z hořící tlusté vavřínové svíce, v plášti přehozeném přes židli, dokonce i med v koláčcích mi chutnal po Molly. Budete mě mít za blázna proto, že jsem seděl v blízkosti té svíce a nasával její vůni nebo že jsem si sedl na onu židli, abych se mohl opřít o její sněhem navlhlý plášť? Občas jsem si připadal stejně jako Kettricken, když jsem tonul v moři požadavků jiných a ze života mně nezbývalo nic, co bych měl jenom sám pro sebe.

Každý týden jsem referoval Chadeovi o pokrocích Kettricken ve dvorních intrikách. Právě Chade mě upozornil na to, že dámy poblouzněné Regalem se teď najednou ucházejí i o přízeň Kettricken. A tak jsem jí měl důrazně poradit, ke komu se má chovat zdvořile, ne však víc než to, a na koho se má opravdově usmívat. Občas jsem si říkal, že bych raději v tichosti zabíjel pro krále, nežli byl zapleten do všech těch tajných piklů. Vtom mě však povolal král Shrewd.

Vzkaz jsem obdržel časně zrána a chvatně jsem se oblékal, abych se hlásil u krále. Bylo to poprvé od mého návratu na Buckkeep, co si mě vyžádal. Byl jsem už celý nespavý z toho, že mě nebere na vědomí. Byl se mnou nespokojen kvůli tomu, co se přihodilo v Jhaampe? Určitě by mi to řekl přímo. Ale přesto. Šířila mě nejistota. Velmi jsem spěchal, abych byl u krále co nejdřív, nicméně jsem si dával hodně záležet na svém zevnějšku. V obojím se mi vedlo špatně. Mé vlasy, ostříhané kvůli horečkám, jež mě sužovaly v horách, mezitím dorostly a teď byly husté a nepoddajné jako porost Verityho. Krom toho se mi na bradě začínaly ježit vousy. Již dvakrát mi Burrich říkal, abych se buď rozhodl pro bradku, nebo abych věnoval větší pozornost holení. Jelikož má brada již připomínala usmolenou zimní srst poníka, ve své snaze jsem se toho rána několikrát pořezal na tváři, než jsem se rozhodl, že trocha štětín bude méně nápadná než krvavé šrámy. Sčesal jsem si vlasy z tváře dozadu a litoval toho, že si je nemohu splést do copu válečníka. Zapíchl jsem si do košile jehlici, kterou mi kdysi dal Shrewd na znamení toho, že jsem jeho. Pak jsem vyrazil ke králi.

Když jsem po chodbě chvátal ke královým dveřím, vyhrnul se ze dveří své komnaty Regal. Zastavil jsem, abych do něho nevrazil. Zaskočeně jsem se na něj podíval. Od svého návratu jsem ho viděl už několikrát, bylo to však vždy přes sál, nebo jsem ho krátce zahlédl, jak je něčím zaměstnán. Teď jsme stáli necelou délku paže od sebe a zírali jeden na druhého. Skoro by nás někdo mohl omylem považovat za bratry, uvědomil jsem si vyděšeně. Měl kudrnatější vlasy, jemnější rysy a aristokratičtější způsoby. Jeho oděv připomínal páví peří v porovnání s mými střízlivými barvami, ani na krku a na rukou jsem neměl žádné stříbro. Přesto bylo jasné, že oba pocházíme z Farseerů. Měli jsme čelisti po Shrewdovi, jeho spuštěná víčka a křivku dolního rtu. Žádný z nás se postavou nikdy nemohl rovnat svalnaté rozložitosti Verityho, ale já mu byl blíže než Regal. Věkově nás dělilo více než deset let. Pouze jeho pletť vypovídala o rozdílném původu. Naše pohledy se střetly a já bych z něj v tu chvíli nejraději vysápal střeva na Čistě zametenou podlahu.

Usmál se a zablýskl bílými zuby. "Bastarde," pozdravil mě vesele. Jeho podlý úsměv se ještě rozšířil. "Či vlastně pane Fitzi. Ano, jméno jako ulité." Jeho pečlivá výslovnost nepřipouštěla pochyby, že jde o urážku.

"Princi Regale" odvětil jsem tónem, který znamenal totéž. Čekal jsem s chladnokrevnou trpělivostí, o níž jsem dosud nevěděl, že jsem jí schopen. Musel udeřit první.

Krátkou chvíli jsme proti sobě stáli a nespouštěli ze sebe oči. Pak Regal sklopil zrak, aby si z rukávu setřel domnělé smítko. Prošel kolem mě. Neustoupil jsem mu z cesty. A on do mě nevrazil jako kdysi. Nadechl jsem se a pokračoval v chůzi.

Strážníka u dveří královny komnaty jsem neznal, ale on už mi zdáli kynul rukou dovnitř. Povzdechl jsem si

a zadal si další úkol. Znovu se musím začít učit jména a tváře nazpaměť. Nyní, když dvůr přetékal lidmi, kteří se přijeli podívat na novou královnu, se ke mně najednou znali lidé, které jsem neznal. "To bude ten Bastard, soudím podle vzezření," slyšel jsem jednou u kuchyňských dveří říkat prodavače slaniny svému učni. Připadal jsem si zranitelný. Věci se na můj vkus měnily příliš rychle.

Komnata krále Shrewda mě šokovala. Čekal jsem, že uvidím pootevřená okna, aby svěží zimní vzduch mohl dovnitř, a krále Shrewda u stolu, již oblečeného a bdělého, jak bystře jako kapitán naslouchá hlášení svých poručíků. Vždycky to tak bylo, energický stařec, přísný sám na sebe, ranní ptáče, a bystrý, jak praví jeho jméno³. Nyní však vůbec nebyl v obývacím pokoji. Odvážil jsem se vstoupit do pootevřených dveří jeho ložnice a nakouknout dovnitř.

Místnost stále napůl tonula ve stínech. Nějaký sluha tiše chřestil šálky a talířky u malého stolku přitaženého k velké posteli se závěsy. Podíval se na mě a hned zase jinam, zjevně v domnění, že jsem nějaký poskok. Vzduch uvnitř byl stojatý a zatuchlý, jako by se místnost nepoužívala či dlouhou dobu nevětrala. Nějakou dobu jsem čekal, až sluha králi Shrewdovi sdělí, že jsem přišel. Když mě nadále ignoroval, opatrně jsem popošel k pelesti postele.

"Můj králi?" osmělil jsem se ho oslovit, když nic neříkal. "Přišel jsem na váš příkaz."

Shrewd seděl mezi závěsy na zešeřelé posteli, podepřený polštáři. Když jsem promluvil, otevřel oči.

"Kdo to... ach. Fitz. Posad' se tedy. Wallace, přines mu židli. A taky šálek a talíř." Když sluha na jeho příkaz odešel, král Shrewd se mi svěřil: "Moc postrádám Chefferse. Byl u mě tolik let a nikdy jsem mu nemusel říkat, co po něm chci."

"Vzpomínám si na něj, můj pane. A kdepak je?"

"Zchvátil ho kašel. Chytil to na podzim a už ho to nepustilo. Jen scházel, až se nemohl bez sípání ani nadechnout."

Pamatoval jsem si jeho sluhu. Nebyl to žádný mladík, ale ani stařec. Zpráva o jeho smrti mě překvapila. Potichu, beze slova jsem tam stál, dokud mi Wallace nepřinesl židli, talíř a šálek. Nelibě se zamračil, když jsem se posadil, ale já si ho nevšímá. Brzy ostatně zjistí, že král Shrewd má svůj vlastní jednací protokol.

"A vy, můj králi? Jste zdravý? Nevzpomínám si, že bych vás kdy viděl zrána v posteli!"

Král Shrewd nedůtklivě zavrčel. "Je to dost nepříjemné. Žádná skutečná nemoc. Pouze závratě, jakési závratě, které mě přepadávají, když se rychleji pohnu. Každé ráno si myslím, že je to pryč, ale když se pokusím vstát, samotné kameny buckkeepské skály se pode mnou zaviklají. A tak zůstanu v posteli, najím se a trochu se napiji a pak pomalu vstanu. V poledne už jsem to zase já. Myslím, že to má co do činění se zimními mrazy, ačkoli lékař říká, že to může být od staré rány mečem, k níž jsem přišel, když jsem byl o něco starší než ty. Podívej, stále tu mám jizvu, přestože jsem si myslel, že zranění je dávno vyléčeno." Král Shrewd se v posteli naklonil a roztrášenou rukou nadzvedl pramen šedých vlasů na levém spánku. Uviděl jsem starou svaštělou jizvu a přikývl jsem.

"Ale dost už o tom. Nezavolal jsem tě na radu ohledně mého zdraví. Myslím, že tušíš, proč jsi tady, vid'?"

"Chtěl byste ode mne slyšet kompletní zprávu o událostech v Jhaampe?" hádal jsem. Rozhlédl jsem se po sluhovi a uviděl, že Wallace poletuje poblíž. Cheffers by již dávno odešel, abychom si se Shrewdem mohli v klidu promluvit. Sám jsem se divil, jak zpřímá jsem si dovolil před novým mužem mluvit.

Ale Shrewd jenom mávl rukou. "To už je pryč, hochu," pravil ztěžka. "Verity a já jsme se o tom již bavili. Ted' to nechme být. Myslím, že toho nemáš na srdci moc, co bych nevěděl nebo se mezitím nedovtípl. S Veritym jsme to probírali dost obsírně. Je mi... líto... několika věcí. Ale. Nyní jsme tady a tohle je místo, z něhož musíme vždycky vycházet. Že?"

Slova mi uvázla v hrdle, skoro jsem se zalkl. Regal, chtěl jsem říci. Tvůj syn, který se mne pokusil zabít, tvého nevlastního vnuka. Mluvil jsi obsírně i s ním? A bylo to předtím nebo poté, co jsi mě nechal jemu napospas? Avšak náhle, jako kdyby ke mně promluvil Chade nebo Verity, jsem si uvědomil, že nemám vůbec žádné právo zpovídat svého krále. Ani se ptát, jestli svěřil můj život do rukou svého nejmladšího syna. Stiskl jsem pevně zuby a nechal si ta slova pro sebe.

Shrewd se mi podíval do očí. Pak šlehl zrakem po Wallaceovi. "Wallace. Odeber se na chvíli do kuchyně. Nebo kamkoli chceš, nebudeš-li zde." Wallace se zatvářil nelibě, odfrkl si a odešel. Dveře za sebou nechal pootevřené. Na pokyn Shrewda jsem vstal a zavřel je. Usedl jsem zpátky na sedačku.

"FitzChivalry," pravil Shrewd vážně. "Takhle to nepůjde."

"Sire." Na chvíli jsem se střetl s jeho očima, pak jsem ale sklopil zrak.

Ztěžka promluvil: "Mladí ambiciózní muži občas dělají pošetilé věci. Když se jim pak naznačí, že se chovají špatně, omluví se." Tázavě jsem vzhlédl, jestli snad ode mě nečeká nějakou omluvu. On ale pokračoval: "Taková omluva ke mně byla vznesena. Já ji přijal. Teď pokračujeme dál. V tomhle mi důvěřuj," řekl laskavě, ale nebyla to žádost. "Čím méně se toho řekne, tím dříve se to napraví."

Opřel jsem se zády o židli. Nadechl jsem se a zvolna vydechl. V okamžiku jsem se ovládl. Pohlédl jsem zpřímá na svého krále. "Mohu se zeptat, proč jste mě zavolaal, můj králi?"

"Taková nepříjemnost," řekl Shrewd znechuceně. "Vévoda Brawndy z Bearnu si myslí, že bych to měl vyřešit já. Bojí se následků, pokud tak neučiním. Nepovažuje to za politicky rozumné... aby se přímé akce ujal sám. Tak jsem na žádost přistoupil, ale s nevolí. Copak toho není dost, když musíme čelit nájezdníkům na našem prahu - i bez vnitřních sporů? Nicméně. Mají právo se na mě obrátit a já mám zase povinnost věnovat pozornost každému, kdo se na mě obrátí. Opět poneseš váhu královny spravedlnosti ty, Fitzi."

Stručně mne seznámil se situací v Bearnu. Jedna mladá žena ze Sealbay přišla na hrad Ripplekeep, aby se Brawndymu nabídla jako bojovnice. Ten ji s radostí přijal, protože byla svalnatá i obratná, ovládala hole, luk i sečné zbraně. Byla silná i krásná, malé postavy, snědé pleti a měla uhlašené vlasy jako mořská vydra. Stala se vítanou posilou hradní stráže a brzy i známou postavou na Brawndyho dvoře. Neměla ani tak šarm, jako spíš odvalu a sílu vůle, které přitahovaly ostatní stoupence. Sám Brawndy si ji velmi oblíbil. Oživila jeho dvůr a vlila nového ducha jeho strážím.

Po nějaké době se začala prezentovat jako věštkyň a hadačka budoucnosti. Tvrdila, že bůh moří El ji určil k vyššímu poslání. Původně se jmenovala Madja a byla obyčejného původu, později se však přejmenovala při obřadu ohně, větru a vody a říkala si Virago⁴. Jedla jen maso, které si sama ulovila, a ve svém obydlí neměla nic, co by si sama nevyrobila či nevydobyvala silou svých paží. Jejích stoupenců hojně přibývalo a byli mezi nimi i někteří mladší šlechtici a množství vojáků spadajících pod její velení. Všem kázala nutnost vrátit se k uctívání a velebení Ela. Hájila staré mravy a zastávala drsný, prostý způsob života, který uznával jen to, co si člověk dokáže vydobýt vlastní silou.

V nájezdnících a vykování spatřovala Elův trest za naši změkčilost, kterou přičítala na vrub farseerovské dynastie. Nejprve se o takových věcech šířila obezřetně. Později byla otevřenější, ale nikdy ne tak smělá, aby se dopustila vyložené velezrady. Přesto se na mořských útesech obětovali býčci a ona sama poznačila krví množství mladých lidí, které vysílala na duchovní výpravy jako za starých časů. Brawndy se doslechl, že hledá muže, který by jí byl hoden a který by se k ní připojil, aby svrhl farseerovskou dynastii. Pak by spolu vládli a tak by zahájili epochu Bojovníka a ukončili éru Farmáře. Podle Brawndyho je prý hodně mladých mužů připraveno ucházet se o tuto čest. Brawndy ji chtěl zastavit, ještě než ji sám bude muset obvinít z velezrady, a přimět své muže, aby si zvolili mezi Virago a jím. Shrewd zase navrhoval, že řady jejích stoupenců by mohly drasticky prořídnout, kdyby byla přemožena ve zbrani, kdyby ji postihlo kruté neštěstí nebo kdyby se stala obětí nějaké vleklé nemoci, která by ji připravila o všechny síly a krásu. Byl jsem nucen souhlasit, že má nejspíše pravdu, ale poznamenal jsem, že v mnoha případech se lidé, kteří takto zemřeli, stali bohy pro ostatní. Shrewd řekl, že jistě ano, pokud ovšem zemřeli čestným způsobem.

Pak náhle změnil téma. Na Ripplekeepu v Sealbay je prý uložen starý svitek, který by si Verity přál okopírovat. Je to seznam všech lidí z Bearnu, kteří kdysi sloužili králi svým Uměním jako koterie. Rovněž se prý říká, že na Ripplekeepu se nachází relikvie z dob, kdy město bránili Elderlingové. Shrewd si přál, abych druhý den ráno odjel do Sealbay, okopíroval tam svitek, prohlédl si relikvii a přivezl mu o ní zprávu. Měl jsem rovněž Brawndymu tlumočit královo přání všeho nejlepšího a ujistit ho, že vévodovy nesnáze brzy ustanou.

Pochopil jsem.

Když jsem vstával od stolu, Shrewd pozvedl prst, aby mě zarazil. Stál jsem a čekal.

"A máš dojem, že plním svoji úmluvu s tebou?" zeptal se. Byla to stará otázka, kterou mi kladl vždy po našem setkání, když jsem byl ještě chlapec. Přitom jsem se usmál.

"Ano, Sire," pravil jsem jako vždy.

"Potom hled', abys svému slibu dostál i ty." Odmlčel se a pak, jako nikdy předtím, dodal: "Pamatuj, FitzChivalry. Ublížení způsobené jednomu z mých vlastních je ublížení způsobené mně."

"Sire?"

"Ty bys nikomu z mých neublížil, že ne?"

Povytláhl jsem se. Věděl jsem, nač se ptá, a přiznal jsem: "Sire, já bych nikomu z vašich neublížil. Jsem zapřísahán věrností dynastii Farseerů."

Zvolna přikývl. Vynutil si na Regalovi omluvu a na mně zase slib, že jeho syna nezabiji. Pravděpodobně věřil, že mezi námi nastolil mír. Za jeho dveřmi jsem se zastavil a odhrnul si vlasy z očí. Právě jsem dal slib, připomněl jsem si. Pozorně jsem se nad tím zamyslel a přinutil se zvážit všechno, co mě to může stát. Zalila mě hořkost, dokud jsem to neporovnal s tím, co by mě to stálo, kdybych slib porušil. Pak jsem v sobě objevil výhrady a neúprosně je potřel. Dospěl jsem k rozhodnutí, že svému slibu danému králi do písmene dostojím. Žádný mír mezi mnou a Regalem nebyl, alespoň jsem však měl mír sám se sebou. Při tom rozhodnutí se mi udělalo lépe a odhodlaně jsem vykročil chodbou.

Svou zásobárnu jedů jsem po návratu z hor dosud nedoplnil. Venku teď nic zeleného nerostlo. Potřebný materiál si budu muset ukrást. Něco snad budou mít barvíři vlny a zbytek mi poskytne lékárníčka hradního lékaře. Když jsem vyrazil po schodech dolů, byl jsem už zcela ponořen do svých plánů.

Proti mně stoupala do schodů Serene. Když jsem ji spatřil, na místě jsem se zastavil. Při pohledu na ni jsem se zachvěl víc než před Regalem. Byl to starý reflex. Ze všech členů Galenovy koterie teď byla nejsilnější. August se stáhl do ústraní, odjel daleko do vnitrozemí, aby žil v zemi ovocných sadů jako gentleman. Jeho Umění vzalo nezvratně za své při posledním kontaktu, jenž znamenal i konec Galena. Serene nyní byla klíčovou členkou koterie. V létě zůstávala na Buckkeepu, zatímco ostatní příslušníci se rozptýlili na věže a hrady po celé délce pobřeží a jejím prostřednictvím přenášeli zprávy králi. V zimě se všichni z koterie sjeli na Buckkeep, aby obnovili vzájemná pouta a vztahy. Vzhledem k absenci mistra Umění si teď Serene přisvojila hodně z Galenova postavení na Buckkeepu. S horoucím zanícením si též osvojila i Galenovu nenávist vůči mně. Až příliš živě mi připomínala minulá příkoří a probouzela ve mně hrůzu, jež se odmítala poddat logice věcí. Od svého návratu jsem se jí vyhýbal, ale nyní mě probodla svým pohledem.

Schodiště bylo dostatečně široké, aby si na něm dva lidé vyhnuli. Pokud se ovšem jeden z nich schválně nezastavil uprostřed schodu. Už jen při jejím pohledu jsem vycítil, že je ve výhodě. Její chování se podstatně změnilo od dob, kdy jsme ještě byli Galenovými žáky. Celý její fyzický vzhled odrážel její nynější postavení. Její tmavomodré roucho bylo bohatě vyšíváné. Dlouhé černé vlasy měla vzadu složitě zapletené pomocí blyštivé struny s ozdobami ze slonoviny. Její hrdlo a prsty na ruce krásnilo stříbro. Avšak její ženskost byla ta tam. Osvojila si Galenovy asketické postoje, neboť její tvář byla vyzáblá na kost a ruce připomínaly kostnaté pařáty. A jako vždy z ní vycházela upjatost. Bylo to poprvé od Galenovy smrti, co mě přímo oslovila. Zastavil jsem se nad ní, aniž bych tušil, co po mně chce.

"Bastarde," řekla nepokrytě. Bylo to pojmenování, nikoli pozdrav. Napadlo mě, zda pro mě to slovo někdy pozbude na bodavosti.

"Serene," řekl jsem bezbarvě, jak jen to šlo.

"Nezahynul jsi v horách."

"Ne. Nezahynul."

Pořád tam stála a překážela mi v cestě. Pak velmi tiše řekla: "Vím, co jsi udělal. Vím, kdo jsi."

Uvnitř jsem se chvěl jako vyděšený králík. Říkal jsem si, že nejspíš vyvíjí veškeré síly svého Umění, aby ve mně tento strach vyvolala. Řekl jsem si, že toto není má skutečná emoce, ale jen sugesce jejího Umění. Vysoukal jsem ze sebe:

"Já také vím, kdo jsem. Jsem králův muž."

"Nejsi vůbec žádný muž," prohlásila klidně a usmála se na mě. "Jednoho dne se to všichni dozví."

Je velmi pozoruhodné, že strach se jeví vždycky jen jako strach, bez ohledu na původ. Stál jsem tam a neodpovídal.

Konečně ustoupila a nechala mě projít. Tím jsem získal malé vítězství, ačkoli při zpětném pohledu vidím, že nemohla ani nic jiného udělat. Šel jsem si přichystat věci na výpravu do Beamsu, pojednou šťasten, že na pár dní odjedu z Buckkeepu.

Na tuto návštěvu nemám moc dobré vzpomínky. Potkal jsem se s Virago, protože i ona byla na Ripplekeepu hostem, zatímco já se tam věnoval svým písařským povinnostem. Byla přesně taková, jak mi ji popsal Shrewd - pěkná žena, dosti svalnatá, mrštných pohybů jako malá slídivá kočka. Její půvab spočíval v její vitalitě a zdraví. Když byla v místnosti, všichni na ní jen viseli očima. Její panenská čistota dráždila každého mužského stoupence. I já se k ní cítil přitahován, takže jsem se nad svým úkolem trochu potrápil.

Při naší první společné večeři byla u stolu posazena naproti mně. Vévoda Brawndy mě vskutku vřele přivítal a nechal svého kuchaře připravit jistý pikantní masitý pokrm, jež jsem měl moc rád. K dispozici jsem měl jeho knihovny a služby pomocného písaře. Jeho nejmladší dcera mi dokonce dělala plachou společnici. Řečená Celerity, jež mě překvapila svou uhlazenou inteligencí, se mnou právě rozmlouvala o mém písařském úkolu. Uprostřed jídla Virago dost jasně ke svému sousedovi poznamenala, že kdysi se bastardi hned po narození topili ve vodě. Vyžadovaly to staré Elovy mravy, jak říkala. Byl bych tu poznámku přešel, kdyby se ke mně nenaklonila přes stůl a s úsměvem mi neřekla: "Nikdy jste o tom zvyku neslyšel, bastarde?"

Vzhlédl jsem k vévodovi sedícímu v čele, ale ten byl právě zabrán do živého hovoru se svou nejstarší dcerou. Ani se nepodíval mým směrem. "Myslím, že je to stejně starý zvyk jako zvyk zachovávat u stolu hostitele zdvořilost vůči ostatním hostům," odvětil jsem. Snažil jsem se, aby můj pohled ani hlas nezakolísaly. Návnada. Brawndy ji posadil naproti mně jako návnadu. Nikdy předtím jsem nebyl tak nestoudně zneužit. Obrnil jsem se proti tomu a snažil se odvrhnout osobní pocity stranou. Alespoň jsem byl připraven.

"Někteří by to mohli považovat za příznak degenerace farseerovské linie, že váš otec uléhal na manželské lože nečistý. Já sama bych samozřejmě neměla nic proti rodině svého krále. Ale povězte mi. Jak lidé kolem vaší matky přijali její zkurvení?"

Příjemně jsem se usmál. Rázem jsem měl méně pochybností ohledně svého úkolu. "Na svoji matku či její příbuzenstvo se moc nepamatuji," prohodil jsem družně. "Ale myslím, že věřili tomu, čemu já. Je lepší být kurvou či dítětem kurvy než zrádcem svého krále."

Pozvedl jsem sklenici s vínem a stočil zrak zpátky k Celerity. Její tmavě modré oči se rozšířily a ona se zajíkla, když se nůž, jež měla Virago u pasu, zaryl do Brawndyho stolu jen několik palců od mého lokte. Já to čekal a ani jsem se nehnul. Místo toho jsem jí pohlédl rovnou do očí. Virago za stolem vstala, oči jí planuly a chřípí se jí dmulo. Její oživlá barva jen rozpalovala její krásu.

Klidným hlasem jsem řekl: "Povězte mi. Vy učíte starým vznešeným obyčejům, že ano? Proč tedy nedodržíte ten, který vám zakazuje prolít krev v domě, kde jste hostem?"

"To je ta vaše krev tak vzácná?" zeptala se uštěpačně.

"Stejně jako ta vaše. Nezostudil bych stůl svého vévody a nedal nikdy podnět k řečem, že dovolil svým hostům, aby se pozabíjeli nad jeho chlebem. Anebo je zdvořilost vůči vašemu vévodovi pro vás stejně nicotná jako věrnost vašemu králi?"

"Nepřísahala jsem žádnou věrnost vašemu změkčilému farseerovskému králi," zasyčela.

Lidé na židlích poposedli, někteří v rozpacích, jiní, aby lépe slyšeli. A tak se někteří stali svědky toho, jak mě Virago napadla, a to přímo u Brawndyho stolu. To vše bylo pečlivě naplánováno jako nějaké bojové tažení. Byla si vědoma toho, jak dobře jsem plánoval i já? Tušila něco o malém balíčku v mé manžetě?

Směle, silným hlasem, aby ostatní slyšeli, jsem promluvil: "Já už o vás slyšel. Myslím, že ti, které nabádáte k následování a zradě, by udělali lépe, kdyby se vydali na Buckkeep. Následník trůnu Verity vydal výzvu pro lidi zběhlé ve zbraní, aby přišli a vstoupili do posádek jeho nových válečných lodí a tyto zbraně pozvedli proti ostrovanům, kteří jsou nepřáteli nás všech. Myslím, že tohle by byl pro válečníka lepší způsob, jak poměřit své síly. Není to snad vznešenější činnost než obracet se proti vůdcům, kterým člověk přísahal věrnost, nebo prolévat býčí krev v měsíčním světle pod útesy, když přece totéž maso může nasytit naše příbuzné oloupené rudými loděmi?"

Mluvil jsem vášnivě a můj hlas nabýval na síle, zatímco ona jen zírala, kolik toho vím. Zjistil jsem, že mě má vlastní slova uchvátila, neboť jsem jim věřil. Naklonil jsem se přes stůl nad talíř a šálek, jež měla Virago před sebou, ocitnuv se tváří blízko její, a zeptal se: "Povězte mi, statečná. Pozvedla jste někdy zbraň proti někomu, kdo nebyl váš krajan? Proti posádce rudé lodě? Myslím, že ne. Je mnohem snazší

zneužívat pohostinnosti svého hostitele nebo zmrzačit sousedova syna než zabít někoho, kdo přišel zabíjet vaše vlastní."

Slova u Virago nebyla silnou zbraní. Rozlíceně na mě plivla.

Zaklonil jsem se na židli a klidně si otřel tvář. "Možná byste se se mnou chtěla utkat na vhodnějším místě a v příhodnější dobu. Snad za týden ode dneška, na útesech, kde jste onehdy tak udatně skolila kravám chotě? Možná že já, písař, bych pro vás představoval větší výzvu než onen hovězí bojovník?"

Vévoda Brawndy si náhle ráčil všimnout rozruchu u stolu. "FitzChivalry! Virago!" pokáral nás. Naše planoucí oči se však ani nehnuły, zatímco já se nad ní skláněl, rukama zabořený do stolu podél ní z obou stran, a hleděl jí přímo do tváře.

Domnívám se, že muž po jejím boku by mě vyzval také, kdyby vévoda Brawndy nepraštil solničkou do stolu, takže ji málem roztrástil, a důrazně nám nepřipomněl, že tohle je i jeho stůl a jeho sál a on nedovolí, aby se tu prolévala krev. Alespoň on sám, podle jeho slov, dokázal ctít krále Shrewda a staré mravy současně, přičemž nás vyzval, abychom se pokusili o totéž. Já začal nanejvýš ponížene a výmluvně prosit za prominutí, také Virago mumlala své "pardony". Pokračovali jsme v jídle, pak vystoupili pěvci a během dalších několika dní jsem zhotovil kopii svitku pro Verityho a prozkoumal relikvii po Elderlinzích, která mi ze všeho nejvíce připomínala skleněnou lahvičku s velice jemnými rybími šupinami. Na Celerity jsem zjevně udělal větší dojem, než mi bylo po chuti. Druhou stranou mince bylo to, že jsem musel čelit zarytému nepřátelství ve tvářích těch, kteří stranili Virago. Byl to předlouhý týden.

K souboji jsem nikdy nemusel nastoupit, protože než týden uplynul, v ústech a na jazyce Virago se vyrazily nežity a boláky, jež byly legendárním trestem pro ty, kteří kdy lhali svým spolubojovníkům a porušili dané sliby. Jen stěží mohla pít, o jídle vůbec nemluvě, a její vyrážka byla tak ohyzdná, že její nejbližší ji opustili ze strachu, aby je nenakazila též. Trpěla takovými bolestmi, že nemohla vyrazit do zimy na souboj, a nikdo jí ani nechtěl jít za sekundanta. Čekal jsem na útesech na soupeře, který se vůbec nedostavil. Po mém boku čekala Celerity a s ní ještě asi dvacet nižších šlechticů, kteří se ke mně připojili na žádost vévody Brawndyho. Nenuceně jsme se mezi sebou bavili a přitom také vypili docela dost brandy, abychom se zahřáli. Když nadešel večer, posel z hradu nám přišel sdělit, že Virago mezitím opustila Ripplekeep, ale ne, aby se utkala se mnou. Odjela pryč do vnitrozemí. Sama. Celerity spráskla ruce radostí a pak mě nečekaně objala. Vrátili jsme se promrzlí, ale šťastní, abychom si pochutnali ještě na jednom jídle, než odjedu zpět na Buckkeep. Brawndy mě usadil po své levici a Celerity vedle mě.

"Víte," poznamenal ke mně před koncem večere, "vaše podobnost s vaším otcem je rok do roku nápadnější."

Ani všechna brandy z Bearsu nemohla zapudit mrazení, jež ve mně jeho slova vyvolala.

6 Vykování

Dvěma syny královny Constance a krále Shrewda byli Chivalry a Verity. Věkově je dělily pouze dva roky a chlapci vyrůstali v těsném sepětí, jak jen bratři mohou. Chivalry byl nejstarší a jako první v den šestnáctých narozenin přijal titul následník trůnu. Jeho otec ho téměř vzápětí poslal z domu, aby si vzal na starost pohraniční spor s Chalcedskými státy. Od té doby Chivalry jen zřídka pobýval na Buckkeepu déle než několik měsíců v kuse. Dokonce i po svatbě směl pouze málokdy trávit své dny odpočinkem. Nešlo ani tak o to, že by v té době bylo na hranicích tolik nepokojů, ale spíše o to, že Shrewd tehdy usiloval o pevné vytyčení hranic se všemi sousedy. Mnohé z těchto sporů se urovnávaly pomocí meče, ale s postupem času byl Chivalry stále rafinovanější a jako první metody se chápal diplomacie.

Někteří praví, že přidělení tohoto úkolu Chtvalrymu zosnovala jeho nevlastní matka, královna Desire, která ho tím chtěla poslat na smrt. Jiní říkají, že Shrewd chtěl svého nejstaršího syna tímto dostat z dohledu a vlivu nové královny. Princ Verity, jenž byl díky svému mládí nucen zůstat doma, vznášel každý měsíc k otci formální žádost, aby se směl připojit k bratrovi. Všechny Shrewdovy snahy, zaujmout ho jeho vlastními povinnostmi, vycházely nazmar. Princ Verity vždy provedl svěřený úkol, ale nikdy ani na okamžik nenechal nikoho na pochybách, že by raději byl se svým starším bratrem. Nakonec, v den Verityho dvacátých narozenin, po šesti letech měsíčně vznášených žádostí, aby se směl připojit k bratrovi, Shrewd neochotně svolil.

Od onoho dne, po dobu čtyř let, než Chtvalry abdikoval a Verity přijal titul následník trůnu, oba princové pracovali jako jeden muž při vytyčování hranic, uzavírání smluv a obchodních dohod se zeměmi, jež hraničily se Šesti vévodství-mi. Princ Chtvalry měl talent jednat s lidmi, ať už jako s jedinci či jako s národy. Verity měl na starost detaily smluv, precizní mapy, jež znázorňovaly dohodnuté hranice, a podporoval svého bratra jako vojáka i jako prince.

Princ Regal, nejmladší ze Shrewdových synů a jeho jediné dítě s královnou Desire, mezitím trávil mládí doma u dvora, kde se jeho matka všemožně činila, aby z něho učinila vhodného kandidáta na trůn.

Domů na Buckkeep jsem odjížděl s pocitem úlevy. Nebylo to poprvé, co jsem pro krále vykonal takový úkol, ale přesto jsem ve své práci úkladného vraha nikdy nenalezl zalíbení. Byl jsem rád, že mě Virago takto napadla a nepřímou na-vnadila, protože mi tím úkol hodně usnadnila. Přece to však byla velice krásná žena a navíc zdatná bojovnice. Byla to ztráta a já na svou práci nemohl být pyšný, pouze jsem uposlechl králův příkaz. Takové tedy byly mé myšlenky, když mě Sooty vynášela do posledního stoupání na cestě domů.

Vzhlédl jsem do kopce a nemohl uvěřit svým očím. Kettricken a Regal na koních. Jeli vedle sebe. Spolu. Připomínali ilustraci na jednom z nejlepších Fedwrenových velínů. Regal celý v šarlatu a ve zlatě, v nablýskaných černých botách a černých rukavicích. Jezdecký plášť mu volně vlál na jednom rameni, aby vynikl nádherný kontrast barev vlnících se v ranním větru. Měl tváře zarudlé od větru a rozčuchané černé vlasy, jindy precizně učesané do vlnitých kadeří. Jeho temné oči zářily. Vypadá skoro jako muž, pomyslel jsem si, takhle obkročmo na vysokém černém koni, jenž se tak krásně nesl. Kdyby byl chtěl, mohl by být právě takový, namísto unylého prince, vždy se sklenicí vína v ruce a nějakou dámou po boku. Další ztráta.

Ach, ale ta dáma vedle něj, to bylo něco jiného. V porovnání s jejich doprovodem vypadala jako vzácný cizokrajný květ. Jela obkročmo v sedle ve volných kalhotách a bylo napohled jasné, že ten šafránový purpur nevznikl v žádné z buckkeepských barvířských kádí. Kalhoty měla zdobené složitými pestrými výšivkami a zastrčené do vysokých bot, jež jí sahaly téměř po kolena, Burrich by takovou praktičnost rozhodně ocenil. Neměla na sobě plášť, ale krátký kabátec s hustou bílou kožešinou a vysokým límcem, který jí chránil krk před větrem. Bílá liška, odpověděl jsem, z tunder na odlehlé straně hor. Na rukou měla černé rukavice. Vítr si pohrával s jejími dlouhými žlutými vlasy, jež jí volně vlály a čuchaly se jí na ramenou. Na hlavě měla pletenou čapku ve všech jasných barvách, jaké jsem si jen dokázal představit. V sedle byla vzpřímená a předkloněná podle horalského stylu, takže si klisna Softstep myslela, že se má místo chůze vzpínat. Její postroj kaštanové barvy zvonil stříbrnými rolničkami, které v syrovém ranním vzduchu cinkaly ostře jako rampouchy. V porovnání s ostatními ženami v mohutných sukních a pláštích působila čile jako mrštná kočka.

Působila dojmem cizokrajného bojovníka ze severských krajů či dobrodruha z nějaké staré pohádky. Mezi ostatními dámami značně vynikala, nějakou urozenou a okrášlenou dámou stávící se na odiv mezi méně vznešenými, ale spíše jako sokol v kleci s kanárky. Byl jsem na rozpacích, zda by se tak- to měla před svými poddanými ukazovat. Po boku Kettricken jel princ Regal, usmíval se a rozmlouval s ní. Byla to živá konverzace, občas kořeněná smíchem. Když jsem se k nim přiblížil, přiměl jsem Sooty zvolnit tempo. Kettricken s úsměvem přitáhla uzdu a byla by zastavila, aby mě pozdravila, avšak princ Regal jen ledově kývl a pobídl svého koně kolenem do cvalu. Její klisna, aby nezůstala pozadu, s Kettricken mírně škusbla a vyrazila za Regalovým koněm. Také lidé z doprovodu královny a prince mě krátce pozdravili. Zastavil jsem a díval se, jak mě míjejí, pak jsem s nelehkým srdcem pokračoval v jízdě do kopce. Tváře Kettricken ožily, její bledé líce na studeném vzduchu zrůžověly a její úsměv patřící Regalovi byl tak upřímně veselý jako občasné úsměvy, jimiž obdarovala mne. Přesto jsem nemohl uvěřit, že by byla tak naivní a důvěřovala mu.

Neustále jsem o tom přemýšlel, zatímco jsem odsedlával a hřebelcoval Sooty. Právě jsem se shýbl, abych jí zkontroloval podkovy, když jsem ucítil, jak mě přes přepážku stáje sleduje Burrich. Zeptal jsem se: "Jak dlouho už?"

Věděl, nač se ptám.

"Začal s tím pár dní poté, co jsi odjel. Jednoho dne ji přivedl sem a po dobrém na mě spustil, prý si

myslí, že je to pěkná ostuda, aby královna trávila celé dny zavřená nahoře na hradě. V horách byla zvyklá na tak volný a zdravý život. Tvrdil, že se od ní nechal přesvědčit, aby ji naučil jezdit tak, jak jezdíme my v nížinách. Pak mě nechal osedlat Softstep, sedlem, které pro svoji královnu zhotovil Verity, a vyrazili pryč. Tak co jsem měl dělat nebo říkat?" zeptal se rozlíceně, když jsem na něj tázavě pohlédl. "Je to tak, jak jsi prve říkal. Jsme královi muži. Zavázání věrností. A Regal je princ z rodu Farseerů. I kdybych byl tak nevěrný a odmítl ho, pořád zde byla má nastávající královna, která čekala, až jí přivedu a osedlám koně."

Letmým pohybem ruky jsem Burrichovi naznačil, že jeho slova zavání zradou. Zašel do stáje za mnou a zamyšleně poškrábal Sooty za ušima, zatímco já končil s hřebelcováním.

"Nemohl jsi dělat nic jiného," připustil jsem. "Ale musím si klást otázku, co tím vlastně sleduje. A proč ona ho strpí."

"Co tím sleduje? Snad jak se znovu vetřít do její přízně. Není přece žádným tajemstvím, že ona se na hradě souží. Och, je sice ke všem vlídná. Ale má v sobě tolik poctivosti na to, aby uměla ostatním předstírat, že šťastná je, když není."

"Možná," souhlasil jsem mrzutě. Náhle jsem zvedl hlavu jako pes, který uslyšel páново zahvízdání.

"Musím už jít. Následník trůnu Verity..." Nechal jsem svá slova vyznít do ztracena. Nemohl jsem Burrichovi říci, že jsem byl povolán Uměním. Hodil jsem si přes ramena sedlové vaky s pracně zhotovenými svitky uvnitř a zamířil k hradu.

Vůbec jsem se nepřevlékal ani se neohřál u kuchyňských ohňů, ale šel jsem rovnou do Verityho pracovny. Dveře byly pootevřené. Jednou jsem zaklepal a vešel. Verity se skláněl nad mapou rozloženou na stole. Stěží zhlédl, aby mne pozdravil. Již mě tu očekávalo kouřící svařené víno a na stole u krbu štědrý talíř s masem nastudeno a s chlebem. Po chvíli se Verity narovnal.

"Blokuješ se příliš dobře," řekl Verity na pozdrav. "Už celé tři dny se tě snažím popohnat, a kdy ty konečně zjistíš, že tě volám Uměním? Až když stojíš v mých vlastních stájích. Říkám ti, Fitzi, musíme si najít čas a naučit tě jakési kontrole nad tvým Uměním."

Jenomže už když to říkal, moc dobře jsem věděl, že ten čas se nikdy nenajde. Jeho pozornost si žádalo až příliš mnoho jiných věcí. A jako obvykle se okamžitě vrhl ke svému problému. "Vykování," řekl. V páteři mě zlověstně zamrazilo.

"Rudé lodě znovu udeřily? Uprostřed takové zimy?" zeptal jsem se nevěřicně.

"Ne. Alespoň toho nás dosud ušetřily. Zdá se však, že rudí bandité nás mohou nechat být a klidně se vrátit ke svým krbům, přitom nám tu stále nechají působit svůj jed." Odmlčel se a pobídl mě: "No tak, do toho. Zahřej se a najež se. Můžeš přece kousat a poslouchat zároveň."

A zatímco jsem si dopřával svařené víno a jídlo, Verity mě poučoval: "Je to tentýž problém jako dřív. Zprávy o vykováných, kteří nejenom okrádají pocestné, ale přepadávají i odlehlé domy a farmy. Prošetřil jsem to a musím dát těmto zprávám za pravdu. K útokům však dochází daleko od míst nájezdů a lidé pokaždé tvrdí, že tam neřádí jeden či dva vykování, ale celé skupiny, navíc v součinnosti."

Na chvíli jsem se zamyslel a polkl naprázdno, pak jsem řekl: "Nemyslím si, že by vykování byli schopni účinkovat v tlupách nebo dokonce jako partneři. Když na ně člověk narazí, zjistí, že nemají smysl pro... pospolitost. Nesdílí svoji lidskost. Umí sice mluvit a uvažovat, ale jen sobecky. Jsou jako rosomáci, kdyby dostali lidský jazyk. Nestarají se o nic než o své vlastní přežití. Co se týče jídla či pohodlí jakéhokoli druhu, jeden na druhého pohlíží jen jako na soka."

Dolil jsem si hnek, vděčný za šířící se teplo po těle. Víno alespoň vyhánělo fyzický chlad. Mrazivé myšlenky na bezútěšnou odloučenost vykováných rozptýlit nemohlo.

Právě Moudrost mně dovolila zjistit tuto pravdu o vykováných. Veškerý pocit spřízněnosti s ostatním světem byl u nich tak umrtvený, že jsem je stěží dokázal vycítit. Moudrost mi dávala určitý přístup k živoucímu pojivu mezi všemi tvory, ale vykování byli od této sítě odděleni, izolovaní jako kameny, hladoví a nelítostní jako nemyslicí bouře či říční proud. Narazit nečekaně na někoho z nich pro mne bylo tak překvapivé, jako kdyby přede mnou povstal kámen a zaútočil na mě.

Verity však jen zamyšleně pokýval hlavou. "Ale i vlci, coby zvířata, útočí ve smečce. Tak jako dravé ryby na velrybu. Pokud se tato zvířata dokáží spolčit za účelem získání jídla, tak proč ne vykování?"

Položil jsem chleba, který jsem držel v ruce. "Vlci a dravé ryby to dělají, poněvadž jim to velí příroda, a

o maso se pak podělí s mláďaty. Nezabíjejí, aby měl každý maso pro sebe, ale aby bylo maso pro smečku. Viděl jsem vykované ve skupinách, jenomže oni nejednají v součinnosti. V době, kdy na mě zaútočilo více vykovaných než jeden, zachránilo mě jedině to, že jsem je dokázal poštvat proti sobě. Zahodil jsem plášť, o který jim šlo, a oni se o něj pobili. A když za mnou vyrazili znovu, spíše si překázeli, než aby si pomáhali." Snažil jsem se, aby mi při vzpomínce na tu noc nezakolísal hlas. Oné noci zahynul Smithy a já poprvé zabíjel. "Ale oni nebojují společně. To je naprosto nad možností vykovaných - totiž myšlenka na spolupráci, aby z ní měli užitek všichni."

Zvedl jsem hlavu a uviděl, že Verityho temné oči jsou plny soucitu. "Zapomněl jsem, že s nimi už máš své zkušenosti. Odpuť. Já to nepřehlížím. Jen je toho na mě v poslední době moc." Jeho hlas umlkl a zdálo se, že naslouchá čemusi v dálce. Po chvíli přišel znovu k sobě. "Takže. Ty věříš, že nemohou spolupracovat. A přesto to vypadá, že to dělají. Podívej tady," pravil a přejel zlehka rukou po mapě rozprostřené na stole. "Vyznačuji si místa, odkud dorazily stížnosti, a přitom sleduji, kolik jich tam údajně je. Co si o tom myslíš?"

Stoupl jsem si vedle něj. Stát vedle Verityho nyní bylo jako stát vedle odlišného druhu krbu. Vyzařovala z něho síla Umění. Napadlo mě, zda seji snaží mít pod kontrolou a zda mu pokaždé hrozí, že se z něj vyřine ven a jeho vědomí zaplaví celé království.

"Mapa, Fitzi," připomněl mi Verity a já se podívil, jak dobře zná mé myšlenky. Přinutil jsem se soustředit na vlastní úkol. Ta mapa znázorňovala vévodství Buck, vykreslené v pozoruhodných detailech. Podél celého pobřeží byly vyznačeny mělčiny a přílivové plošiny, ve vnitrozemí zase četné orientační body a vedlejší cesty. Byla to mapa zhotovená s láskou, člověkem, který celou oblast prochodil, sjezdil a splavil. Verity použil kousky červeného vosku jako značky. Studoval jsem je, abych zjistil, čeho se týkají.

"Sedm různých incidentů." Natáhl se a postupně se dotkl všech značek. "Některé den cesty koňmo od Buckkeepu. V takové blízkosti k žádným nájezdům nedošlo, tak kde se tu ti vykovaní vzali? Pravda, mohli to být vyhnanci ze svých domovských vesnic, ale proč by se stahovali k Buckkeepu?"

"A co když jsou to desperáti, kteří předstírají vykované, když vyražejí okrádat sousedy?"

"Možná. Problém však je, že k incidentům dochází stále blíže k Buckkeepu. Podle toho, co postižení říkají, existují tři odlišné skupiny. Ale pokaždé, když dorazí zpráva o nějaké loupeži či vloupání do stodoly nebo o krávě zmasakrované na poli, inkriminovaná skupina jako by se posunula blíže k Buckkeepu. Nenapadá mě Žádný důvod, proč by to vykovaní dělali. A navíc -" zarazil mě, když jsem se chystal promluvit - "popisy jedné skupiny se shodují s výpověďmi o jiném útoku, hlášeném více než před měsícem. Jsou-li to ti samí vykovaní, dostali se za tu dobu dost daleko."

"To nevypadá na vykované," řekl jsem a pak se opatrně zeptal: "Tušíte za tím nějaké spiknutí?"

Verity si trpče odfrkl. "Samozřejmě. A kdy já netuším spiknutí? Jenže v tomto případě, myslím, se mohu alespoň rozhlížet dále než jen po Buckkeepu, abych objevil zdroj." Prudce se zarazil, jako by mu došlo, jak bezostyšně mluví. "Podívej se mi na to, Fitzi, ano? Vyjeď si trochu do okolí a naslouchej. Zjisti mi, co se povídá po krčmách, a zjisti mi, jaká znamení jsi na cestách objevil. Shromáždí také zvěsti o ostatních útocích a dávej pozor na detaily. Potichounku. Můžeš to pro mě udělat?"

"Samozřejmě. Jenže proč potichounku? Mně se zdá, že kdybychom lid vyburcovali, rychleji bychom se dozvěděli, o čem kráčí."

"Dozvěděli bychom se víc, to máš pravdu. Více zvěstí a mnohem více stížností. Doposud jsou to ojedinělé stížnosti. Myslím, že jsem jediný, kdo si je zatím dal dohromady. Nechci mít celý Buckkeep ve zbrani a plný stížností, že král není schopen ubránit ani své hlavní město. Ne. Potichounku, Fitzi.

Potichounku."

"Podívat se na to potichounku." Nevyslovil jsem to jako otázku.

Verity mímě pokrčil rozložitými rameny. Ale vypadalo to spíše tak, jako když si člověk nadhodí těžké břímě, a ne jako když ho shodí. "Zaraz to, kde jen budeš moci." Hlas měl nepatrný a hleděl přitom do ohně. "Potichounku, Fitzi. Velice potichounku."

Zvolna jsem přikývl. Také tyto úkoly jsem vykonával už předtím. Zabíjení vykovaných mi nevadilo tolik jako zabítí jediného člověka. Občas jsem se snažil předstírat si, že poskytuji neklidné duši mír, čímž definitivně ukončuji utrpení její rodiny. Jen jsem doufal, že se nestanu příliš zběhlý v sebeobelhávání. Byl to luxus, jaký si vrah z povolání nemůže dovolit. Chade mě varoval, že musím mít vždy na paměti, kdo

doopravdy jsem. Žádný milosrdný anděl, ale zabiják, jenž pracuje pro dobro krále. Nebo nastávajícího krále. Bylo mou povinností střežit bezpečí trůnu. Mou povinností. Zaváhal jsem a pak jsem řekl: "Můj princi. Když jsem se vracel zpátky, viděl jsem vaši nastávající královnu Kettricken. Byla na vyjížďce s princem Regalem."

"Je z nich hezký pár, není-li pravda? A ona sedí na koni dobře?" Verity nedokázal zcela skrýt hořkost v hlase.

"Zajisté. Ale pořád po horalském způsobu."

"Přišla za mnou a řekla, že by se chtěla naučit lépe jezdit na našich vysokých koních z nížin. Já jí ten nápad schválil. Netušil jsem, že si jako učitele jízdy vybere Regala." Verity se sklonil nad mapu a pozorně studoval detail, který tam nebyl.

"Možná doufala, že ji budete učit vy," řekl jsem mu bezděčně jako muži, ne jako princi.

"Možná," vzdychl náhle. "Och, já vím, že je to tak. Kettricken bývá někdy osamělá. Často." Potřásl hlavou. "Měla být provdána za nějakého mladšího syna, za muže, který má plné ruce času. Nebo za krále, jehož království není na pokraji války nebo katastrofy. Já ji tím nechci ospravedlňovat, Fitzi. Víím o tom. Ale ona je tak... mladá. Občas. A když není zrovna tak mladá, je zas fanaticky vlastenecká. Jen hoří touhou, aby se mohla obětovat pro Šest vévodství. Pořád ji musím držet zpátky a říkat jí, že tohle Šest vévodství nepotřebuje. Je jako střechek. Nemá v sobě kouska klidu, který by mi dopřála, Fitzi. Buď chce dovádět jako dítě, nebo mne podrobně zpovídá ohledně nějaké krize, kterou právě chci na pár okamžiků pustit z hlavy."

Náhle jsem pomyslel na to, jak Chivalry zarytě usiloval o lehkovážnou Patience, a na okamžik jsem zahlédl jeho motivy. Žena, jež pro něj byla únikem. Koho by si asi vybral Verity, kdyby tak směl učinit sám za sebe? Asi někoho staršího, mírnou ženu, jež by si byla vědoma své vnitřní ceny a vnitřního míru.

"Začínám být už tak unavený," řekl tiše Verity. Dolil si do hrnku svařeného vína, popošel ke krbu a zamyšleně usrkl. "Víš, co si přeji?"

Nebyla to skutečná otázka. Ani jsem se neobtěžoval s odpovědí.

"Přeji si, aby byl tvůj otec naživu a aby byl následníkem trůnu. A já stále jeho pravou rukou. On by mi říkal, do jakých úkolů se mám pustit, a já bych dělal to, co by po mně žádal. Měl bych mír sám se sebou, ať už by má práce byla jakkoli tvrdá, protože bych věděl, že on ví nejlépe, co dělá. Víš, jak je to snadné, Fitzi, následovat člověka, kterému věříš?"

Konečně vzhlédl a naše oči se střetly.

"Můj princi," řekl jsem tiše. "Myslím, že vím."

Verity chvíli mlčel. Pak řekl: "Ach." Držel mě v zajetí svých očí a já nepotřeboval vnímat teplo jeho Umění, abych pocítil vlnu vděčnosti, kterou ke mně vyslal. Odstoupil od krbu a napřímil se. Opět přede mnou stanul můj nastávající král. Nepatrným pohybem mě propustil a já šel. Když jsem stoupal do schodů ke svému pokoji, poprvé za svůj život jsem si položil otázku, zda bych neměl být vděčný osudu, že jsem se narodil jako bastard.

7 Střety

Vždy bylo zvykem a pravidlem, že když král nebo královna z Buckkeepu uzavírali sňatek, jeho královská či její královský choť si s sebou přivedli družinu sloužících. To byl i případ obou Shrewdových královen. Když však na Buckkeep přijela královna Kettricken z hor, přišla jako Sacrifice, což bylo v její zemi zvykem. Přišla sama, bez mužů či žen v doprovodu, ba i bez komorné jakožto důvěrnice. Na Buckkeepu se nenašel žádný člověk, který by jí ulehčil situaci v novém domově nabídkou přátelství. Začala kralovat obklopena samými cizími lidmi, a to nejen na své společenské úrovni, ale i směrem dolů, co se týče sluhů a stráží. Postupem času si nacházela přátele i sluhy, kteří jí vyhovovali, ačkoli zprvu se nemohla smířit s pro ni nepřipustnou myšlenkou na to, že by měla k dispozici osobu, jejímž životním posláním by bylo posluhovat jí.

Vlček mě mezitím postrádal. Před odjezdem do Bearnsu jsem mu v úkrytu za chatrčí zanechal mrtvolu srnce, dobře uchovanou mrazem. Mělo to být až dost, aby měl co žrát po dobu, kdy budu pryč. On

však, věrný svým vlčím způsobům, jen hltal a spal, hltal a spal, až mu maso došlo. Před dvěma dny, sdělil mi, hopsaje a tancuje kolem mne. Vnitřek boudy byl celý posetý poctivě ohlodanými kostmi. Přivítal mě s šíleným nadšením, neboť Moudrost a čich mu již prozradily, že přináším čerstvé maso. Zuřivě se na žrádlo vrhl a mě si vůbec nevšímal, zatímco já sbíral ohryzané kosti do pytle. Tolik odpadků by přilákalo krysy a ty zase hradní krysaře. To jsem nemohl riskovat. Pokradmu jsem ho při úklidu sledoval, jak se mu vlní svaly na plecích, zatímco si přední tlapou přidržuje odřezek masa a trhá ho na kusy. Rovněž jsem si všiml, že kromě těch nejsilnějších kostí byly všechny rozkousány a zbaveny morku. To už nebyla hra vlčete, ale práce mladého silného zvířete. Rozkousané kosti byly silnější než kosti na mých pažích.

Ale proč bych se na tebe sápal? Přinášíš mi maso. A perníčky.

Jeho myšlenka měla svou váhu. Takhle to chodí ve smečce. Já, jako starší, přináším maso mladšímu, vlčeti. Já byl lovec a nesl jsem mu část svého úlovku. Zapátral jsem jeho směrem a zjistil jsem, že pro něj naše oddělenost mizí. Byli jsme smečka. S tím jsem se nikdy předtím nesetkal, že bych zašel dále než jen jako společník nebo partner. Dostal jsem strach, že pro něj to znamená totéž, co pro mě připoutanost. To jsem nemohl připustit.

"Já jsem člověk. Ty jsi vlk," řekl jsem nahlas s vědomím, že si význam odvodí z mých myšlenek, ale zároveň jsem se. ho snažil přimět, aby si všemi smysly uvědomil naši rozdílnost.

Navenek. Uvnitř jsme smečka. Zmlkl a olízl si spokojeně čenich. Přední tlapy měl potřísněné krví.

"Ne. Já tě tu krmím a chráním. Ale jenom na čas. Až budeš schopen lovit sám, vyvedu tě daleko odsud a nechám tě tam."

Já nikdy nelovil.

"Naučím tě to."

I tohle je zákon smečky. Ty mě budeš učit a já s tebou budu lovit. Spolu si přijdeme na mnoho úlovků a hodně dobrého masa.

Naučím tě lovit a pak tě pustím na svobodu.

Já už jsem volný. Ty mě tu nedržíš, ledaže to chci já. Vyplázl jazyk a vycenil bílé zuby, vysmívaje se mé domněnce.

Jsi zpupný, Vlčku. A nic neznáš.

Tak mě uč. Natočil hlavu, aby mohl zadními zuby uhryznout maso a šlachy od kosti, kterou právě zpracovával. Je to tvá povinnost ve smečce.

My nejsme žádná smečka. Já nemám žádnou smečku. Má věrnost patří mému králi.

Je-li on tvým vůdcem, potom je i můj. Jsme smečka. Jak se mu postupně plnilo břicho, stále více se mu to zamlouvalo.

Změnil jsem taktiku. Lhostejně jsem mu sdělil: Já jsem ze smečky, ke které ty patřit nemůžeš. V mé smečce jsou samí lidé. Ty nejsi člověk. Ty jsi vlk. Nejsme žádná smečka.

Rozhostilo se v něm ticho. Nesnažil se odpovědět. Jeho pocity však byly zřejmé a při tom, co cítil, mě zamrazilo. Odloučenost a zrada. Osamělost.

Otočil jsem se a zanechal ho tam. Nedokázal jsem však před ním skrýt, jak je pro mě těžké nechat ho tam takhle, ani utajit hluboký pocit hanby za to, že jsem ho odmítl. Jen jsem doufal, že rovněž vycítil moji dobrou víru, že i pro něho je to nejlepší řešení. Stejně jako cítil Burrich, vzpomněl jsem si náhle, že pro mě bude nejlepší dát Nosyho pryč, protože jsem byl ke štěněti připoután. Ta myšlenka mě tolik sžírала, že jsem rychle chvátil pryč, ba přímo utíkal.

Už se snášel večer, když jsem se vrátil na hrad a pustil se vzhůru do schodů. Zaskočil jsem si do pokoje pro několik balíčků, které jsem tam nechal, a pak znovu vyrazil po schodech dolů. Na druhé podestě můj zrádný krok zpomalil. Věděl jsem, že zakrátko tudy půjde Molly s podnosem a nádobím od Patience. Patience se jen málokdy uvolila večeřet v sále s ostatní hradní šlechtou a dávala přednost soukromí vlastních komnat a příjemné společnosti Lacey. Její plachost začínala v poslední době zavánět samotářstvím. Ale kvůli tomu jsem na schodech neokouněl. Zaslechl jsem z chodby krok Molly. Věděl jsem, že bych měl zmizet, ale už několik dní jsem ji ani koutkem oka nespátl. Plaché flirtování Celerity mi jen více připomnělo, jak moc ji postrádám. Jistě se nic nestane, když jí pouze popřeji dobrý večer, což přece může kterákoli jiná služebná. Věděl jsem, že bych to dělat neměl, že kdyby se o tom dozvěděla Patience, slízl bych si to. A přesto...

Předstíral jsem, že si prohlížím tapiserii na podestě, tapiserii, která tady visela už dávno před mým příchodem na Buckkeep. Slyšel jsem, jak se její krok blíží, pak zpomalil. Srdce mi bušilo skoro až v hrdle a dlaně jsem měl zvlhlé potem, když jsem se k ní otočil. "Dobrý večer," vysoukal jsem ze sebe, něco mezi zakníkáním a šepotem.

"Dobrý večer přejí," řekla nanejvýš důstojně. Pozvedla hlavu a trochu vystrčila bradu. Vlasy měla zkrocené do dvou silných copů, omotaných kolem hlavy na způsob korunky. Její prosté modré šaty měly u krku límeček z jemné bílé krajky, nechyběly též krajkové manžety. Věděl jsem, čím ruce zhotovily tento vlnitý vzor. Lacey si ji oblíbila a podarovala ji výtvozem svých rukou. Byl jsem rád, že to vím.

Molly se nezarazila, když mě míjela. Jednou ke mně zabrousila očima a já si nemohl odpustit úsměv, při tom úsměvu se jí tváře zalily horoucím ruměncem, až jsem skoro cítil jeho žár. Její ústa se ještě pevněji semkla. Když se otočila a scházela po schodech dolů, zavanula ke mně její vůně - citron a zázvor na hřebenu ještě sladší vlny, jež vycházela z ní samotné.

Samička. Pěkná. Převeliké uznání.

Poskočil jsem, jako když do mě píchne, a otočil se kolem dokola s naivní představou, že za sebou uvidím Vlčka. Nebyl tam, pochopitelně. Zapátral jsem uvnitř, ale nebyl ani v mé mysli. Zapátral jsem ještě dále a našel ho spícího na slámě v chýši. Nedělej to, varoval jsem ho. Drž se mimo moji mysl, dokud ti nepřikážu být se mnou.

Udiv. Co mi to prikazuješ?

Nebýt se mnou, ledaže si to budu přát.

Jak mám pak poznat, kdy si přeješ, abych s tebou byl?

Najdu si tvou mysl, až tě budu potřebovat.

Dlouhé mlčení. A mám já vyhledat tvoji, až tě budu potřebovat? nadhodil Vlček. Ano, tohle je smečka. Když někdo potřebuje pomoc, zavolá, jinak je pořád připraven, aby takovou výzvu zaslechl. Jsme smečka.

Ne! Tohle ti tu nevykládám. Říkám ti, že se musíš držet mimo moji mysl, když si nepřeji, abys tam byl. Nepřeji si sdílet pořád myšlenky s tebou.

Vůbec mi to nedává smysl. Mám dýchat jen tehdy, když ty nevětríš vzduch? Tvoje mysl, moje mysl, to všechno je mysl smečky. Kde jinde mám myslet než tady? Když si mě nepřeješ slyšet, neposlouchej.

Zůstal jsem stát jako omráčený a snažil se to pochopit. Vtom jsem si uvědomil, že civím do prázdna. Právě mě pozdravil nějaký sloužící a já mu neodpověděl. "Dobrý večer," odvětil jsem, ale on už byl kus cesty ode mě. Rozpačitě se ohlédl, jestli ho nevolám, ale já mu ukázal, ať jde dál. Zatřepal jsem hlavou, abych z ní vytrásl pavučiny, a zamířil jsem po chodbě ke komnatám Patience. Promluví si o tom s Vlčkem později a důrazně mu to vysvětlím. A již brzy bude pryč, na svobodě, z mého dosahu a mimo moji mysl. Pustil jsem to z hlavy.

Zaklepal jsem u dveří Patience a byl jsem vpuštěn. Uvnitř jsem spatřil, že Lacey mezitím posedl jeden z jejích pravidelných běsů a přitom uvedla místnost do jakéhosi pořádku. Byla zde dokonce volná židle, kam se mohl člověk posadit. Obě byly rády, že mě vidí. Vykládal jsem jim o výletu do Bearnsu, vyhýbaje se každé zmínce o Virago. Věděl jsem, že Patience se o tom nakonec dozví a přímo se mě na to zeptá, já ji ale ujistím, že ty zvěsti jsou přehnané. Doufal jsem, že to zabere. Prozatím jsem jim přinesl dárčky. Pro Lacey rybičku ze slonoviny, provrtanou, aby se dala navléci mezi koraly nebo přichytit na oděv, a pro Patience stříbrné náušnice s jantarem. Také keramickou nádobku se zavařenými plody libavky, zatavenou voskovým víkem.

"Libavka? Mně libavka nechutná," řekla rozpačitě Patience, když jsem jí hrnek podával.

"Opravdu ne?" předstíral jsem rovněž rozpaky. "Myslel jsem, že jste mi říkala, že její chuť a vůni postrádáte už od dob dětství. Copak jste neměla strýčka, který vám nosil libavku?"

"Ne. Na žádný takový rozhovor se nepamatuji."

"Pak to tedy byla Lacey?" zeptal jsem se upřímně.

"Já ne, pane. Ve vzduchu voní pěkně, ale když ji ochutnám, dráždí mě v nose."

"Ach, ano. Tak jsem se tedy spletl." Odstrčil jsem nádobu na stole stranou. "A co ty, Snowflake?"

Nečekáš zas mladé?" Patřilo to bílé teriéři fence od Patience, která se konečně odhodlala a přišla si mě

očichat. Vycítil jsem, jak je její malá psí mysl zmatená pachem Vlčka, který ze mně ucítila.

"Nejenom tloustne," vložila se do toho Lacey, shýbla se a poškrábala ji za ušima. "Má paní nechává na talířích bonbony a koláčky a Snowflake se k nim vždycky dostane."

"Víte, že byste jí to neměla dovolit. Škodí to jejím zubům a srsti," pokáral jsem Patience a ona odvětila, že to ví, ale Snowflake je prý už moc stará na to, aby se dala lépe vycvičit. Odsud se konverzace odvíjela dál a asi za hodinu jsem se protáhl a řekl jim, že už musím jít, abych se ještě jednou zkusil ohlásit u krále.

"Předtím mě nevpustili dovnitř," prohodil jsem. "Ale ne strážte. Když jsem zaklepal, přišel ke dveřím jeho sluha Wallace a odmítl mě pustit dál. Když jsem se zeptal, proč u králových dveří není žádná stráž, řekl, že byli této povinnosti zproštěni. On ji vzal na sebe, aby měl král větší klid."

"Viš, král na tom teď není dobře," namítla Lacey. "Slyšela jsem, že před obědem bývá jen zřídka kdy vídán mimo své komnaty. A pak, když vyjde ven, je úplně jako posedlý, srší energií a apetitem, ale brzy zvečera opět umdlévá, začne se šourat a nesrozumitelně mumlat. Večeři si brává do svých komnat, a kuchařka říká, že podnos se vrací stejně plný, jako když ho poslala nahoru. Je to dost znepokojivé."

"To je," souhlasil jsem a zamířil k odchodu, skoro ve strachu, že uslyším víc. Takže královo zdraví bylo teď předmětem hradních klepů. To věru nebylo dobré. Musím se na to zeptat Chadea. A musím si nějak poradit. Při předešlém pokusu ohlásit se u krále jsem narazil jen na všetečného Wallace. Vyjel na mě pěkně zostra, jako bych přišel z dlouhé chvíle, a ne podat hlášení o úkolu. Choval se tak, jako by král byl nejchoulostivější z invalidů a on si vzal na starost, že nikomu nedovolí ho obtěžovat. Naznal jsem, že Wallace nebyl správně poučen o svých povinnostech vyplývajících z jeho postavení. Byl to pěkný protiva. Zatímco jsem klepal, přemýšlel jsem, jak dlouho bude Molly trvat, než objeví libavku. Musí poznat, že jsem ji tam nechal pro ni, byla to chuť, po níž byla v dětství jako divá.

Wallace přišel ke dveřím a vykoukl skvírou ven. Když mě uviděl, zamračil se. Otevřel dveře, ale vyplnil mezeru tělem, jako bych králi mohl ublížit už jen tím, že bych ho zahlédl. Bez pozdravu se hned zeptal:

"Nebyl jsi tu dnes už jednou?"

"Ano. Byl. Tehdy jste mi řekl, že král Shrewd spí. A tak jsem přišel znovu, abych mu podal hlášení," snažil jsem se zachovat zdvořilý tón.

"Ach. A je to hlášení důležité?"

"Myslím, že jen král dokáže posoudit, zda ano, a poslat mě pryč, když zjistí, že marním jeho čas. Radím vám, abyste mu řekl, že jsem tady." Opožděně jsem se usmál, abych zmínil dopad svých drsnějších slov.

"Král nemá sil nazbyt. Snažím se dohlížet na to, aby je nevydával, pokud to není nezbytné." Ne a ne se hnout ze dveří. Zjistil jsem, že ho převyšuji, a napadlo mě, jestli bych ho nemohl odstrčit ramenem. To by však vyvolalo rozruch, a pokud král byl nemocen, nerad bych ho způsobil. Vtom mi někdo zezadu poklepal na rameno, ale když jsem se otočil, nikdo tam nebyl. Když jsem se obrátil zpět, uviděl jsem před sebou šaška. Stál mezi Wallacem a mnou.

"To jsi jeho lékař, že činiš taková rozhodnutí?" převzal šašek konverzaci za mě. "Určitě bys byl excelentní. Léčíš mě už jen svými pohledy a tvá slova rozptylují tvé větry stejně jako ty moje. Jak vyléčený tedy musí být náš drahý král, když celý den churaví ve tvé přítomnosti?"

Šašek přinesl podnos zakrytý ubrouskem. Ucítil jsem sytý hovězí vývar a vaječný chléb, právě vytažený z pece. Zimní černobílý úbor měl oživený emailovými zvonečky a čapku pro změnu ovinutou cesmínovým věncem. Šaškovské žezlo měl zastrčené pod paží. Opět s krysou. Tahle jako by se na konci žezla vzpínala. Už dříve jsem pozoroval, jak s ní dlouze rozmlouvá u Velkého krbu nebo na schodech před královým trůnem.

"Zmiz, šašku! Jsi tu dnes už podruhé. Král se již odebral do postele. Nepotřebuje tě," řekl přísně ten muž. Jenže Wallace už se dával na ústup, aniž by chtěl. Viděl jsem, že je to jeden z lidí, kteří nedokáží vystát pohled šaškových bezbarvých očí a třesou se před dotekem jeho bílé ruky.

"Když podruhé, příště potřetí, drahý HovniWale, a tvou prezenci nahradí mé prezenty. Odval se odsud a vysyp Regalovi všechny své tlachy. Neboť mají-li hradní zdi uši, pak zajisté budou tvoje, protože ty sám se klidně protáhneš i řitním otvorem. Takové uši přímo přetékají královými záležitostmi. Můžeš léčit našeho prince, zatímco ho budeš horlivě osvětčovat. Neboť temnota jeho pohledu, zdá se mi, značí, že jeho střeva se tak zaplnila, až ho to oslepilo."

"Troufáš si o princí takhle hovořit?" vyprskl Wallace. Šašek byl už ve dveřích a já v patách za ním. "Měl by se o tom dozvědět."

"Ó princí, tahle hovnořit?" řekl šašek a ukázal na komorníka. "Klidně si mu všechno vyřít'. Nepochybují o tom, že slýchá všechno, co odposlechneš ty. A nevypouštěj na mě ty své větry, drahý HovniWale. Nech si je pro svého prince, který si v takových závanec libuje. Je teď jistě v kouřovém opojení, a ty na něj můžeš pšouknout a on bude klímat a pokyvovat a přitom si myslet, že moudře mluvíš a že tvé vypuchování je líbezné."

Šašek neustále breptal a postupoval dovnitř, maje před sebou naložený podnos jako štít. Wallace snadno vyklízel půdu a šašek ho nutil ustupovat přes obývací pokoj až do královny ložnice. Pak u královny postele podnos odložil, přičemž Wallace se stáhl k dalším dveřím v místnosti. Šaškovi se rozzářily oči. "Ach, náš král v posteli není, pokud jsi ho neschoval pod příkrývky, můj HovniWalečku přesladký. Pojď ven, pojď ven, můj králi, můj Shrewde bystrý. Vždyť jsi král s bystrosti blesku, a ne král rejsků, aby ses ukrýval a plížil podél zdí a zalézal pod lůžkoviny." Šašek začal horlivě pročesávat očividně prázdnou postel s příkrývkami a žezlem s krysou nakukoval do nařasených závěsů kolem postele, až jsem se neubráníl smíchu.

Wallace se opřel o vnitřní dveře, jako by je chtěl před námi ubránit, ale v tom okamžiku se dveře otevřely dovnitř a on se svalil přímo do náruče krále. Ztěžka dosedl na podlahu. "Podívej se na něj!" zvolal ke mně šašek. "Dívej, jak se snaží vetřít na mé místo u králových nohou a jak si hraje na šaška těmi svými nemotornými kotrmelci. Takový člověk si vskutku zaslouží titul šašek, nikoli však jeho post!" Král Shrewd tam stál ve splývavém rouchu, jako by se právě chystal jít spát, a rozmrzele se mračil. Nechápatě pohlédl k zemi na Wallace a pak na šaška a na mě, načež odmítl situaci řešit. Obrátil se na Wallace, jenž se nemotorně škrábal na nohy: "Ta pára mi vůbec nedělá dobře, Wallacei. Hlava mě z toho bolí ještě víc a zanechává to ošklivou pachut' v ústech. Odnes to pryč a řekni Regalovi, že jeho nová bylina možná odhání mouchy, nikoli však nemoc. Odnes to ihned, než to zamoří i ložnici. Ach, šašku, tady jsi. A Fitz, konečně jsi mi přišel podat hlášení. Pojď dál, posad' se. Wallacei, slyšíš mě? Odnes ten zatracený hrnec! Ne, tudy ne, vezmi to pryč jinudy." A Shrewd ho mávnutím ruky praštil, jako by to byl obtížný hmyz.

Poté přibouchl dveře do koupelny, snad aby se zápach nerozšířil do ložnice, a usedl ke krbu na židli s rovným opěradlem. Šašek k němu vzápětí přitáhl stolek a z utěrky na podnose učinil ubrus, načež králi úhledně přichystal jídlo jako zkušená servírka. Hbitou rukou odkudsi vyčaroval stříbrný příbor a ubrousek, čímž vykouzčil i úsměv na tváři krále Shrewda. Poté se šašek poskládal u krbu, kolena v blízkosti uší a bradu v dlaních s dlouhatánskými prsty, přičemž jeho světlá kůže a vlasy jen podtrhovaly rudé tóny tančících plamenů. Každý jeho pohyb se vyznačoval elegancí tanečníka a pozice, již zaujal, byla šikovná i komická zároveň. Král Shrewd natáhl ruku, aby ho pohladil po pápeří vlasů, jako by šašek byl kotě.

"Říkal jsem ti, šašku, že nemám hlad."

"To ano. Ale neříkal jste, abych vám nenosil jídlo."

"A kdyby ano?"

"Pak bych vám musel říci, že to není jídlo, ale kouřící hrnec podobný těm, kterými vás souží ten HovniWal, abych vaše chřípí naplnil vůní přinejmenším lahodnější, než jsou ty jeho. A tohle by nebyl chléb, ale hojivá placka pro váš jazyk, kterou byste musel okamžitě užít."

"Ach." Král Shrewd si přitáhl stolek a nabral plnou lžici polévky. Byla zahuštěná ječmenem s kousky mrkve a masa. Shrewd ochutnal a pak se pustil do jídla.

"Nejsem alespoň tak dobrý lékař jako HovniWal?" zavměl šašek, navýsost spokojený sám se sebou.

"Víš přece, že Wallace není žádný lékař, ale pouze můj sluha."

"Ano, to dobře vím a vy také, ale HovniWal to neví, a proto vám není dobře."

"Dost už tvého breptání. Pojď sem, Fitz, nestůj tam tak přihloupě jako nějaký prost'áček. Co jsi mi přišel říci?"

Podíval jsem se na Šaška a pak si řekl, že nebudu krále ani šaška urážet otázkou, zda mohu před šaškem volně mluvit. A tak jsem králi podal stručné hlášení, aniž bych se zmiňoval o svých tajných aktivitách, jenom o jejich výsledcích. Shrewd vážně naslouchal a po skončení neměl žádné komentáře,

snad kromě toho, že mě mírně pokáral za nevhodné chování u vévodova stolu. Pak se zeptal, zda se má vévoda Brawndy z Bearnsu dobře a zda je spokojený s novou situací v jeho vévodství. Odvětil jsem, že při mém odjezdu tomu tak bylo. Shrewd přikývl. Pak se zeptal na svitky, které jsem okopíroval. Vytáhl jsem je a ukázal králi, který mě odměnil pochvalou za krásné písmo. Řekl mi, abych je zanesl do Verityho zeměměřičské pracovny a rozhodně mu je ukázal. Dále chtěl vědět, jestli jsem viděl relikvii po Elderlinzích. Podrobně jsem mu ji popsal. A šašek celou tu dobu trůnil na krbových kamenech a mlčky nás jako sova sledoval. Král Shrewd pod jeho bedlivým dozorem snědl polévku a chléb, zatímco já mu nahlas předčítal svitek. Když jsem dočetl, král vzdychl a zaklonil se na židli. "No tak se na ten tvůj svitek podíváme," přikázal a já mu ho rozpačitě podal. Ještě jednou si ho pečlivě prohlédl, načež ho svinul. Když mi ho znovu podával, řekl: "Krásně vládneš perem, hochu. Dobře napsáno a dobře provedeno. Vezmi to do Verityho pracovny a rozhodně mu to ukaž."

"Samozřejmě, můj králi," zajíkl jsem se popleteně. Nechápal jsem, proč se opakuje, a nebyl jsem si jistý, zda ode mě nečeká nějakou jinou odpověď. Ale šašek už mezitím vstával a já od něj zachytil něco méně než pohled, ani ne pozvednutí obočí, ani ne sešpulení rtu, ale stačilo to, abych mlčel. Šašek posbíral nádobí a celou tu dobu se vesele bavil s králem, pak jsme byli oba propuštěni. Když jsme odcházeli, král zíral do plamenů.

Venku na chodbě jsme si vyměnili otevřenější pohledy. Já se dal do řeči, ale šašek si začal hvízdát a nepřestal, dokud jsme nebyli v půli schodů. Pak ztichl a popadl mě za rukáv. Zastavili jsme se v mezipodlaží. Vycítil jsem, že to místo zvolil záměrně. Nikdo nás tu nemohl vidět a slyšet, co si povídáme, ledaže bychom ho spatřili i my. Přesto ke mně nemluvil šašek, ale krysa na jeho žezle. Strčil mi ji před nos a zapištl krysím hláskem: "Ach, aspoň ty a já, Fitzi, si musíme pamatovat to, co on zapomene, a držet to pro něj v tajnosti. Stojí ho to hodně sil, aby vypadal tak silný jako dnes večer. Nenech se tím oklamat. To, co ti řekl dvakrát, si musíš vzít k srdci a uposlechnout, neboť to znamená, že to dvakrát usilovněji držel v mysli, aby měl jistotu, že ti to řekne."

Přikývl jsem a rozhodl se, že ještě té noci zanesu svitek Veritymu. "Já si z Wallace nic moc nedělám," poznamenal jsem k šaškovi.

"To není Hovni-Wal, z něhož by sis měl něco dělat, ale Uši-Wal," odvětil vážně. Prudce zavrával s podnosem na dlouhých prstech, zvedl si ho vysoko nad hlavu a odhopsal přede mnou po schodech dolů, nechávaje mě tam o samotě a v zamyšlení stát.

Ještě té noci jsem odevzdal svitek a v následujících dnech jsem se věnoval úkolům, jimiž mě Verity pověřil již dříve. Svě jedy jsem vpravil do tlustých klobásů a uzených ryb, rozdělených do balíčků. Ty se mi snáze na útěku trousily a já jen doufal, že jich budu mít dost pro všechny, kteří mě pronásledovali. Každého rána jsem si ve Verityho pracovně nastudoval mapu, pak jsem osedlal Sooty a odebral se i s otráveným jídlem do míst, kde jsem podle svých předpokladů měl narazit na vykované. Vzhledem ke svým předchozím zkušenostem jsem s sebou na výpravy vozil krátký meč, což Burriche s Handsem nejprve dost pobavilo. Vysvětlil jsem jim, že v krajině pátrám po zvěři, kdyby si Verity zamluvil uspořádat zimní Štvanici. Hands to vcelku přijal, ale Burrich jenom semkl ústa na znamení, že to pokládá za lež, zároveň však věděl, že mu pravdu nemohu říci. Nevyzvídal, ale ani se mu to nelíbilo.

Dvakrát v deseti dnech jsem narazil na vykované a dvakrát jsem jim snadno uprchl, nechávaje za sebou otrávené balíčky s potravinami, vytroušené ze sedlových vaků. Hladově se na ně vrhali, a jen co maso rozbalili, už si ho cpali do úst. Na druhý den jsem se vždy na místo vrátil, abych Veritymu zjistil, kolik jsem jich zabil a jak vypadali. Druhá skupina neodpovídala žádnému z poskytnutých popisů. Začali jsme oba tušit, že v zemi je více vykovaných, než jsme se doslechli.

Svůj úkol jsem provedl, ale neměl jsem být na co pyšný. Jako mrtví vypadali ještě zuboženěji než živí. Byla to otrhaná, vyzáblá stvoření, omrzlá a poznamenaná vzájemnými rvačkami, drsné, prudké jedy, které jsem proti nim použil, zkroutily jejich těla, takže vypadali jako karikatury lidí. Vousy a obočí se jim třpytily mrazem a krev z úst na zemi tvořila rudé chuchvalce jako rubíny zamrzlé ve sněhu. Takto jsem usmrtil sedm vykovaných, na zmrzlá těla jsem vždy navršil větve z borovic, polil vše olejem a zapálil. Nemohu říci, co mi připadalo odpudivější, jestli samotné trávení, nebo odklizení stop po mém činu. Vlček zpočátku žadonil, aby směl jít se mnou, než pochopil, že každý den vyjízdim až poté, co ho nakrmím. Ale v jednom okamžiku, právě když jsem stál nad promrzlými vyzáblinami, jež jsem zabil, jsem

zaslechl: Tohleto není lov. Tohle smečka nedělá. To dělají lidé. A rázem byl pryč, ještě než jsem ho stačil pokárat za to, že se mi opět vetřel do mysli.

Večer jsem se vracel na Buckkeep a těšil se na čerstvou teplou večeri, hřejivý oheň, suché šaty a měkkou postel, ale mezi mnou a těmito libůstkami vyvstávaly přízraky vykovaných. Připadal jsem si jako bezcitné zvíře, že se mohu těšit z takových věcí poté, co jsem ve dne rozséval smrt. Má jediná útěcha byla dost ošidná, když jsem v noci spal, zdálo se mi o Molly, chodil jsem s ní a rozmlouval, aniž bych byl pronásledován vykovanými nebo jejich zmrzlými, ojíněnými těly.

Přišel den, kdy jsem vyjel později, než jsem zamýšlel, protože v pracovně byl Verity a zdržel mě v rozhovoru. Blížila se bouře, ale nevypadala moc děsivě. Toho dne jsem neplánoval jet daleko. Ale náhradou za svou kořist jsem objevil novou stopu, náznak větší skupiny, než jsem čekal. A tak jsem jel, všech svých pět smyslů nastražených, protože ten šestý, Moudrost, mi při vyhledávání vykovaných k ničemu nebyl. Kupíci se mračna pohlcovala světlo z oblohy rychleji, než jsem čekal, a stopa mě zavedla až na stezky divoké zvěře, kde jsme se Sooty byli nuceni zpomalit. Když jsem konečně zvedl hlavu z cesty a přiznal si, že tentokrát mi unikli, zjistil jsem, že jsem mnohem dále od Buckkeepu, než jsem chtěl být, a taky dost daleko od nějaké rušnější cesty.

Začínal se zvedat protivný a ledový vítr, který sliboval sních. Zahalil jsem se ještě více do pláště a nasměroval Sooty hlavou domů, spoléhaje na ni, že cestu i tempo zvolí sama. Nedošli jsme daleko a snesla se tma a taky sních. Kdybych tuto oblast neměl za poslední dobu sježděnou křížem krážem, jistě bych se ztratil. Namáhavě jsme se drali kupředu, jenže at' jsme jeli jakýmkoli směrem, snad vždycky to bylo proti ostrému větru. Prostupoval mě chlad a já se začínal chvět. Dostal jsem strach, že chvění by mohlo véstit třas a záchvat, který se už dlouho nedostavil.

Byl jsem rád, když větry konečně protrhly škvíru v oblačném příkrovu a cestu před námi osvítilo šedavé světlo měsíce a hvězd. To nám umožnilo zrychlit i navzdory čerstvému sněhu, v němž se Sooty brodila. Vyjeli jsme z řídkého březového lesa na úbočí, které před lety sežehl blesk. Vítr tu byl silnější, protože mu nic nestálo v cestě, a já si znovu přivinul plášť a ohnul límec. Věděl jsem, že jakmile vystoupím na kopec, uvidím už světla Buckkeepu, a za dalším kopcem a údolím narazím na sježděnou cestu, která mě zavede domů. A tak zatímco jsme ukrajovali cestu po hladkém úbočí, moje nálada stoupala.

A náhle, jako když udeří hrom, jsem zaslechl dusot koňských kopyt. Zvíře se snažilo přidat do kroku, ale bylo jakoby přetížené. Sooty zpomalila, pak pohodila hlavou dozadu a zaržála. V ten samý okamžik jsem uviděl, jak ze zákrytu vyrazil kůň s jezdcem, prosvístěl dolů úbočím okolo mne a směrem na jih. Kůň nesl jezdce a další dva lidé se ho drželi, jeden za popruh na koňské hrudi a druhý za jezdcovu nohu. Měsíční světlo ozářilo čepel, která vylétla do výše a prudce klesla, načež muž držící se jezdcovy nohy s křikem a v kotrmelcích odpadl do sněhu. Avšak druhá postava se stále držela koňské ohlávky, a zatímco se snažila zvíře zastavit, zpoza stromů se vyřítili dva další pronásledovatelé směrem k zápolícímu koni s jezdcem.

Okamžik, kdy jsem poznal Kettricken, nelze oddělit od okamžiku, kdy jsem nasadil Sooty ostruhy. To, co jsem viděl, mi nedávalo smysl, ale ani mi to nebránilo zareagovat. Neuvažoval jsem o tom, co dělá má nastávající královna tady, uprostřed noci, sama a napadená lupiči. Spíše jsem ji obdivoval, jak se drží v sedle a otáčí se s koněm kolem dokola, přičemž kope a bičuje muže, kteří se ji snaží stáhnout dolů. Když jsme se k nim přiblížili, tasil jsem meč, ale nepamatuji si, že bych způsobil nějaký hluk. Moje vzpomínka na celý zápas je podivná - zápolení siluet, vše v černé a bílé jako horská stínohra probíhající beze zvuku, až na chroptění a výkřiky vykovaných padajících po jednom na zem.

Kettricken jednoho zasáhla bičem do tváře a oslepila ho krví, ale on se jí stále držel a pokoušel se ji stáhnout ze sedla. Další ignoroval potíže svých společníků a tahal za sedlové vaky, v nichž zřejmě nebylo nic než trocha jídla a brandy na celodenní vyjížďku.

Sooty mě zanesla do blízkosti postavy držící se za ohlávku. Uviděl jsem, že je to žena, a pak už se do ní vnořil můj meč a zase vyjel - bezduchý úkon, jako když sekne do dřeva. Takový podivný souboj.

Vnímám jsem Kettricken a sebe, strach jejího koně a bojové nadšení zocelené Sooty, ale z útočníků nešlo nic. Vůbec nic. Žádný záchvěv hněvu, žádná bolest z poranění, kterými se jen dovolávali pozornosti.

Moje Moudrost mi říkala, že tam vůbec nejsou, o nic víc než sních či vítr, jež se mi stavěly na odpor též.

Jako ve snu jsem sledoval, jak Kettricken popadla útočníka za vlasy a zaklonila mu hlavu, aby mu mohla

proříznout hrdlo. V měsíčním světle vytryskla černá krev, potřísnila jí plášť a zanechala blyštivou stopu na šíji a plecích její hnedky, ještě než se útočník v křečích svalil do sněhu. Já se rozmáchl svým krátkým mečem po posledním z nich, ale minul jsem ho. Kettricken nikoli. Její krátký nožík zajel hravě dovnitř, skrze kabátec a drátěnou košili rovnou do plic, a pak zase hbitě vyjel ven. Odkopla ho pryč. "Za mnou!" vykřikla do noci a nasadila ostruhy svému hnědákovi, ženouc Softstep vzhůru do kopce. Sooty běžela hlavou na úrovni Kettrickeniných ostruh a tak jsme společně vyjeli na kopec, kde jsme krátce zahlédli světla Buckkeepu, než jsme se znovu pustili po druhém úbočí dolů.

Na úpatí svahu rostlo křoví a pod sněhem tekli malý potůček, proto jsem pobídl Sooty do čela a odvedl Softstep stranou, ještě než stačila klopýtnout a spadnout do vody. Kettricken na to neříkala nic a nechala mě jet vepředu, zatímco jsme vjeli do lesa na druhém břehu potůčku. Vedl jsem koně, jak nejrychleji jsem si troufal, a neustále jsem čekal, že se odněkud vynoří křičící postavy a vrhnou se na nás. Nakonec jsme však dorazili k silnici, právě když se mračna opět uzavřela a odepřela nám měsíční světlo. Zpomalil jsem koně a nechal je vydechnout. Nějakou dobu jsme jeli mlčky, napjatě naslouchající zvukům kolem. Po chvíli už jsme si byli trochu jistější a já uslyšel, jak Kettricken dlouze a rozechvěle vypustila zadržovaný dech. "Děkuji ti, Fitzi," řekla jen, ale nedokázala se ubránit zakolísání v hlase. Nic jsem na to neříkal, napůl v očekávání, že každým okamžikem propukne v pláč. Vůbec bych jí to nevyčítal. Ona se ale postupně sebrala, narovнала si oděv a oťřela čepel nože o kalhoty, načež ho znovu zastrčila do pochvy u pasu. Předklonila se a poplácala Softstep po šíji, přičemž k ní zamumlala několik pochvalných a uklidňujících slov. Ucítíl jsem, jak napětí klisny polevuje, a obdivoval jsem Kettricken, že si tak rychle dokázala získat důvěru tohoto vysokého koně.

"Kde ses tu vzal. Hledal jsi mě?" zeptala se konečně.

Zavrtěl hlavou. Mezitím se znovu začal sypat sníh. "Byl jsem na lovu a zajel jsem dále, než jsem zamýšlel. Byla to jen šťastná náhoda, která mě přivedla k vám." Zmlkl jsem a pak jsem se odvážil zeptat: "Ztratila jste se? Nebudou vás naši jezdci hledat?"

Odfrkla si a nadechla se. "Vlastně ne," řekla roztřeseným hlasem. "Vyjela jsem si ven s Regalem. Jelo s námi ještě několik dalších, ale když začala hrozit bouře, všichni jsme to otočili zpátky na Buckkeep. Ostatní jeli před námi, ale já a Regal jsme jeli pomaleji. Vyprávěl mi pohádku ze svého rodného vévodství a nechali jsme jet ostatní napřed, aby mě nerušilo jejich tlachání." Znovu se nadechla a já slyšel, jak stále polyká dosud čerstvé noční hrůzy. Pak klidnějším hlasem pokračovala:

"Ostatní již byli daleko před námi, když vtom ze křoví u cesty znenadání vyrazila liška. Jed' za mnou, chceš-li zažít pořádnou zábavu!" zvolal Regal, strhl koně z cesty a vyrazil za zvířetem. Bez ohledu na mě Softstep vyskočila za nimi. Regal se hnul jako šílený, přepínal svého koně a poháněl ho bičem." V jejím hlase se mísilo zděšení a úžas, ale i stopa obdivu, když mluvila o Regalovi.

Softstep na otěže nereagovala. Kettricken prudké tempo zprvu vyděsilo, protože neznala terén a bála se, že by Softstep mohla zakopnout. A tak se jí v sedle snažila přitáhnout uzdu. Když si však uvědomila, že už nevidí silnici ani ostatní a že Regal se jí mezitím vzdálil, povolila Softstep otěže v naději, že ho dohoní. Jak se však dalo předpokládat, Kettricken se v nadcházející bouři naprosto ztratila. Obrátila se zpět, aby se po svých stopách vrátila na silnici, jenže padající sníh a ostrý vítr je brzy vymazaly. Nakonec popustila Softstep uzdu v dobré víře, že ji zavede domů. Asi by se tak stalo, kdyby se na ni nebyli vrhli ti divocí lidé. Její hlas postupně utichl.

"Vykování," řekl jsem tiše.

"Vykování," zopakovala značně udiveně. A potom rázněji dodala: "Nemají už vůbec žádné city. Tak mi to bylo vysvětleno." Spíše jsem na sobě cítil, než viděl, její pohled. "Jsem tak špatná Sacrifice, že se najdou lidé, kteří by mě chtěli zabít?"

V dálce jsme zaslechli trubení rohu. Pátrači.

"Vrhli by se na každého, kdo by se jim namanul," řekl jsem. "Je ani nenapadlo, že útočí na svou nastávající královnu. Silně pochybuji, že vůbec věděli, kdo jste." Stiskl jsem zuby, než jsem stačil dodat, že to ale nebyl případ Regala. Pokud jí nechtěl vyloženě ublížit, potom ani nebránil tomu, aby se to stalo. Nevěřil jsem, že jí chtěl předvést "zábavu" a uštvat za soumraku lišku na zasněžených kopcích. Chtěl ji prostě setrást. A snadno se mu to podařilo.

"Myslím, že můj pán se na mě bude tuze zlobit," řekla ufnukaně jako dítě. Jako v odpověď na její slova jsme objeli úbočí hory a spatřili muže na koních s pochodněmi, kterak se k nám blíží. Opět jsme zaslechli roh, tentokrát jasněji, a za pár okamžiků jsme byli obklopeni pátrači. Byli to před-jezdci hlavní pátrací skupiny. Náhle se od nich odlepila mladá dívka, která tryskem uháněla sdělit následníkovi trůnu, že jeho královna byla nalezena. Ve světle pochodní Verityho stráže udiveně pokřikovaly a klely při pohledu na zkrvavenou šíji Softstep, ale Kettricken zachovala klid a ujistila je, že krev není její. Klidně vyprávěla o vykovaných, kteří se na ni vrhli, a o tom, jak se jim ubránila. Viděl jsem, jak obdiv k ní mezi vojáky vzrůstá. Tehdy jsem poprvé uslyšel, že nejodvážnější útočník na ni seskočil ze stromu. Toho zabila jako prvního.

"Skolila čtyři a nemá ani škrábnutí!" zvolal jeden prozedlý veterán a dodal: "Prosím za prominutí, má paní královno. Nechtěl jsem vás urazit!"

"Mohlo to dopadnout jinak, kdyby nedorazil Fitz a neuvolnil mému koni hlavu," řekla tiše Kettricken. Jejich respekt ještě vzrostl, když se nepyšnila svým triumfem, ale vyzdvihla i mé zásluhy.

Všichni jí hlasitě gratulovali a rozhorleně prohlašovali, že zítra pročešou lesy všude kolem Buckkeepu.

"Jako vojáky nás to zahanbuje, že naše královna si nemůže v bezpečí vyjet na koni z hradu!" prohlásila jedna žena. Položila ruku na jílec svého meče a přísahala, že zítra ho smočí v krvi vykovaných. Několik dalších se řídilo jejím příkladem. Hovor kolem sílil, chvástání a úleva, že královna je v bezpečí, jen přilévaly oleje do ohně. Naše triumfální procesí se ubíralo domů, když vtom dorazil Verity. Přihnal se hrozným tryskem a jeho zchvácený kůň měl penu u huby. Tehdy už jsem věděl, že pátrání netrvalo krátce, a mohl jsem se jen dohadovat, kolik cest sjezdil Verity poté, co obdržel zprávu, že jeho paní se ztratila.

"Jak jsi mohla být tak pošetilá a pustit se tak daleko?" byla jeho první slova k ní. Jeho hlas nebyl něžný. Viděl jsem, jak její hrdě vztyčená hlava poklesla, nato jsem uslyšel zamumlání muže nejbližší ke mně. Pak už to všechno stálo za zlamanou grešli. Verity ji nevyplínil před svými muži, ale já dobře viděl, jak sebou trhl, když mu jasně vyložila, co se jí přihodilo a jak zabíjela, aby se ubránila. Veritymu se vůbec nelíbilo, že tak nepokrytě mluví o bandě vykovaných, kteří si troufli zaútočit na královnu - navíc téměř ve stínu buckkeepských hradeb. To, co chtěl stůj co stůj udržet pod poklicí, si zítra budou štěbetat i vrabci na střeše, navíc s malým dodatkem - že se odvážili zaútočit na samotnou královnu. Verity po mně vrhl vražedný pohled, jako bych za to všechno mohl já, a drsně si od svých strážných vyžádal dva čerstvé koně, aby mohl s královnou odjet zpátky na Buckkeep. Odrazil s ní tryskem pryč, jako by brzký příjezd na Buckkeep mohl nějak zpochybnit předchozí ohrožení její bezpečnosti. Nejspíš si neuvědomoval, že tím odepřel svým strážím čest, dopravit ji v bezpečí domů.

Já jel mezitím pomalu s nimi a snažil se neslyšet nespokojená slova vojáků. Ne že by přímo kritizovali následníka trůnu, ale spíše vzdávali hold královně za její duchaplnost a rmoutili se kvůli tomu, že nebyla přivítána objetím a jedním nebo dvěma laskavými slůvky. Pokud se snad někdo z nich zamyslel nad Regalovým chováním, nedal to hlasitě najevo.

Pozdě toho večera, jakmile jsem se postaral o Sooty, jsem ve stájích pomáhal Burrichovi a Handsovi dávat do pořádku Softstep a Trutha, Verityho koně. Burrich brblal, když viděl, jak tvrdě se s oběma zvířaty zacházelo. Přitom Softstep při útoku utřila několik škrábanců, měla bolavá a podlitá ústa, jak se snažila vyprostit hlavu, ale žádné ze zvířat nepřišlo k trvalému zranění. Burrich poslal Handse pryč pro teplé mačkané zrnko oběma koním. Teprve pak mi tiše sdělil, jak přijel Regal, předal koně k ustájení a šel nahoru na hrad, aniž by se slůvkem zmínil o Kettricken. Burriche vyburcoval až čeledín, který se pídil po Softstep. Když se to Burrich vydal zjistit a osmělil se zeptat samotného Regala, ten odvětil, že Kettricken se asi cestou zastavila a vrátí se s doprovodem. A tak Burrich vyhlásil poplach, neboť Regal nebyl schopen říci, kde vlastně sjel z cesty a jakým směrem ho liška zavedla, potažmo i Kettricken. "Dobře za sebou zametal stopy," zamumlal ke mně Burrich, když se Hands vracel s obilím. Věděl jsem, že nemluví o lišákovi..

Když jsem té noci stoupal nahoru na hrad, nohy jsem měl těžké jako z olova a srdce též. Raději jsem si nepředstavoval, jak je asi Kettricken, ani jsem se nesnažil domyslet, jaké řeči se vedou na strážnici. Stál jsem ze sebe šaty, svalil se do postele a vmžiku usnul. V mých snech už na mě čekala Molly-jediná jistota, kterou jsem měl. - Probudil jsem se jenom krátce poté, co kdosi zabušil na mé dveře zavřené na

petlici. Vstal jsem a otevřel jsem rozespalému i pážeti, které mne mělo za úkol přivést do Verityho pracovny. Řekl jsem mu, že cestu dobře znám, a poslal ho zpátky do postele. Spěšně jsem na sebe natáhl šaty a vyrazil dolů po schodech, přemýšleje, jaká pohroma na nás dopadla nyní.

Verity tam na mě už čekal a světlo krbového ohně bylo téměř jediným osvětlením v místnosti. Vlasý měl rozčuchané a přes noční košili měl přehozené roucho. Bylo mi jasné, že právě vylezl z postele, a obrnil jsem se proti jakýmkoli zprávám, které obdržel. "Zavři dveře!" přikázal mi jadrně. Poslechl jsem a zastavil se před ním. Nemohl jsem říci, zda se mu oči lesknou hněvem nebo veselostí, když vtom se mě zeptal: "Kdo je lady Rudá Sukně a proč se mi o ní každou noc zdává?"

Ztratil jsem úplně řeč. Zoufale jsem přemýšlel, jak hluboko asi pronikl do mých snů. V rozpacích se mi zatočila hlava. Kdybych stál nahý před celým dvorem, necítil bych se trapněji.

Verity se podíval stranou a zakašlal, jako by se kuckal smíchem. "Podívej, hochu, ne že bych to nedokázal pochopit. Já nechci strkat nos do tvých tajemství, jenže ty mi je přímo podsouváš, zvláště posledních několik nocí. A já se potřebuji vyspat, ne vyskakovat na posteli celý rozechvělý tvým... obdivem k oné ženě." Náhle zmlkl. Mé zrudlé planoucí tváře v tu chvíli sálaly víc než krbový oheň.

"Takže," řekl mrzutě. A pak vyhrkl: "Posaď se. Naučím tě střežit své myšlenky tak, jako střežíš svůj jazyk." Potřásl hlavou. "To je divné, Fitzi, jak občas dokážeš svou mysl zcela odblokovat mé Umění, ale své nejskrytější touhy vyzařuješ ven jako vlk vyjící do noci. Myslím, že je to následek toho, co ti udělal Galen. Kéž bychom to jen mohli odčinit. Protože však nemůžeme, budu tě učit tomu, co umím, kdykoli jen budu trochu moci."

Nehýbal jsem se. Pojednou se žádný z nás nedokázal podívat na toho druhého. "Pojď sem," zopakoval rozmrzele. "Posaď se tady vedle mě. Dívej se do plamenů."

A v rozmezí jedné hodiny mi udělil praktické cvičení, jak si podržet své sny pro sebe, či spíše jak zařídít, abych neměl vůbec žádné. Se smutkem v srdci jsem si uvědomil, že ztratím i Molly ze své představitosti, tak jako jsem ztratil tu skutečnou. Verity mé chmury vycítil.

"No tak, Fitzi, to přejde. Drž se zkrátka a vytrvej. Může se to podařit. Možná přijde den, kdy si budeš přát, aby byl tvůj život prostý žen, tak jako je teď. Stejně jako já."

"Ale ona se nechtěla ztratit, Sire."

Verity po mně mrštil zlověstným pohledem. "Záměry nelze zaměňovat s následky. Je to nastávající královna, hochu. Musí se vždy rozmyslet, nejednou, ale třikrát, než se do něčeho pustí."

"Říkala mi, že Softstep následovala Regalova koně a nereagovala na uzdu. Z toho můžete vinit Burriche a mne, to my jsme toho koně měli vycvičit."

Verity náhle vzdychl. "Asi ano. Ber to tak, že jsem ti vyčinil, a pověz Burrichovi, aby mé paní vybral méně živého koně, dokud se nenaučí lépe jezdit." Pak si znovu zhluboka povzdechl. "Myslím, že to bude považovat za trest ode mě. Bude se na mě dívat téma svýma velkýma modrýma očima, ale neřekne proti tomu ani slovo. Ach, nu což. Nedá se svítit. Ale to musela zabíjet a pak o tom tak lehkovážně mluvit? Co si o ní moji lidé pomyslí?"

"Sotva měla na výběr, Sire. Bylo by pro ni lepší zemřít? A co se týče názorů lidí... inu. Vojáci, kteří nás objevili první, obdivovali její kuráž. A obratnost. Na královnu to nejsou zrovna špatné vlastnosti, Sire. Zvláště ženy z vaší stráže o ní mluvily se zanícením, když jsme se vraceli domů. Teď na ni pohlíží mnohem více jako na královnu, než kdyby to byla ufnukaná, roztřesená ženština. Budou ji bez váhání následovat. V časech, jako jsou tyhle, nám snad královna s nožem dodá více odvahy než žena, která by se jen ověšovala šperky a ukrývala za hradbami."

"Snad," pravil tiše Verity. Cítil jsem však, že nesouhlasí. "Teď ale všichni budou najisto vědět o vykovaných, kteří se srocují kolem Buckkeepu."

"Zároveň ale budou vědět, že odhodlaný člověk se jim dokáže ubránit. A podle řečí vašich strážů při zpáteční cestě soudím, že ode dneška za týden tu budeme mít mnohem méně vykovaných."

"Já to vím. Někteří zavraždí i své příbuzné. Ať už vykování či ne, je to krev Šesti vévodství, již tu proléváme. Snažil jsem se předejít tomu, aby mé stráže vraždily mé vlastní lidi."

Na chvíli mezi námi zavládlo ticho, když jsme si oba uvědomili, že on se nerozpakoval pověřit mě tím samým úkolem. Vrah. Takové bylo označení pro mne. Uvědomil jsem si, že už nemám co hájit, pokud jde o čest.

"To není pravda, Fitzi," odpověděl mi na mou myšlenku. "Ty hájíš moji čest. A já tě za to ctím, za to, že děláš, co je třeba udělat. Špinavou práci, neviditelnou práci. Nestyd' se za to, že pracuješ pro záchranu Šesti vévodství. Nemysli si, že já si takové práce necením jen proto, že musí zůstat v utajení. Dnes v noci jsi zachránil mou královnu. Ani na to nezapomínám."

"Nepotřebovala moc zachraňovat, Sire. Věřím, že i sama by přežila."

"Inu. O tom nebudeme hloubat." Odmlčel se a pak rozpačitě řekl: "Musím se ti odměnit, chápeš."

Když jsem otevřel ústa na protest, zamítavě pozvedl ruku. "Vím, že nic nežádáš. A taky vím, že je toho mezi námi již tolik, takže nic z toho, co bych ti dal, by nemohlo vyjádřit moji vděčnost. O tom ale většina lidí nic neví. Chceš, aby se po městě Buckkeep říkalo, že jsi zachránil život královně a následník trůnu tě vůbec neodměnil? Jsem však v rozpacích, čím tě mám podarovat... mělo by to být něco viditelného a musíš to nějakou dobu nosit. Aspoň tolik toho o státnictví vím. Co například meč? Něco lepšího než ten kousek železa, který jsi měl při sobě dnes v noci?"

"Je to stará čepel od Hod, s níž se mám cvičit," bránil jsem se. "Stačí to."

"Samozřejmě. Pověřím ji, aby ti vybrala lepší a trochu vyzdobila jílec a pochvu. Bude to stačit?"

"Myslím, že ano," řekl jsem rozpačitě.

"Dobrá. A teď půjdeme zpátky na kutě, ne? A já se budu moci vyspat, co říkáš?" Nyní už nebylo pochyb o veselosti v jeho hlase. Opět se mi rozhořely líce.

"Sire. Musím se zeptat..." vysoukal jsem ze sebe. "Víte, o kom jsem to snil?"

Pomalu zavrtěl hlavou. "Neboj se, že bys zkompromitoval její čest. Já pouze vím, že nosí modrou sukni, ale ty ji vidíš rudě. A že ji miluješ se zápalem, který je přiměřený tvému mládí. Nesnaž se potírat svou lásku k ní. Pouze ji přestaň v noci vysílat na dálku Uměním. Já nejsem jediný, kdo je takovým vlnám otevřený, ačkoli jsem si jist, že jsem jediný, kdo by v tom snu tak jasně rozpoznal tvůj rukopis. Přesto buď opatrný. Galenova koterie není zcela bez schopností, i když Umění využívají neobratně a jen s malou silou. Člověka lze zničit, když se jeho nepřátelé dozvědí, co je mu nejdražší, právě z jeho snů vyzařovaných Uměním. Měj se na pozoru." Bezděčně se zakuckal. "A jen doufej, že tvá lady Rudá Sukně nemá v krvi vlohy k Umění, protože jestli ano, musela tě slýchat po celé ty nespočetné noci." A když mi do hlavy nasadil tuto zneklidňující myšlenku, propustil mě zpět do mé komnaty a do postele. Tu noc jsem už znovu neusnul.

8 Královna se probouzí

Oj, tamti jedou na divoké kance
A šípy na losy jiní chystají.
Ale můj milý s královnou Vixen
smlčet jel naše soužení.

Nesnila ten den o počtách či slávě
Aniž se zalekla bolu, co sklídí.
Vyjela hojit srdce svých lidí
Také můj milý odjel s ní.
"Lov královny Vixen"

Na druhý den byl hrad již od časného rána na nohou. Na nádvoří panovala horečná, ba téměř slavnostní nálada, když se Verityho osobní stráž a všichni bojovníci, kteří neměli službu, shromažďovali k lovu. Psi stopaři neklidně poštěkávali, zatímco trhači s masivními čelistmi a mohutnými hrudníky vzrušeně hafali a smýkali vodítky. Mezitím se uzavíraly sázky, kdo bude mít nejlepší lov. Koně hrabali kopyty zem, střelci prověřovali tětivy a pázata překotně pobíhala všude kolem. V kuchyni zatím polovina služebnictva balila lovcům jídlo na cestu. Vojáci mladí i staří, muži i ženy, se jeden přes druhého naparovali a hlasitě smáli, holedbali se minulými úspěchy, porovnávali své zbraně a dodávali si kuráž před lovem. Viděl jsem to již stokrát, vždy před zimním honem na losy či na medvědy. Teď to však bylo vystupňované až do krajnosti, jak ve vzduchu visela lačnost mužstva po krvi. Slyšel jsem útržky rozhovorů, slova, při nichž se mi dělalo mdlo: "...žádné slitování s takovou cháskou...", "...zbabělci a zrádci, troufli si zaútočit na královnu...",

"...draze zaplatí. Nezaslouží si rychlou smrt..." Ve spěchu jsem zaběhl do kuchyně, proplétaje se rušným prostranstvím, kde se to hemžilo jako v mraveništi. Také zde jsem zachytil tytéž názory, tutéž dychtivost po pomstě.

Verityho jsem objevil v zeměměřičské pracovně. Mohl bych říci, že se na ten den vykoupal a čistě oblékl, ale on měl na sobě jen umouněné roucho z předešlé noci. Chystal se strávit den uvnitř, mezi svými papíry. Zlehka jsem zaklepal na dveře, ačkoli byly pootevřené. Verity seděl v křesle před zažehnutým krbem, zády ke mně. Kývl, když jsem však vešel, ani se na mne nepodíval. I přes jeho tichost byl vzduch v místnosti nabitý jako před bouří. Na stolku vedle jeho sedačky ležel podnos s netknutou snídaní. Popošel jsem k němu a zůstal stát, skoro nepochybuje o tom, že mě zavolal Uměním. Jak se ticho protahovalo, uvažoval jsem, zda sám Verity ví proč. Po delší chvíli jsem se odhodlal promluvit první. "Můj princi. Vy dnes nejedete se svou stráží?" osmělil jsem se.

Bylo to, jako kdybych otevřel stavidlo. Otočil se ke mně, vrásky v jeho tváři se přes noc prohloubily. Vypadal přepadle, až nemocně. "Ne. Netroufám si. Jak bych mohl podporovat takovou věc, štvanici na naše lidi a příbuzné! A jakou mám jinou možnost? Jen se ukrývat a soužit v hradních zdech, zatímco ostatní vyráží ven, aby se pomstili za urážku na nastávající královně! Netroufám si zakázat svým mužům, aby pozvedli svou čest. A tak se musím tvářit, jako bych nevěděl, co se dole na nádvoří děje. Jako kdybych byl pitomec či lenoch anebo zbabělec. Nepochybují o tom, že na dnešní den bude složena oslavná balada. Jak se jenom bude jmenovat? „Jak Verity zmasakroval prost'áčky“? Nebo „Jak královna Kettricken obětovala vykované“? Jeho hlas s každým slovem sílil, takže jsem raději ustoupil ke dveřím a zavřel je. Zatímco Verity řečnil, rozhlédl jsem se po místnosti, zda ta slova kromě mne ještě někdo neslyšel.

"Vy jste vůbec nespál, můj princi?" zeptal jsem se, když mu došel dech.

Posmutněle se usmál. "Dobře víš, co ukončilo můj první pokus o spánek. Podruhé už to nebylo tak... zábavné. Přišla za mnou má paní."

Učítil jsem, jak mi začínají hořet uši. Ať už se mi chystal říci cokoli, nechtěl jsem to slyšet. V žádném případě jsem netoužil vědět, co se mezi nimi předešlé noci udalo. Hádky či usmíření, nechtěl jsem o tom nic vědět. Jenže Verity byl nelítostný.

"Ne s pláčem, jak by sis mohl myslet. Ani pro útěchu. Ani proto, abych rozptýlil její noční chmury nebo ji ujistil o své oddanosti. Kdepak. Toporně, jako pokáraný staršina, stála u pelesti a žadonila, abych jí odpustil její prohřešek. Bledší než křída a tvrdá jako dub..." Jeho hlas zmlkl, když si uvědomil, že na sebe vyrazil příliš mnoho. "Ona tuhle štvanici předvíдалa, já ne. Neměl jsem pro ni žádnou odpověď, stejně jako teď -"

"Aspoň že to předvíдалa," troufl jsem si říci, abych zmínil jeho hněv vůči Kettricken.

"A já ne," pravil ztěžka. "Ona ano. Chivalry by to čekal též. Och, Chivalry by věděl, že se to stane, již od okamžiku, kdy se ztratila, a měl by po ruce plány pro všemožné eventuality. Já však ne. Já myslel jen na to, jak ji co nejrychleji dostat domů, v naději, že se to skoro nikdo nedozví. Jako by něco takového bylo možné! A tak si dnes myslím, že jestli mně někdy na čele spočine královská koruna, bude na tom nejnevhodnějším místě."

Tohle byl princ Verity, jakého jsem ještě neviděl, muž, jehož sebedůvěra byla v troskách. Konečně jsem pochopil, jak zoufale se k němu Kettricken nehodí. Nebyla to její chyba. Byla silná a vychovaná, aby vládla. Verity o sobě často říkal, že byl vychováván až jako druhý syn. Správná žena by ho ustálila jako kotva, pomohla by mu napřímít se a převzít královský úřad. Žena, která by se přišla vyplatat k jeho posteli, nechat se polaskat a uklidnit, by podpořila jeho sebedůvěru, že je muž schopný vládnout jako král. Avšak disciplína a zábrany Kettricken ho přiměly pouze pochybovat o své síle. Můj princ je člověk, pochopil jsem náhle. To nebylo moc uklidňující.

"Měl byste alespoň vyjít ven a promluvit k nim," navrhl jsem nesměle.

"A co jim mám říci? „Šťastný lov“? Ne. Ale ty půjdeš, hochu. Půjdeš se podívat a přijdeš mi říci, co se tam děje. Běž hned. A zavři za sebou dveře. Nechci nikoho vidět, dokud se nevrátíš se zprávou, co se venku děje."

Otočil jsem se a šel, jak mi přikázal. Když jsem vyšel z Velkého sálu a kráčel chodbou na nádvoří, střetl jsem se s Regalem. Málokdy byl na nohou tak časně, přitom však působil dojmem, že nevstával o své

vůli. Oděv a vlasy měl sice upravené, ale chyběly obvyklé doplňky: žádná náušnice, žádné hedvábí, pečlivě nařasené a připíchnuté u krku, jeho jediným šperkem byl pečetní prsten. Vlasy měl učešané, ale ne navoněné a zkadeřené. A oči měl protkané rudými žilkami. Zmítala jím zuřivost. Když jsem se chtěl kolem něj prosmeknout, popadl mě a přitáhl si mě tváří k sobě. Alespoň to tak chtěl udělat. Já se mu nebránil, pouze jsem uvolnil svaly. Natočil se obličejem ke mně, oči planoucí hněvem, a zjistil, že musí pozvednout hlavu, byť jen trošinku, aby se mi díval z očí do očí. Mezitím jsem vyrostl a nabyl na váze. Věděl jsem to, ale nikdy mě nenapadlo, že to bude mít tak příjemný vedlejší účinek. Stáhl jsem úsměv ze rtů, ještě než se objevil, avšak on ho musel zpozorovat v mých očích. Prudce mnou trhl a já svolil, aby to se mnou zalomcovalo. Ovšem jen mírně.

"Kde je Verity?" zavrčel.

"Můj princi?" otázal jsem se, jako bych nechápal, oč mu jde.

"Kde je můj bratr? Ta jeho zatracená ženská -" zarazil se, hlas přiškrcený hněvem. "Kde bývá můj bratr v tuhle dobu?" vysoukal ze sebe konečně.

Nelhal jsem mu: "Někdy jde časně zrána do své věže. Nebo může být, tuším, na snídani. Nebo v koupelně..." nadhodil jsem.

"Ničemný bastarde." Regal mě nechal být, otočil se a vyrazil poklusem k věži. Doufal jsem, že ho výstup pobaví. Jakmile byl z dohledu, rozběhl jsem se, abych neztrácel drahocenný čas, který jsem právě získal. V okamžiku, kdy jsem vcházel na nádvoří, jsem pochopil, proč byl Regal tak rozlícený. Na sedačce koňského povozu stála Kettricken a všechny hlavy směřovaly k ní. Měla na sobě tytéž šaty jako předchozí noc. Na denním světle jsem viděl, jak sprška krve potřísnila bílou kožešinu na rukávech jejího kabátce a jak větší stříkanec prosákl a poskvřnil kalhoty. Měla jezdecké boty a čapku, připravena vyrazit. U boku měla připnutý meč. Nechápal jsem. Jak jen mohla? Rozhlédl jsem se kolem, rozpomínaje se na to, co prve říkala Veritymu. Všechny tváře byly natočeny k ní, všechny oči dokořán. Vpadl jsem tam v okamžiku naprostého ticha. Všichni muži i ženy jako by zadržovali dech v očekávání dalších slov. Když zazněla, byla pronesena výmluvným hlasem, klidně, ale zástup byl tak ztichlý, že její řeč se jasně nesla mrazivým vzduchem.

"Říkám vám, tohle není šťvanice," zopakovala vážně Kettricken. "Zanechte veselí a holedbání. Sundejte ze sebe šperky, každé znamení hodnosti. Ať jsou vaše srdce vážná a zváží to, co uděláme."

Její řeč měla stále horský přízvuk, ale chladnokrevná část mé mysli konstatovala, jak pečlivě volí každé slovo, jak je každá věta vyvážená.

"Nevyrážíme lovit," zopakovala. "Nýbrž vznést nárok na naše postižené. Jedeme uložit k odpočinku ty, které nám bandité z rudých lodí odcizili. Rudí si vzali srdce vykovanych a zanechali zde jejich těla, aby za námi slídila. Nicméně ti, které dnes umlčíme, patří k Šesti vévodstvím. K nám samotným.

Mí vojáci, žádám vás, aby dnes nebyl vypuštěn jediný šíp a zasazen jediný úder, který by nezpůsobil čistou smrt. Víím, že jste dost zkušení, abyste to dokázali. Všichni už jsme si vytrpěli dost. Ať je dnes každá smrt krátká a milosrdná, jak to jen dokážeme, kvůli nám všem. Zatneme zuby a odstraňme ty, kteří nás moří, s takovým odhodláním a lítostí, jako bychom ut'ali zmrzačenou končetinu od těla. Protože právě to děláme. Není to pomsta, mí lidé, ale lékařský zákrok, po němž má následovat uzdravení. Nuže, konejte, jak říkám."

Nějakou dobu mlčky stála a shlížela na nás. Lidé se jako ve snu dali do pohybu. Lovci si z oděvů odstranili pera a stuhy, znaky a šperky a světili je pážatům. Veselá a chvástavá atmosféra se vytratila. Kettricken jim tuto ochranu odejmula a přinutila všechny opravdově zvážít, co se chystají podniknout. Nikomu to nebylo po chuti. Všichni stáli jako přikovaní v očekávání dalších slov. Ale Kettricken zachovávala ticho a mlčení, takže všechny zraky se chtě nechtě stáčely zpátky k ní. Když uviděla, že jí všichni věnují pozornost, znovu promluvila:

"Dobře," pochválila nás tiše. "A teď dávejte dobrý pozor, co řeknu. Potřebuji koňmo tažená nosítka či povozy... ty nejlepší ze stájí. Všechny je vystetele slámou. Žádné tělo našich lidí nezůstane ležet, aby posloužilo jako potrava liškám či vránám. Budou přivezena sem, případně označena jmény, a položena na hranici, což je pocta pro hrdiny padlé v boji. Pokud budou známy jejich rodiny, bydlící blízko, budou svolány na smuteční obřad. Těm, které žijí daleko, se zašle zpráva a pocty náležející těm, kteří ztratili své pokrevní příbuzné jako vojáky v boji." Po tvářích přítomných se řinuly nezadržitelné slzy. Leskly se ve

světlo zimního slunce jako démanty. Hlas Kettricken zesílil, když se otočila k další skupině: "Mí kuchaři a služebníci! Prostřete všechny stoly ve Velkém sále a připravte smuteční hostinu. Do Malého sálu nanoste vodu, byliny a čisté šaty, abychom mohli těla našich lidí připravit na hranici. Vy všichni ostatní, zanechte svých běžných povinností. Snoste dřevo a postavte hranici. Vrátime se, abychom naše mrtvé spálili a oplakali." Rozhlédla se kolem, hledíc každému do očí. Její tvář poněkud ztuhla. Tasila meč zpoza opasku a pozvedla ho vzhůru ke slavnostní přísaze. "Až skončí náš smutek, připravíme se, abychom je pomstili! Ti, kteří nám vzali naše blízké, musí poznat náš hněv!" Pomalu spustila čepel a zarazila ho do pochvy. Opět nás očima pobídla. "A teď vzhůru, lidé moji!"

Po těle mi naskočila husí kůže. Všude kolem mne muži i ženy nasedali na koně, lovecký průvod se začínal formovat. Přesně ve správný okamžik se náhle vedle povozu zjevil Burrich s osedlanou Softstep, čekající na svou paní. Podivil jsem se, kde jen vzal černočervený postroj, v barvách značících smutek a pomstu. Přemýšlel jsem, zda to nařídila Kettricken nebo jestli to Burrich prostě zná. Kettricken sestoupila na koňský hřbet a potom se usadila v sedle, zatímco Softstep i přes nezvyklý postroj klidně stála. Kettricken zvedla ruku a v ní třímala meč. Celý průvod za ní vyrazil vpřed.

"Zastav ji!" zasyčel za mnou Regal. Když jsem se otočil, uviděl jsem, že za mnou stojí on i Verity, zástupem zcela nepozorováni.

"Ne!" vydechl jsem nahlas směle. "Cožpak to necítíte? Nepokazte to. Ona jim všem cosi vrátila. Nevím co, ale oni to dlouhou dobu bolestně postrádali."

"Je to čest," pronesl Verity hlubokým, dunivým hlasem. "To, co jsme všichni postrádali, a ze všeho nejvíc já. Táhle jede královna," pokračoval v tichém údivu. Nebo v tom byl i náznak závisi? Pomalu se otočil a tiše se odebral zpátky na hrad. Ruch hlasů za námi sílil, jak lidé spěchali vykonat její příkaz. Kráček jsem za Veritym, téměř omráčen tím, co jsem viděl. Regal mě předběhl, skočil před Verityho a stanul proti němu. Celý se chvěl rozhořčením.

"Jak jsi to mohl připustit? To nad tou ženskou nemáš žádnou kontrolu? Dělá si z nás blázny! Kdo vůbec je, že tady vydává příkazy a vyjíždí s ozbrojenou stráží z hradu! Kdo vůbec je, že si tak pánovitě rozhoduje!" Regalův hlas skřípal zuřivostí.

"Má žena," pravil Verity mírně. "A tvoje nastávající královna. Ta, kterou jsi vybral. Otec mě ujišťoval, že vybereš ženu, jež bude hodná být královnou. Myslím, že jsi vybral lépe, než sám tušíš."

"Tvá žena? Tvá zkáza, osle! Podrývá tvoji autoritu, podřezává ti hrdlo, zatímco spíš! Přisvojuje si jejich srdce, dělá si vlastní jméno! Cožpak to nevidíš, ty pitomče? Ty možná strpíš, aby si ta horská štekna uzmula korunu, ale já ne!"

Rychle jsem se otočil stranou a shýbl se, abych si zavázal botu, poněvadž jsem nemohl vidět, jak princ Verity udeřil prince Regala. Uslyšel jsem cosi, co se velmi podobalo plesknutí otevřené dlaně o tvář a potlačenému zlostnému výkřiku. Když jsem vzhlédl, Verity stál klidně jako předtím, zatímco Regal dřepěl v předklonu, ústa a nos zakryty dlaní. "Nastávající král Verity nestrpí, aby někdo urážel nastávající královnu Kettricken. Či dokonce jeho. Řekl jsem, že má paní probudila v našich vojácích čest. A možná že i ve mně." Verity vypadal mírně překvapený, když se nad tím zamyslel.

"Však král se o tom dozví!" Regal spustil ruku z tváře a zděšeně pohlédl na krev v dlani. Roztřeseně ji zvedl a ukázal Veritymu. "Můj otec uvidí krev, kterou jsi prolil!" řekl rozechvěle a zakuckal se krví, jež se mu řinula z nosu. Předklonil se a podržel zkrvavenou ruku dále od sebe, aby si nepotřísnil šaty.

"Cože? To chceš krváčet až do odpoledne, než náš otec vstane? Jestli se ti to podaří, přijď a ukaž se i mně!" A mně Verity řekl: "Fitzi! To nemáš nic lepšího na práci než tu stát a okounět? Ať už jsi pryč. A dohlédni na to, aby příkazy mé paní byly dodržovány!"

Verity se otočil a odkráčel chodbou. Já si pospíšil také, abych vykonal jeho rozkaz a zmizel z Regalova dohledu. Ten za námi vztekle dupal a nadával jako umíněné děcko. Žádný z nás se neotočil, já však alespoň doufal, že si žádný sluha nevšiml, co se přihodilo.

Byl to dlouhý a zvláštní den všude na hradě. Verity navštívil komnaty krále Shrewda a pak se zdržoval ve své pracovně. Nevím, co dělal Regal. A lidé se vyhrnuli, aby splnili příkazy královny, hbitě, leč téměř mlčky pracovali, a jen si mezi sebou tiše špitali, když chystali Velký sál k hostině a Malý k uložení těl. Všiml jsem si jedné velké změny. Ženy, které byly královně nejvěrnější, se teď staly středem pozornosti, jako by byly stíny samotné Kettricken. A tyto ženy vysokého původu se pojednou nerozpakovaly zajít

do Malého sálu, aby dohlížely na přípravu parfemované vody, utěrek a pláten. Já sám jsem pomáhal nosit dříví na hranici.

Až pozdě odpoledne se lovecký průvod vrátil. Přijeli tiše, vážně se nesli v sedlech, smuteční eskorta povozů jedoucích v jejich středu. V jejich čele byla Kettricken. Vypadala znaveně a prokřehle, což ale se zimou nemělo nic společného. Chtěl jsem jít za ní, ale nedostalo se mi té cti, neboť se k ní přitočil Burrich, uchopil jejího koně za ohlávku a pomohl jí sesednout. Její boty a plece Softstep byly potřísněny čerstvou krví. Nenařídila svým vojákům, aby dělali něco, co by sama neudělala. S tichým povellem propustila své zbrojnoše, aby se šli umýt, učesat si vlasy a vousy a v čistých šatech se vrátili do sálu. Když Burrich odváděl Softstep do stájí, Kettricken na chvíli osaměla. Vycházel z ní smutek, šedivější než cokoli, co jsem předtím poznal. Byla unavená. Tak unavená.

Tiše jsem popošel k ní. "Kdybyste potřebovala, má paní královno," řekl jsem měkce.

Neotočila se. "To musím udělat sama. Ale buď nablízku, kdybych tě potřebovala." Mluvila tak tiše, že ji nikdo kromě mne neslyšel. Pak vykročila a čekající lidé se před ní rozestupovali. Jak na každém spočinula svým vážným pohledem, trhaně se klaněli. Tiše prošla kuchyní, kývající při pohledu na připravované jídlo, a poté prošla Velkým sálem, opět souhlasně pokyvující nad tím, co viděla. V Malém sále se zastavila, poté smekla pestrou pletenou čapku a sundala si kabátec, pod nímž měla prostou hebkou košili s purpurovými pruhy. Čapku a kabátec svěřila pážeti, které nad takovou poctou dočista ustrnulo. Popošla do čela jednoho stolu a začala si vyhrnovat rukávy. Všechny pohyby v sále ustaly a zraky lidí se stočily k ní. Podívala se na užaslou stráž. "Přineste dovnitř naše mrtvé," řekla prostě.

Zubožená těla začala být snášena dovnitř, byla to srdcervoucí podívaná. Nepočítal jsem, kolik jich bylo. Jisté ale je, že víc, než jsem čekal, víc, než napovídaly Verityho zprávy. Chodil jsem za Kettricken s mísou teplé parfemované vody, zatímco ona šla od těla k tělu, jemně omyla každou zuboženou tvář a zavírala navždy ty usouzené oči. Za námi se vlnil průvod ostatních, každé tělo bylo šetrně svlečeno, celé umyto a po učešání vlasů zavinuto do čistého plátna. V jistém okamžiku jsem si uvědomil, že je tam i Verity a vedle něj mladý písař, jenž chodil od těla k tělu a zapisoval si jména těch, kteří byli rozpoznáni, o ostatních si činil stručné poznámky.

Jedno jméno jsem doplnil já sám. Kerry. Podle posledních zpráv o tomto chlapci z ulice, které jsme se s Molly dozvěděli, se dal do učení k nějakému loutkáři. Na konci svých dnů sám nebyl o moc víc než loutka. Jeho rozesmátá ústa byla navždy umlčena. Jako chlapci jsme společně dělali poslíčky, abychom si vydělali jednu či dvě penny. Byl se mnou i tehdy, když jsem se poprvé opil a pozvracel, a smál se mi, dokud ho jeho vlastní žaludek nezahlavil také. To on strčil shnilou rybu mezi desku a podpěru stolu majiteli krčmy, který nás nařkl z krádeže. Na naše dny společného dětství teď už budu vzpomínat sám.

Najednou jsem si připadal méně skutečný. Část mé minulosti mi byla odkována pryč.

Když jsme skončili a mlčky zůstali stát, hledíce na stoly s mrtvými těly, vystoupil Verity a nahlas do ticha přečetl svůj seznam. Jmen bylo málo, ale on neopomněl ani ty neznámé. "Mladý muž, čerstvý porost, tmavé vlasy a jizvy po rybaření na rukou..." řekl o jednom, o další pak: "Žena, kudrnatých vlasů a hezkého vzhledu, s vytetovaným znakem loutkářského cechu." Naslouchali jsme přesmutnému výčtu těch, které jsme ztratili, a pokud někdo neplakal, měl srdce z kamene. Jako národ jsme pak vyzvedli své mrtvé a odnesli je na pohřební hranici, jejich poslední lože, kam jsme je opatrně uložili. Sám Verity přinesl pochodeň na její podpálení, ale předal ji královně, která už čekala vedle hranice. Když zažehla větve polité smůlou, vykřikla k temnému nebi: "Nebudete zapomenuti!" Jako ozvěna to zaznělo i z úst ostatních. Vedle hranice stál prošedlý staršina Blade s nůžkami, aby každému vojákově odstříhl proužek vlasů, symbol truchlení za padlého kamaráda. I Verity se připojil do řady a Kettricken se postavila za něj, aby nabídla loknu svých světlých vlasů.

Na následující noc nikdy nezapomenu. Většina obyvatel města Buckkeep přišla na hrad a byli bez námitek vpuštění. Všichni následovali příkladu královny a dívali se, dokud z hranice nezbyl jen popel a kosti. Pak lidé zaplnili Velký a Malý sál, pro ty, kteří se nevešli dovnitř, byly na nádvoří postaveny stoly z prken. Byly vyvaleny sudy s pitím a objevilo se množství chleba, pečeného masa a ostatních potravin, až jsem nechápal, kde se to všechno na Buckkeepu vzalo. Teprve později jsem se dozvěděl, že většina toho pocházela z města, nikoli na vyžádání, ale jeho obyvatelé to poskytli o vlastní vůli.

Na večeri sešel dolů i král, jak už se nestalo po celé týdny, usedl na trůn u vyvýšeného stolu a předsedal

celému shromáždění. Objevil se i šašek, který stál po jeho boku za ním a bral si z králova talíře vše, co mu nabídl. Tentokrát však krále neobveseloval, jeho šaškovské žvatlání umlklo a dokonce rolničky na čapce a na rukávech měl ovázané proužky látky, aby necinkaly. Naše oči se tu noc střetly pouze jedenkrát, avšak já v nich nepostřehl žádný vzkaz. Po králově pravici seděl Verity a po levici Kettricken. Byl tam samozřejmě i Regal, oděný do tak přepychového černého kostýmu, že snad pouze jeho barva symbolizovala jakýsi smutek. Mračil se, durdil a dost pil, takže připouštím, že některým jeho pochmurné mlčení muselo připadat jako truchlení. Já sám jsem cítil, jak uvnitř kypí vzteky, a věděl jsem, že někdo někde brzy zaplatí za to, co on sám považoval za urážku své osoby. Byla tam i Patience, jež byla vidána jen zřídka, tak jako král. Intenzivně jsem vnímal onu jednotu záměru, kterou jsme ten večer představovali.

Král pojezdil jen trochu. Počkal, až se ostatní u vyvýšeného stolu nasytí, pak vstal a promluvil. Zatímco hovořil, jeho slova pěvci znovu předfíkávali v Malém sále a dokonce i na nádvoří. Stručně promluvil o těch, o něž nás rudé lodě připravily. Nezmiňoval se o vykování, o dnešní štvanici a zabíjení vykovaných. Vyznělo to tak, jako by jen nedávno zahynuli v boji proti rudým lodím, řekl, že musíme ctít jejich památku. Pak se z důvodu únavy a zármutku omluvil a odebral se od stolu do svých komnat.

Pak povstal Verity. Většinou pouze zopakoval předchozí slova Kettricken, že nyní truchlíme, ale až náš smutek skončí, musíme se přichystat k pomstě. Jeho řeč postrádala vášnivé zanícení, s jakým mluvila Kettricken, viděl jsem však, že všichni v sále souhlasí. Lidé pokyvovali a začali se bavit mezi sebou, zatímco Regal jen mlčky seděl a kabonil se. Verity a Kettricken se uprostřed noci zvedli od stolu, ona se do něho zavěsila, aby všichni viděli, že odcházejí společně. Regal zůstal, popíjel a mumlal si pro sebe. Já se vytratil krátce po Veritym a Kettricken a zamířil jsem rovnou do postele.

Nesnažil jsem se usnout, ale jen jsem sebou mrštil na postel a zíral do ohně. Když se tajné dveře otevřely, okamžitě jsem vstal a vystoupal po schodech do Chadeových komnat. Nalezl jsem ho v zajetí nakažlivého vzrušení. Jindy bleďé tváře měl mezi doličky zjevně růžové, šedé vlasy divoce rozevláté a zelené oči se blyštěly jako drahokamy. Přecházel po místnosti, a když jsem vešel, ihned mě popadl a drsně objal. Ustoupil a hlasitě se zasmál mému šokovanému výrazu.

"Byla zrozena, aby vládla. Je k tomu zrozena a nyní se to v ní jaksi probudilo! Nemohlo to přijít v lepším čase! Může nás ještě všechny zachránit!"

Jeho radost byla svou rozjařeností až rouhavá.

"Já viděl, kolik lidí dnes zemřelo," pokáral jsem ho.

"Ach! Ale ne nadarmo! Alespoň ne nadarmo! To nebyla zbytečná úmrtí, FitzChivalry. Při Elovi a Edovi, Kettricken má instinkt a šarm! To jsem od ní nečekal. Kdyby teď žil tvůj otec, hochu, a usedl spolu s ní na trůn, měli bychom pár, který by mohl sevřít v rukou celý svět." Znovu si usrkl vína a začal přecházet po místnosti. Nikdy jsem ho neviděl tak nadšeného. Skoro poskakoval. Na stole u ruky mu spočíval zakrytý koš a jeho obsah byl vyskládán na prostírání. Víno, sýr, klobásy, nakládačky a chléb. Takže i tady, ve své věži, se Chade účastnil pohřební hostiny. Na opačný konec stolu vyskočila lasička Slink a pozorovala mě přes jídlo svýma lakomýma očima. Z myšlenek mě vytrhl Chadeův hlas:

"Má v sobě hodně z toho, co měl Chivalry. Instinkt zvolit ten správný okamžik a využít ho ve svůj prospěch. Chopila se neodvratné, ožehavé situace a učinila velkou tragédii z něčeho, co by v méně povolaných rukou vypadalo jako obyčejný masakr. Chlapče, my tu máme královnu, královnu na Buckkeepu!"

Jeho radost mě mírně popuzovala. A na okamžik jsem si připadal i podveden. Váhavě jsem se zeptal:

"To si opravdu myslíš, že to královna udělala jen pro dobrý dojem? Že to všechno byl vypočítavý politický tah?"

Chade se zastavil a chvíli přemítal. "Ne. Ne, FitzChivalry, já věřím, že jednala ze srdce. To ale nesnižuje taktickou bravurnost jejího kroku. Ach, ty mě považuješ za bezcitného. Anebo lhostejného v mé zanedbnosti. Pravda je, že vím až příliš mnoho. Víím mnohem lépe než ty, co pro nás dnešek znamenal. Víím, že dnes umírali lidé. Dokonce víím, že šest z našich vojáků při dnešní akci utrpělo zranění, třebaže lehká. Mohu ti říci, kolik padlo vykovaných, a za den či tak nějak budu doufám znát i většinu jejich jmen. Jména, která jsem již sepsal, se nachází na seznamech všeho toho, co nám tu rudé lodi způsobily. Budu to já, hochu, kdo dohlédne na to, aby přeživším příbuzným byly vyplaceny měšce krvavého zlata. Tyto

rodiny se dozvědí, že král na jejich padlé pohlíží jako na rovnocenné vojáky, kteří našli smrt v boji s rudými loděmi. A snažně je prosí o pomoc při vykonání odplaty. Ty dopisy se mi nebudou psát lehko, Fitzi. Ale já je musím napsat, navíc Verityho vlastním rukopisem, aby se pod ně podepsal Shrewd. Nebo sis myslel, že jsem nedělal nic jiného, než jen zabíjel pro krále?"

"Prosím za prominutí. Jen jsi mi připadl takový veselý, když jsem sem vešel -" spustil jsem.

"Ale já jsem veselý! A ty bys měl být taky. Doposud jsme byli unášeni jako loď bez kormidla, zmítání vlnami a hnání každým větrem. A teď přichází žena, aby se chopila kormidla a vytyčila kurs. A já zjišťuji, že tento kurs se mi velmi zamlouvá! Tak jako by se měl zamlouvat všem lidem z království, které už po těch letech unavuje být pořád na kolenou. My povstáváme, hochu, povstáváme do boje!"

Až tehdy jsem spatřil, jak se jeho nadšení zrodilo z jeho hněvu a zármutku. Vzpomněl jsem si na jeho výraz, když jsme toho pochmurného dne poprvé vjeli do města Forge a tam uviděli, co nájezdníci udělali z našich lidí. Říkal mi tehdy, že se to časem naučím brát vážně, že to mám v krvi. Náhle mi došlo, že jeho pocity jsou na místě, a pozvedl jsem sklenici, abych se k němu připojil. Společně jsme si připili na naši královnu. Pak Chade poněkud vystřízlivěl a odhalil mi důvod, proč mě zavola. Král Shrewd osobně ještě jednou zopakoval svůj příkaz, abych dohlížel na Kettricken.

"O tom jsem s tebou chtěl mluvit, že Shrewd teď občas opakuje rozkaz, který již vydal, nebo komentář, který již učinil."

"O tom dobře vím, Fitzi. Dělán, co se dá. Ale královo zdraví je jiné téma na jinou dobu. Pro tentokrát tě ujist'uji, že zopakování tohoto příkazu není důsledkem harašení v nemocné mysli. Ne. Král tuto žádost dnes vyslovil znovu, když se chystal sejít na večeri. Zopakoval ji, aby měl jistotu, že tvé úsilí bude dvojnásobné. Myslí si, stejně jako já, že burcováním lidí, aby ji následovali, se královna vystavuje většímu nebezpečí. Jinak by to neříkal tak bez obalu. Dávej bedlivý pozor na její bezpečnost."

"Regal," odfrkl jsem si.

"Princ Regal?" vyzvídal Chade.

"Právě jeho se musíme obávat, zvláště nyní, když královna nastoupila k moci."

"Nic takového jsem neřekl. Ani ty bys neměl," poznamenal Chade tiše. Hlas měl klidný, ale tvář přísnou.

"Proč ne?" oponoval jsem mu. "Proč alespoň jednou nemůžeme mluvit jeden s druhým narovinu?"

"Jeden s druhým bychom mohli, kdybychom byli úplně sami a týkalo by se to pouze tebe a mě. To ale není tento případ. Jsme královi muži, zavázaní věrností, a královi muži se ani neobírají myšlenkami na zradu, nemluvě o..."

Ozvalo se zachrchlání a Slink se vyzvracel na stůl, hned vedle košíku s jídlem. Odfrkl si a přitom nás poprskal.

"Potvoro jedna nenasytná! Zakuckal ses, že?" vyplísnil ho Chade ledabyle.

Našel jsem hadr, abych svinčik uklidil. Když jsem ale přišel ke stolu, Slink ležel na boku a horečně dýchal, zatímco Chade šťoural špejli do zvratků. Málem jsem vrhnul taky. Mávl rukou, abych hadr položil, místo toho vzal třesoucího se Slinka a podal mi to nebohé stvoření. "Uklidni ho a dostaň do něj trochu vody," přikázal mi úsečně. "Jen běž, staříku, běž za Fitzem, on se na tebe podívá," řekl lasičce. Zanesl jsem ho k ohni, kde mi okamžitě pozvracel celou košili. Zblízka to byl zdrcující smrad. Když jsem ho položil na zem a stáhl si košili, zachytil jsem nosem spodní pach, ještě trpčí než samotné zvratky. Jen co jsem otevřel ústa, Chade mé podezření potvrdil: "Lístičky varty. Jemně nadrcené. Kořeněné klobásky tu příchut' dobře ukryjí. Jen doufejme, že to víno nebylo otráveno také, jinak je po nás po obou veta."

Všechny chlupy na těle se mi zježily hrůzou. Chade se na mě podíval a já ztuhl. Pak se kolem mě zlehka protáhl a pozvedl Slinka. Nabídl mu miskou s vodou a zatvářil se spokojeně, když Slink ochutnal.

"Myslím, že přežije. To prasátko si tím nacpalo hubu a asi mu to šmakovalo lépe než člověku. Pak to šlo ven. Kousky na stole vypadají požvýkané, ne však strávené. Myslím, že se poblinkal z té chuti, nikoli z jedu."

"To doufám," řekl jsem malátně. Všechny mé nervy byly napjaty k prasknutí, jak jsem zevnitř pozoroval své tělo. Byl jsem otráven? Nepokouší se o mě spánek, mdloby, nezvedá se mi žaludek? Nemrtví mi ústa, nevysychají, nesliní? Náhle mě zalil pot a já se začal trást. To snad ne!

"Přestaň s tím," řekl klidně Chade. "Posaď se. Napij se vody. Děláš si to sám, Fitzi. Ta láhev byla dobře zazátkovaná starým korkem. Kdyby bylo víno otráveno, stalo by se to už před léty. Znáš jen málo lidí,

kterí by měli tu trpělivost, aby otrávil láhev vína a pak ho dali do archivu. Myslím, že jsme v pořádku." Rozechvěle jsem se nadechl. "O to ale dotyčnému nešlo. Kdo ti přinesl jídlo?"

Chade si odfrkl. "Jídlo si připravuji sám, jako obvykle. Ale tamto na stole je z dárkového košíku pro lady Thyme. Občas se lidé snaží vetřít do její přízně, protože se šeptá, že má královy uši. Ale nemyslím si, že by tahle moje maškaráda někomu stála za otrávení."

"Regal," vyhrkl jsem znovu. "Říkal jsem ti přece, že věří, že je to králova travička. Jak jsi mohl být tak neopatrný? Vždyť víš, že viní lady Thyme ze smrti své matky! Máme být tak zdvořilí a nechat ho, aby nás všechny povraždil? Nezastaví se, dokud trůn nebude jeho."

"A znovu ti říkám, že nechci slyšet nic o zradě!" Chade ta slova skoro zakřičel. Usedl na židli a kolébal Slinka v klíně. Zvírátko se vztyčilo, olízlo si vousy a pak se znovu schoulilo a uložilo ke spánku. Sledoval jsem bledou Chadeovu ruku s vystouplými šlachami a papírově bílou kůží, jak hladí svého miláčka. Díval se jen na lasičku, s nic neříkajícím výrazem. Po chvíli klidnějším hlasem řekl: "Myslím, že král měl pravdu. Všichni musíme zdvojnásobit svoji ostražitost. A nejen v případě Kettricken. Ale i nás." Zvedl ztrápené oči ke mně. "Hlídej si své přátele, chlapče. Nevinnost ani nevědomost nejsou proti této noční práci ochranou. Střež Patience, Molly, ba i Lacey. Najdi způsob, chytrý způsob, jak varovat i Burriche." Vzdychl a zeptal se do prázdna: "Copak nemáme dost nepřátel za našimi hradbami?"

"Spoustu," ujistil jsem ho. Ale o Regalovi už jsem nic neříkal.

Potřásl hlavou. "Je to dost nešťastná situace, abych za takových podmínek vyrážel na cestu."

"Na cestu? Ty?" zeptal jsem se nevěřicně. Chade nikdy neopouštěl hrad. Skoro nikdy. "Kam?"

"Tam, kam musím jet. Teď si však myslím, že tady je mě třeba skoro stejně." Zavrtěl pro sebe hlavou.

"Dej na sebe pozor, chlapče, až budu pryč. Nebudu nablízku, abych na tebe dohlížel." A to bylo vše, co mi řekl.

Když jsem od něj odcházel, stále hleděl do ohně a ochablýma rukama choval ochrannitelsky Slinka. Na roztřesených nohou jsem sešel po schodech dolů. Pokus otrávit Chadea mnou oťrásl víc než cokoli předtím. Ani jeho utajená existence ho dostatečně nechránila. A byly zde další, mnohem snazší cíle, stejně blízké mému srdci.

Proklínal jsem se za kousek, kterým jsem dal minule Regalovi najevo, oč jsem silnější. Byl jsem blázen, že jsem ho pokoušel, aby mě napadl, měl jsem vědět, že si najde méně nápadný cíl. U sebe na pokoji jsem se spěšně převlékl do čistého oblečení. Pak jsem vyšel ven, vystoupal po schodech a šel rovnou k ložnici Molly. Zlehounka jsem zaklepal na dveře.

Žádná odpověď. Zaklepal jsem hlasitěji. Zbývala asi hodinka či dvě do svítání, většina obyvatel hradu již byla znavena a odešla spát. Přesto jsem nechtěl nikoho zburcovat, aby mě viděl stát u dveří Molly.

Nicméně jsem se musel přesvědčit.

Dveře měla na zástrčku, ovšem obyčejnou. Během pár vteřin jsem ji uvolnil a přitom si zámknul, že do zítřejšího večera jí musím opatřit lepší. Zlehka jako stín jsem vklouzl do jejího pokoje a potichu za sebou zavřel dveře.

V krbu dohořival oheň. Řeřavé uhlíky házely matné mihotavé světlo. Chvíli jsem stál, abych očima uvykl přišetí, a pak jsem opatrně popošel doprostřed pokoje, vyhýbaje se světelným pableskům z krbu. Slyšel jsem pravidelný dech Molly spící na posteli. Báł jsem se, že by mohla mít horečku a nořit se do náruče jedovaté smrti ve spánku. Slíbil jsem si, že se jen dotknu polštáře, abych se přesvědčil, zda nemá horkou kůži. Nic víc. Přesunul jsem se k pelesti.

U postele jsem se zastavil, ani nedutaje. V matném přišetí jsem pod pokrývkou rozeznával její tvary. Voněla vřesem, hřejivá a sladká. Zdravá. Nespala zde žádná oběť jedu zmítaná horečkou. Věděl jsem, že bych měl jít. "Pěkně spi," vydechl jsem.

Tiše se vrhla proti mně. Matné světlo se rudě zablýsklo na čepeli v její ruce. "Molly!" křikl jsem, když jsem předloktím odrazil její ruku s nožem. Ztuhla a stáhla druhou ruku zaťatou v pěst, vše v místnosti na okamžik ztichlo a znehybnělo. "Newboyi!" zasyčela vztekle a levou rukou mne praštila do břicha.

Překotil jsem se dopředu a zalapal po dechu, ona se vymrštila z postele. "Ty idiote! Vyděsil jsi mě k smrti! Kdo si myslíš, že jsi, rachotit mi tu se zástrčkou a plížit se po pokoji! Měla bych zavolat královy strážce, aby tě vyvedly!"

"Ne!" zaprosil jsem, když vhodila poleno na oheň a pak od něj rozzála svíci. "Prosím. Já zase půjdu.

Nechtěl jsem ti ublížit ani tě obtěžovat. Jen jsem se chtěl přesvědčit, že jsi v pořádku."

"Ne, to nejsem!" zahřměla šeptem. Vlasy měla na noc spletené do dvou tlustých copů, což mi rázem připomnělo holčičku, s níž jsem se před léty seznámil. Už to nebyla dívka. Zachytila můj upřený pohled. Přehodila si přes ramena teplejší háv a zapnula si pás. "Třesu se jako troska! Dnes v noci už oka nezamhouřím! Ty jsi pil, že ano? Takže jsi opilý? Co po mně chceš?"

Přistoupila ke mně se svící v ruce, jako by to byla zbraň. "Ne," ujistil jsem ji. Napřímil jsem se a popotáhl si košili. "Přisahám, že nejsem opilý. A věř mi, nesledoval jsem tím nic špatného. Ale... dnes v noci se něco přihodilo, něco, co mi nahnilo strach, že by se ti mohlo něco zlého stát, a tak jsem si řekl, že nejlepší bude za tebou zajít a ujistit se, že jsi v pořádku, ale věděl jsem, že Patience by nesouhlasila, a už vůbec jsem nechtěl vzbudit celý hrad, a tak jsem si myslel, že jen vklouznu dovnitř a -"

"Newboyi. Ty blábolíš," sdělila mi ledovým hlasem.

Byla to pravda. "Promiň," řekl jsem a posadil se na roh postele.

"Nedělej si pohodlí," upozornila mě. "Právě jsi byl na odchodu. Sám, anebo v doprovodu hradních stráží. Je to na tobě."

"Já půjdu," slíbil jsem a spěšně vstal. "Jen jsem chtěl vědět, že jsi v pořádku."

"Nic mi není," řekla nedůtklivě. "Proč by mi mělo něco být? Dnes v noci je mi dobře, stejně jako předešlou noc, jakož i posledních třicet nocí. Přesto jsi ani jednou neměl vnuknutí, abys sem šel přesvědčit se o mém zdraví. Tak proč dnes večer?"

Nadechl jsem se. "Protože za některých nocí jsou nebezpečí zjevnější než jindy. Dějí se tu nekalé věci, které mě nutí předcházet ještě horším věcem, jež by se mohly stát. Za některých nocí není zrovna nejlepší být milou bastarda."

Linka jejích úst zpřísněla, tak jako její hlas, když se zeptala: "Co to má znamenat?"

Znovu jsem se nadechl, pevně odhodlaný, že k ní budu upřímný, jak jen budu moci. "Nemohu ti říci, co se stalo. Jen to, že jsem pojal podezření, že by ti mohlo hrozit nebezpečí. Budeš mi muset důvěřovat -"

"Na to jsem se neptala. Co jsi myslel tím 'být milou bastarda'? Jak si jen dovoluješ takhle mi říkat?" Oči jí planuly hněvem.

Přisahám, že srdce se mi v tu chvíli zastavilo. Jako by na mě sáhla ledová ruka smrti. "To je pravda. Na to nemám žádné právo," řekl jsem zdráhavě. "Ale zároveň není možné, abych tě pustil z hlavy. A ať už jsem měl či neměl právo nazývat tě svou milou, rozhodně to nezastaví ty, kteří mě chtějí ranit tím, že by ti ublížili. Jak mám jen říci, že tě miluji tolik, že si přeji, abych tě raději nemiloval či abych se alespoň zdržel projevů lásky k tobě, protože má láska tě staví do velikého nebezpečí, to vše tak, aby má slova vyzněla pravdivě?" Toporně jsem se otočil, že půjdu.

"A jak bych se já mohla odvážit říci, že tvá poslední věta mi dává smysl, aby to vyznělo pravdivě?" zeptala se nahlas Molly.

Cosí v jejím hlase mě přimělo otočit se. Chvíli jsme hleděli jeden na druhého. Pak vyprskla smíchem. Já tam stál, dotčený a zmařený, zatímco ona popošla ke mně, stále rozesmátá. Pak mi dala ruce kolem krku. "Newboyi. Ty vskutku volíš tu nejklikatější cestu, abys mi konečně vyznal lásku. Vpadneš do mého pokoje a pak tu stojíš a sukuješ si jazyk, abys obešel slovo 'láska'. Nemohl jsi to říci prostě už dávno?"

Stál jsem jako hlupák v objetí jejích paží. Podíval jsem se na ni. Ano, uvědomil jsem si tupě, o hodně jsem ji přerostl.

"Nuže?" naléhala a já byl na chvíli v rozpacích.

"Miluji tě, Molly." Tak lehko se to řeklo, po tom všem. A s takovou úlevou. Pomalu, opatrně jsem položil ruce kolem ní.

Usmála se na mě. "A já miluji tebe."

A tak jsem ji konečně políbil. V okamžiku polibku kdesi poblíž Buckkeepu hlasitě zavyl vlk a jeho radostné vytí sborově rozštěkalo všechny psy a chór zvířecích hlasů se vznesl proti jasnému nočnímu nebi.

9 Hlídaní a omezování

Občas chápu a schvaluji Fedwrenův utkvělý sen. Kdyby prosadil svou, papír by byl dostupný jako chléb

a každé dítě by se naučilo písmena, ještě než by mu bylo třináct. Ale i kdyby tomu tak bylo, nemyslím, že by to přineslo všechno, več Fedwren doufá. Rmoutí se nad všemi ztracenými znalostmi, které si s sebou každý člověk, i ten nejprostší, bere do hrobu. Hovoří o tom, že jednou nastane doba, kdy kovářův způsob osazení podkovy a loďařův fortel s pořízem bude písemně zaznamenán, aby se to každý, kdo dokáže číst, mohl naučit též. Nevěřím, že to tak je či že to tak kdy bude. Některé věci se lze naučit ze slov na papíře, ale jiné dovednosti se dají naučit nejprve rukama a srdcem a pak teprve hlavou. Uvěřil jsem tomu v okamžiku, kdy jsem viděl mistra Mastfisha⁶ usazovat kus dřeva ve tvaru ryby, po němž byl pojmenován, do Verityho první lodě. Jeho oči viděly, že od-korek existoval již předtím, a on jen přiložil ruce k dílu, aby mu dal tvar, jak mu velelo srdce. Takovou věc se nelze naučit ze slov na papíře. Snad se to nelze naučit vůbec, ale povstává to, stejně jako Umění či Moudrost, z krve některého z předků.

Vrátil jsem se do pokoje, usedl před krb a civěl do doutnajících uhlíků, zatímco jsem čekal, až se zbytek hradu probudí. Měl bych být vyčerpaný, ale místo toho jsem se skoro chvěl přebytkem energie proudící mým tělem. Když jsem tiše seděl, ve své fantazii jsem stále cítil teplo z hřejivého objetí Mollyiných paží. Věděl jsem přesně, kde se svou tvář dotkla mé. Při tom krátkém objetí mi na košili ulpěla její přejemná vůně a já se trápil myšlenkou, zda si mám košili následující den vzít nebo zda ji mám uložit do šatní truhlice, abych si vůni uchoval co nejdéle. Nepřipadalo mi pošetilé myslet tak vehementně na takovou věc. Když se ohlížím zpět, usmívám se, ale spíše své moudrosti nežli bláznovství.

Ráno zastihla hrad Buckkeep bouře a padající sněh, ale mně vše uvnitř připadalo o to útulnější. Snad tak všichni dostaneme šanci vzpamatovat se ze včerejška. Nechtěl jsem více myslet na ta zubožená, rozedraná těla ani na omývání ztichlých studených tváří. Ani na hučící plameny a žár, který pozřel Kerryho tělo. Všichni bychom mohli prožít klidný den uvnitř hradních zdí. Snad večer zastihne všechny shromážděné u krbů, kde spolu budou rozprávět, vykládat si pohádky či poslouchat hudbu. V to jsem alespoň doufal. Odešel jsem z pokoje, abych navštívil Patience a Lacey.

Byl jsem jako na trní, protože jsem přesně věděl, kdy bude Molly scházet ze schodů, aby zanesla podnos se snídaní k Patience, a taky kdy půjde nahoru s prázdným nádobím. Mohl bych se v tu dobu nacházet zrovna na schodech či na chodbě. Byla by to maličkost, pouhá shoda náhod. Nepochyboval jsem však o tom, že kdekoli mohou číhat lidé, kteří mě mají za úkol sledovat, a ti by si takových "náhod" zajisté všimli, kdyby k nim docházelo příliš často. Ne. Musel jsem se řídit varovnými radami, které mi dali král a Chade. Ukážu Molly, že jsem muž vybavený patřičnou sebekontrolou a trpělivostí. Mám-li počkat, než se jí budu smět dvořit, pak tedy počkám.

A tak jsem seděl ve svém pokoji a mučil se, dokud jsem nenabyl jistotu, že Molly už z komnat Patience odešla. Pak jsem sešel dolů a zaklepal u dveří. Zatímco jsem čekal, až mi Lacey otevře, uvědomil jsem si, že zdvojnásobit ostražitost nad Patience a Lacey se snáze řekne, než provede. Měl jsem však několik nápadů. Začal jsem už v noci, kdy jsem si na Molly vymohl slib, že nahoru nezanese žádné jídlo, které by nepřipravila sama nebo nevzala čerstvé ze společných hrců. Durdila se kvůli tomu, protože jsem jí to řekl až po vášnivém rozloučení. "Ted' mluvíš jako Lacey," pokárala mě a zlehka mi před očima dovřela dveře. Otevřela je chvíli nato, jen aby zjistila, že tam stále stojím a civím na ně. "Běž do postele," poručila mi. A ostýchavě dodala: "A sni o mně. Doufám, že jsem se již usadila ve tvých snech, tak jako ty v mých." Ta slova za mnou vyslala, až už jsem pádil po schodech do pokoje, a pokaždé, když jsem si na ně vzpomněl, jsem se znovu zarděl.

Když jsem teď vešel do pokoje Patience, snažil jsem se všechny ty myšlenky vypudit z hlavy. Byl jsem zde za svým posláním, ačkoli Patience a Lacey měly věřit, že jde o společenskou návštěvu. Soustředil jsem se na svůj úkol. Očima jsem zkontroloval zástrčku, jež zajišťovala dveře, a zjistil jsem, že vyhovuje mým představám. Nikdo ji pomocí nože neuvolní. Co se týče okna, i kdyby se k němu někdo vystrachal po venkovní zdi, musel by se dostat nejen skrze zastrčené dřevěné okenice, ale i přes tapiserii a množství rostlin, naskládaných do řad před zavřeným oknem. Byla to cesta, kterou by si žádný zkušený zabiják nevybral. Lacey se opět vrátila ke svému šití a Patience mě uvítala. Zdálo se, že lady Patience momentálně nemá nic na práci, jenom seděla u ohně na krbových kamenech jako malá holčička. Zamyšleně prohrábala uhlíky. "Víš o tom," zeptala se náhle, "že existuje podrobná historie o silných královnách na Buckkeepu? Nejen o těch z farseerovské linie. Mnozí principi z Farseerů si vzali ženy, které

je teď svým jménem zastihují při výčtu jejich činů."

"Myslíte, že i Kettricken se stane takovou královnou?" zeptal jsem se zdvořile. Netušil jsem, kam má konverzace směřovat.

"To nevím," odpověděla mírně. Opět ledabyle prohrábla uhlíky. "Pouze vím, že to nebudu já." Ztěžka si povzdechla, zvedla oči a téměř omluvně řekla: "Mám zase jedno z těch svých rán, Fitzi, kdy se mi honí v hlavě, co všechno mohlo být a co se mohlo stát. Nikdy jsem mu neměla dovolit, aby abdikoval. Vsadila bych se, že kdyby to nebyl udělal, by byl dnes naživu."

Nevěděl jsem, co bych na takovou větu odpověděl. Opět vzdychla a přejela po krbových kamenech pohrabáčem od popele. "Dnes je ze mne roztoužená žena, Fitzi. Zatímco včera byli všichni ostatní uneseni činem Kettricken, ve mně to probudilo tu nejhlubší nespokojenost se svou osobou. Kdybych byla na jejím místě já, ukrývala bych se ve svém pokoji. Stejně jako to dělám teď. Ale tvá babička by to neudělala. To byla panečku královna! V určitých ohledech trochu jako Kettricken. Constance byla žena, jež podněcovala druhé k činům. Zvláště ostatní ženy. Když byla královnou, víc než polovinu našich stráží tvořily ženy. Věděl jsi to? Zeptej se na ni někdy Hod. Zcela chápu, proč Hod přišla s ní, když sem Constance přijela, aby se stala královnou po boku Shrewda." Patience zmlkla. Chvilí byla zticha, až jsem si myslel, že domluvila. Pak tiše dodala: "Měla mě ráda, královna Constance, opravdu." Skoro plaše se usmála.

"Věděla, že si z ostatních lidí nic nedělám. A tak si mě občas zavolala, a to pouze mě, abych jí dělala společnost v jejích zahradách. A moc jsme toho nenamluvily, jen jsme tiše na slunci zahradničily. Některé z mých nejhezčích vzpomínek na Buckkeep pocházejí právě z tohoto období." Pojednou ke mně vzhlédla. "Byla jsem tehdy malá holčička. A tvůj otec byl teprve chlapec a spolu jsme se vlastně ještě nesetkali. Moji rodiče mě vzali na Buckkeep v době, kdy přesídlili ke dvoru, ačkoli věděli, že já si z těch cerepetiček dvorního života nic nedělám. Jaká musela být královna Constance žena, když si povšimla prosté zakřiknuté dívenky a věnovala jí svůj čas. Ale ona taková byla. Buckkeep byl tehdy úplně jiný, na dvoře bylo mnohem veseleji. Časy byly klidné a vše bylo stabilnější. Jenže pak Constance zemřela, a její dceruška s ní, na horečku po porodu. A Shrewd se za několik let znovu oženil a..." Odmlčela se a vzápětí opět vzdychla. Její rty se semkly. Poklepala rukou na krb vedle sebe.

"Pojd' a posad' se tady. Musíme si promluvit o několika věcech."

Poslechl jsem a rovněž usedl na krbové kameny. Nikdy jsem Patience neviděl tak vážnou, tak soustředěnou. Tím vším, jak jsem vytušil, někam směřovala. Tolik se to lišilo od jejího obvyklého potrhlého brebentění, že mě to málem vyděsilo. Jakmile jsem dosedl, přitáhla si mě blíž. Pořádně to se mnou cuklo, až jsem jí skoro skončil v klíně. Naklonila se ke mně a zašeptala: "O některých věcech je lepší nemluvit. Ale pak nadejde doba, kdy se o nich musí mluvit. FitzChivalry, můj drahý, nemysli si, že jsem prostoduchá. Ale musím tě varovat, že tvůj strýc Regal ti není tolik nakloněn, jak by se ti mohlo zdát."

Nemohl jsem si pomoci. Vyprskl jsem smíchem.

Patience to popudilo. "Musíš mě poslouchat!" zašeptala naléhavěji. "Och, já vím, že je veselý, šarmantní a vtipný. Víím, jaký dokáže být lichotník, a dobře jsem si všimla, jak ho mladé ženy u dvora ovívají vějířky a jak mladí muži napodobují jeho styl oblékání a manýry. Ale pod tímto krásným perím se skrývají velké ambice. A já se obávám, že i podezřívavost a také žárlivost. Tohle jsem ti nikdy neříkala. Ale je pravda, že on byl zcela proti mým snahám zajistit ti náležitou výuku, i proti tomu, aby ses vyškolil v Umění. Občas si říkám, že je jen dobře, že jsi v tom neuspěl, protože kdyby ano, jeho žárlivost by neznala hranic." Odmlčela se, a když zjistila, že jí s vážnou tváří naslouchám, pokračovala: "Tohle jsou neklidné časy, Fitzi. Nejen kvůli rudým lodím, jež sužují naše pobřeží. Je to doba, kdy by si každý člověk p... původu jako ty měl dávat dobrý pozor. Někteří se na tebe sice pěkně usmívají, ale mohou to být tví nepřátelé. Když byl naživu tvůj otec, spoléhali jsme na to, že jeho vliv tě dostatečně ochrání. Jenže poté, co byl... co zemřel, uvědomila jsem si, že jak porosteš, bude ti hrozit stále větší nebezpečí, čím více budeš dospívat v muže. A tak jakmile jsem ve vši počestnosti mohla, přinutila jsem se vrátit se ke dvoru, abych se porozhlédla, zda je to vskutku třeba. A zjistila jsem, že ano a že potřebuješ moji pomoc. A tak jsem si přísahala, že udělám, co bude v mé moci, abych ti poskytla vzdělání a ochranu." Dovolila si krátký samolibý úsměv.

"Řekla bych, že mi to s tebou dosud vcelku vycházelo. Ale -" naklonila se blíž - "přijde doba, kdy tě ani já nebudu moci chránit. Musíš se o sebe začít starat sám. Musíš si osvěžit lekce od Hod a často si je s ní opakovat. Musíš dávat pozor, co jíš a co piješ, a hledět, abys nechodil na odlehlá místa sám. Musím ti tyto obavy vštípit, FitzChivalry. Jsi teď už skoro muž a musíš začít o takových věcech uvažovat sám." Směšné. Bezmála fraška. Tak se mi to aspoň mohlo jevit, když mi ta uzavřená, samotářská žena vykládala o realitě, v níž jsem přežíval již od svých šesti let. Místo toho jsem zjistil, že se mi do očí derou slzy. Vždy jsem se mýlil ohledně důvodu, proč Patience přijela na Buckkeep, myslel jsem si, že je to proto, aby žila poustevnickým životem uprostřed společnosti, o níž se zjevně nezajímala. Teď jsem ho znal. Přijela za mnou, kvůli mně. Aby mě chránila.

Burrich nade mnou držel ochrannou ruku. Rovněž Chade a svým způsobem i Verity. A samozřejmě Shrewd, který mě kdysi dávno prohlásil za vlastního. Ale oni všichni, tak či onak, při mně stáli, aby mým přežitím něco získali. Dokonce i pro Burriche by to byla ztráta cti, kdyby se někomu podařilo mě zavraždit, když jsem byl pod jeho ochranou. Pouze tato žena, která měla nezadatelné právo mě nenávidět, přijela, aby mě chránila jenom kvůli mně samotnému. Často byla potrhlá, všetečná a občas i hodně protivná. Když se však naše oči setkaly, poznal jsem, že prolomila poslední hráz, kterou jsem mezi námi udržoval. Silně jsem pochyboval o tom, že její přítomnost nějakým způsobem odvrátila zlo namířené vůči mně, a když něco, tak její zájem o mne musel ustavičně připomínat Regalovi, kdo je mým otcem. Nebyl to však onen skutek, ale podnět k němu, jež se mnou hnul. Vzdala se svého klidného života, svých sadů, zahrad a lesů, aby přijela sem, na provlhlý kamenný hrad na mořských útesech, na dvůr plný lidí, kteří ji nezajímali, aby dohlížela na manželova bastarda.

"Děkuji vám," pravil jsem tiše. A myslel jsem to celým svým srdcem.

"Tak tohle bychom měli." Rychle se ode mne odvrátila. "Však víš. Vždycky jsi vítán."

"Já vím. Ale pravda je, že dnes ráno jsem za vámi přišel, protože jsem si myslel, že někdo by vás a Lacey měl varovat, abyste na sebe dávaly pozor. Doba je všelijaká a někdo by vás mohl považovat za... za překážku."

Teď se zas hlasitě zasmála Patience. "Mě! Mě? Směšnou, ošumělou, pošetilou Patience? Patience, která nedokáže udržet myšlenku v hlavě déle než deset minut? Patience, která se po manželově smrti skoro pomátla? Můj chlapče, já vím, že si o mně vyprávějí. Mne nikdo nepovažuje za hrozbu, pro nikoho. Vždyť já jsem jenom další šašek u dvora, terč jejich posměchu. Jsem docela v bezpečí, o tom tě ujišťuji. Avšak i kdybych nebyla, mám životní návyky, které mě chrání. A Lacey."

"Lacey?" Nedokázal jsem zastřít nevěřícnost v hlase ani zadržet potutelný úsměv. Otočil jsem se k Lacey, abych na ni zamrkal. Lacey po mně však mrštila zlostným pohledem, jako bych se jí svým úsměvem dotkl. Ještě než jsem se stačil zvednout od krbu, vyskočila ze svého houpacího křesla. Její dlouhá jehlice, tentokrát bez obvyklé příze, se mi zapíchla do krční žíly, zatímco druhá mi zajela do určitého místa mezi žebry. Vmžiku jsem se zpotil. Hleděl jsem na ženu, kterou jsem rázem neznal, a netroufal si ani pípnout.

"Přestaň už to dítě zlobit," pokárala ji mírně Patience. "Ano, Fitzi, Lacey. Nejšikovnějšího žáka, kterého kdy Hod měla, třebaže k ní nastoupila až jako dospělá žena." A zatímco Patience mluvila, Lacey vytáhla své zbraně z mého těla. Znovu usedla do křesla, hbitě navlékla jehlice a pustila se znovu do práce. Přísahám, že jí neuteklo ani jediné oko.

Když skončila, pohlédla na mě. A zamrkala. Pak se znovu vrátila k pletení. Rozpomenul jsem se, že mám začít opět dýchat.

Silně vytrestaný vražedník z povolání chvíli nato odešel z jejich komnat. Když jsem kráčet chodbou, vzpomněl jsem si, jak mě Chade varoval, abych Lacey nepodceňoval. Zatrpkle jsem přemýšlel, zda to měl být z jeho strany pokus o humor či zda mě chtěl naučit většímu respektu ke zdánlivě mírným lidem. Potom si do mé mysli proklestily cestu myšlenky na Molly. Pevně jsem se zařekl, že se jim nebudu poddávat, ale neubránil jsem se tomu, abych sklonil hlavu a přivoněl si k rameni košile, kde ulpěla její jemná vůně. Stáhl jsem pošetilý úsměv z tváře a vydal se hledat Kettricken. Měl jsem své povinnosti. Mám hlad.

Ta myšlenka se mi vetřela znenadání. Polila mě hanba. Včera jsem Vlčkovi nic nezanesl. Skoro jsem na něj v návalu denních událostí zapomněl.

Jednodenní půst nic není. A krom toho, objevil jsem v rohu chatrče myši doupě. Myslíš, že se o sebe vůbec nedokážu postarat? Ale něco výživnějšího by nebylo k zahoezení.

Brzy, příslibil jsem. Ještě musím udělat jednu věc.

V obývacím pokoji Kettricken jsem našel jen dvě pážata, jež naoko horlivě uklízela, a když mě spatřila, zahihňala se. Žádné z nich nic nevědělo. Poté jsem zašel do tkalcovny paní Hasty, vyhrátého a útulného pokoje, kde se scházelo hodně hradních žen. Ani zde Kettricken nebyla, zato tam byla lady Modesty. Řekla mi, že její paní chtěla dnes ráno nutně mluvit s princem Veritym. Možná je tedy u něj.

Avšak Verity u sebe nebyl, ani ve své pracovně. Natrefil jsem tam však na Charima, který třídil archy velínu a rozděloval je podle kvality. Pověděl mi, že Verity vstával časné zrána a okamžitě vyrazil k loďařské kůlně. Ano, Kettricken zde dnes ráno byla, ale až po Verityho odchodu, a jakmile jí Charim sdělil, že Verity je pryč, odešla také. Kam? To nevěděl.

V tu dobu už jsem měl notný hlad a svůj výlet do kuchyně jsem si odůvodnil záminkou, že tam se člověk vždycky nejvíce dozví. Snad tam někdo bude vědět, kam se poděla naše nastávající královna. Nemám o ni strach, říkal jsem si. Dosud ne.

Bylo dost podivné, že jenom málo lidí otevřeně hovořilo o včerejších událostech. Pochopil jsem, že bude chvíli trvat, než se hrad vyrovná se vším, co se přihodilo. Ale v ovzduší bylo cosi cítit, skoro to zavánělo úlevou. Viděl jsem to už dříve, například na muži, jemuž odřízli zmrzačenou nohu, nebo na rodině, která konečně objevila tělo utonulého dítěte. Když člověk nakonec stane tváří v tvář nejhoršímu, postaví se tomu čelem a řekne: "Já tě znám. Ranil jsi mě, skoro zabil, přesto jsem však přežil. A budu žít dál."

Takové pocity teď vycházely z lidí na hradě. Všichni konečně vzali na vědomí krutost ran zasazených rudými loděmi. Nyní zavládl pocit, že se můžeme začít uzdravovat a oplácet rány.

V kuchyni jsem se nechtěl přímo ptát, kde by mohla být královna. A jako by tomu štěstí chtělo, jeden čeledín začal mluvit o Softstep. Krev, kterou jsem předchozího dne spatřil na plecích Softstep, patřila zčásti klisně samotné a chlapeci se bavili o tom, jak se Softstep ohnala po Burrichovi, když se jí snažil poraněné plecko ošetřit, a jak ji dva z nich museli držet hlavu. Vetril jsem se do hovoru. "Nebyl by pro královnu lepší méně temperamentní kůň?" nadhodil jsem.

"Ach, ne. Naše královna má Softstep ráda pro její hrdost a duchaplnost. Ona sama mi to říkala, když byla dnes ráno dole ve stájích. Přišla sama, aby se na klisnu podívala, a zeptala se, kdy se na ní bude moci znovu jezdit. Mluvila přímo se mnou, fakticky. A tak jsem jí řekl, že žádnému koni se v takovém počasí jezdit nechce, natož potom s poraněným pleckem. A královna Kettricken přikývla a dál jsme tam spolu stáli a mluvili a ona se mě zeptala, jak jsem přišel o zub."

"A tys jí řekl, že kůň trhl hlavou dozadu, když jsi ho cvičil! Protože jsi nechtěl, aby Burrich věděl, že jsme spolu zápasili v seníku a ty jsi spadl do stáje s šedým hříbětem!"

"Drž hubu! To tys mě tam strčil, takže za to můžeš stejně jako já!"

A ti dva rázem vzkypěli, strkali do sebe a rvali se, dokud je Cook s pokřikem nevykázala z kuchyně. Já už však věděl, co jsem vědět potřeboval. Zamířil jsem ke stájím.

Zjistil jsem, že venku je horší a studenější počasí, než jsem čekal. Dokonce i ve stájích si vítr našel každou skulinku a se skučením vtrhával do dveří vždycky, když je někdo otevřel. Koním šla pára od huby a sedící pacholci se o sebe družně opírali, aby se trochu zahřáli. Našel jsem Handse a zeptal se ho, kde je Burrich.

"Řeže dříví," řekl tiše. "Na pohřební hranici. A taky od rána pije."

Když jsem to uslyšel, skoro jsem zapomněl, proč jsem sem přišel. Nikdy jsem nezažil něco takového. Burrich pil, ale po večerech, když byla práce hotová. Hands mi četl ve tváři.

"Vixen. Jeho stará ohaří fenka. V noci posla. Nikdy jsem však neslyšel o pohřební hranici pro psa. Ted' je venku za cvičnou ohradou."

Otočil jsem se směrem k ohradě.

"Fitzi!" varoval mě naléhavě Hands.

"To bude v pořádku, Handsi. Já vím, co pro něj znamenala. První noc, co mě dostal na starost, mne strčil do kotce k ní a řekl jí, aby mě hlídala. Měla štěně, Nosyho..."

Hands ale zavrtěl hlavou. "Říkal, že nechce nikoho vidět. Abychom se ho dnes na nic neptali. Aby na něj nikdo nemluvil. Nikdy mi takový příkaz nedal."

"Neboj," vydechl jsem.

Hands se zatvářil zamítavě. "Na to, jak byla stará, to mohl čekat. Už s ním ani nemohla lovit. Měl ji dát pryč už dávno."

Podíval jsem se na něj. Navzdory veškeré své péči o zvířata, navzdory vši své jemnosti a správným instinktům to tentokrát nemohl pochopit. Kdysi jsem byl šokován, když jsem objevil Moudrost jako svůj zvláštní smysl. Když jsem teď zjistil, že Hands v sobě nemá ani špetku Moudrosti, bylo to, jako bych narazil na jeho slepotu. Jen jsem zavrtěl hlavou a vrátil se v mysli k původnímu účelu návštěvy: "Handsi, neviděl jsi dnes královnu?"

"Ano, ale už před nějakou dobou." Očima mi nervózně pátral ve tváři. "Přišla za mnou a ptala se, jestli princ Verity nevzal svého Trutha ze stájí do města. Řekl jsem jí, že ne, že princ se na něj jenom přišel podívat, ale pro dnešek ho nechal ve stájích. Řekl jsem jí také, že dlažba v ulicích bude celá zledovatělá. Verity by nikdy neriskoval svého nejmilejšího koně na takovém povrchu. V tyto dny chodívá do města často pěšky, i když se skoro denně stavuje ve stájích. Říkal, že je to pro něho záminka, jak se dostat ven na čerstvý vzduch."

Srdce v hrudi mi pokleslo. S naprostou jistotou, jež hraničila s vizí, jsem věděl, že Kettricken se vydala za Veritym do města. Pěšky? Bez doprovodu? Za tak špatného počasí? Zatímco Hands si vyčítal, že nedokázal odhadnout královnin záměr, vyvedl jsem ze stáje Sidekicka⁷, mezka na jistých nohách, který dělal čest svému jménu. Neměl jsem čas vracet se do pokoje pro teplejší oblečení. A tak jsem si od Handse vypůjčil plášť, navlékl si ho na svůj svrchník a vyvedl neochotné zvíře ze stájí do větru a sněhové chumelenice.

Už jdeš?

Ještě ne, ale už brzy. O něco se ještě musím postarat.

Můžu jít taky?

Ne. Není to bezpečné. Teď buď zticha a nemíchej se do mých myšlenek.

Zastavil jsem u brány a rovnou se zeptal stráží. Ano, jakási žena tudy pěšky prošla dnes ráno. Bylo jich hned několik, protože některé musely jít kvůli své živnosti, bez ohledu na počasí. Královna? Muži na hlídce si vyměnili pohledy. Nikdo neodpověděl. Nadhodil jsem, že tudy možná prošla žena zahalená v plášti a kapuci. S bílou kožešinou lemující kapuci. Mladý strážník přikývl. S výšivkou na plášti, u lemu purpurově bílou? Vyměnili si znepokojené pohledy. Taková žena tudy šla. Nevěděli, kdo to je, ale teď, když jsem jim připomněl ty barvy, měli vědět...

Ledovým hlasem jsem jim vynadal do hňupů a pitomců. To našimi branami beztrestně procházejí neidentifikovaní lidé? Dívali se na bílou kožešinu s purpurovou výšivkou a ani je nenapadlo, že by to mohla být královna? A nikdo nepovažoval za vhodné ji doprovodit? Nikdo se neuvolil dělat jí stráž? Ani po včerejšku? To je tedy dnešní Buckkeep místo k pohledání, že naše královna nemá v patách ani pěšího vojáka, když si ve sněhové bouři vyjde na procházku do města. Pobídl jsem nohama Sidekicka a nechal je, aby si to vyřídili mezi sebou.

Jízda to byla mizerná. Vrtošivý vítr pokaždé změnil směr, jakmile jsem se proti němu zaštitil pláštěm. Nepadal jenom sníh, ale vítr ze země smetal zmrzlé krystalky a při sebemenší příležitosti mi je metal pod kabát. Nerovná cesta vedoucí do města byla pod sněhem pokryta zrádným ledem. Mezek se mezitím poddal mé paličatosti a sklíčeně se vlekl dál. Usilovně jsem mrkal, aby mi dotěrné vločky neslepily řasy, a snažil se Sidekicka popohnat k větší rychlosti. Představa královny zhroucené ve sněhu a zpola zaváté poletujícími vločkami se mi neustále vtírala do mysli. Nesmysl! řekl jsem si odhodlaně. Nesmysl.

Byl jsem už na okraji města Buckkeep, když jsem ji předjel. Poznal jsem ji zezadu, poznal bych ji, i kdyby na sobě neměla purpurovobílý svrchník. Rázovala si to navátým sněhem s podivuhodnou nevšimavostí, protože její tělo horalky bylo odolné vůči zimě stejně jako já vůči slané bríze a vlhkosti.

"Královno Kettricken! Paní! Prosím, počkejte na mě!"

Otočila se, a když mě zahlédla, usmála se a zastavila se. Když jsem dojel k ní, sklouzl jsem z hřbetu mezka. Dosud jsem nevěděl, jak vyděšený jsem byl, až když mě zaplavil pocit úlevy z toho, že se jí nic nestalo. "Co děláte tady, sama a v takové bouři?" zeptal jsem se a opožděně dodal: "Milady."

Rozhlédla se kolem sebe, jako by si teprve všimla padajícího sněhu a dujícího větru, pak se ke mně otočila s kajícím úsměvem. Nebyla ani trošku prokřehlá či malátná. Naopak, líce měla růžové od svižné

chůze a bílá kožešina okolo tváře jen zdůrazňovala její žluté vlasy a modré oči. Tady, uprostřed té bělosti, nebyla bleďá a bezbarvá, nýbrž snědá a růžolící, s modrýma jiskřícíma očima. Vyzařovala větší vitalitu, než jsem u ní v poslední době vídal. Včera to byla paní Smrt jedoucí obkročmo na koni a ztělesněný Zármutek, když omývala těla svých obětí. Ale dnes, tady uprostřed sněhu, to byla veselá holčička, která právě unikla z hradu a svého postavení, aby si vyrazila na výlet do sněhu. "Jdu hledat svého manžela."

"Sama? On ví, že za ním jdete, jen takhle po svých?"

Vypadala zaskočeně. Potom vystrčila bradu a vzdorovitě zvedla hlavu jako můj mezek. "Copak to není můj manžel? Potřebuji povolení, abych za ním směla jít? Proč bych nemohla jít pěšky a sama? Připadám ti tak neschopná, abych se ztratila na silnici vedoucí do města?"

Opět vykročila kupředu a já byl nucen držet s ní tempo. Mezka jsem vlekl za sebou. Sidekickovi se to moc nelíbilo. "Královno Kettricken," spustil jsem, ale ona mě přerušila.

"Už mě to začíná hrozně unavovat." Prudce se zastavila a otočila se tváří ke mně. "Včera, poprvé po mnoha dnech, jsem si připadala živá a svéprávná. Nehodlám se toho jenom tak zřít. Pokud budu chtít navštívit svého manžela při práci, udělám to. Dobře vím, že žádné z mých dam by se žádný takový výlet, v tomhle počasí a pěšky, nezamlouval, ani nic podobného. A tak jdu sama. A můj kůň byl včera zraněn, navíc terén tu není pro zvířata vhodný. A tak ani nejedu na koni. Tohle všechno dává smysl. Proč jsi za mnou vyjel a proč mě zpovídáš?"

Jako zbraň zvolila hrubost, a tak jsem se k ní uchýlil také. Přesto než jsem spustil, zhluboka jsem se nadechl a nasadil zdvořilý tón: "Má paní královno, vyjel jsem za vámi, abych měl jistotu, že se vám nic nestane. Tady, kde nás slyší jen uši mezka, budu mluvit zpřímá. Copak jste tak rychle zapomněla na to, kdo se ve vašem Horském království pokoušel svrhnout Verityho z trůnu? Myslíte, že tady bude se svými úklady váhat? Podle mě ne. Myslíte, že to byla nešťastná náhoda, když jste se před dvěma dny ztratila a zbloudila v lesích? Já ne. A myslíte, že se mu vaše včerejší jednání líbilo? To ani náhodou. V tom, co děláte v zájmu svého lidu, on vidí jen vaši snahu strhnout na sebe moc. A tak se durdí a reptá a přitom si říká, že jste pro něj větším nebezpečím než dřív. To všechno přece musíte vědět. Tak proč se tak lehkomyšlně vystavujete jako cíl, navíc tady, kde si vás snadno může najít šíp či nůž, aniž by to někdo viděl?"

"Nejsem zase tak snadný cíl," oponovala mi. "Musel by to být opravdu skvělý lučištník, aby mě zasáhl šípem v těchhle póry věch. A co se týče nože, i já mám u sebe jeden. Ten, kdo by na mě zaútočil, by se musel vystavit mému protiúderu." Otočila se a pokračovala v chůzi.

Vytrvale jsem ji následoval. "A kam by to vedlo? Že byste zabila člověka. A celý hrad by byl na nohou a Verity by ztrestal své strážce za to, že jste se dostala do takového nebezpečí. A co kdyby zabiják s nožem byl lepší než vy? Jaké by to mělo následky pro Šest vévodství, kdybych teď vytáhl vaše tělo ze závějí?" Polkl jsem naprázdno a dodal: "Má královno."

Zvolnila tempo, ale bradu měla stále natrčenou, když se mírně zeptala: "A jaké to bude mít následky pro mě, když budu celý den sedět na hradě, zchoulostivím a oslepnu jako nějaká larva? FitzChivalry, já nejsem figurka ve hře, abych jen spočívala na svém místě na šachovnici a čekala, až se mnou nějaký hráč pohne. Já jsem... támhle nás sleduje vlk!"

"Kde?"

Ukázala před sebe, ale po vlkovi se slehla zem jako po mračnu zvířeného sněhu, ozval se jen přízračný smích v mé mysli. Chvilí nato nezbedný vítr zanesl jeho pach k Sidekickovi. Mezek si odfrkl a škubl lanem. "Nevěděla jsem, že tu máme tak blízko vlky!" podivila se Kettricken.

"Je to jenom městský pes, milady. Nejspíš nějaké prašivé zatoulané zvíře, které se prohrabuje a čmouchá na vesnické skládce. Není se čeho bát."

Že ne? Mám takový hlad, že bych slupl toho mezka.

Vrat se a vyčkej. Brzy přijdu.

Žádná skládka tu nablízku není. A krom toho, je na ní vždy plno racků a páchne jejich trusem. A jinými věcmi. Mezek by byl čerstvý a sladoučký.

Říkám ti, vrať se. Přinesu ti maso později.

"FitzChivalry?" To se opatrně zeptala Kettricken.

Skočil jsem očima zpátky k ní. "Prosím za prominutí, milady. Trochu jsem se zamyslel."

"Takže ten hněv ve tvé tváři nepatří mně?"

"Ne. Kdosi mi dnes... zkřížil plány. O vás mám strach, to není hněv. Nechcete si vysednout na Sidekicka a dovolit mi, abych vás odvedl zpátky na hrad?"

"Chci vidět Verityho."

"Má královno, to ho vůbec nepotěší, když za ním přijdete takhle."

Vzdychla a jako by se ve svém plášti trochu scvrkla. Podívala se stranou a tišším hlasem se zeptala:

"Nikdy sis nepřál trávit čas v něčí přítomnosti, Fitz, ať už se mu to líbilo či nikoli? Cožpak nemůžeš pochopit moji osamělost...?"

Já ano.

"Jako jeho nastávající královna a jako Sacrifice na Buckkeepu vím, že si musím počínat ukázněně. Ale je tady ještě moje další část... jsem žena svého muže a manželka svého chotě. I jemu jsem přísahala věrnost, a je to pro mě víc než povinnost. Ale on za mnou chodí jen zřídka, a když ano, moc toho nenamluví a brzy zase odchází." Otočila se zpátky ke mně. Na řasách se jí náhle zabyšely slzy. Setřela si je a do hlasu se jí vplížil stín hněvu: "Onehdy jsi mluvil o mé povinnosti, o tom, co může pro Buckkeep udělat pouze královna. Podívej, já nemohu přijít k dítěti, když budu noc co noc lehávat sama v posteli!"

"Má královno, milady, prosím," naléhal jsem. Tváře mi začínaly hořet.

Byla nemilosrdná. "Minulou noc jsem nečekala. Šla jsem k jeho dveřím. Ale stráž mi tvrdila, že tam není. Že odešel do své věže." Znovu se podívala stranou. "I tato práce je mu milejší než to, jak se musí činit v mé posteli." Ani ta hořkost nedokázala zastřít její bolest deroucí se zpoza slov.

Zatočila se mi hlava z věcí, o nichž jsem nechtěl nic vědět. Kettricken ležící sama ve studené posteli.

Verity, vábený v noci Uměním. Nevěděl jsem, co z toho je horší. Hlas se mi třásl, když jsem jí řekl:

"Nesmíte mi vyprávět takové věci, má královno. Mluvit o tom přede mnou není správné -"

"Pak mě nech jít a promluvit si s ním. Ví, že on je ten, kdo to potřebuje slyšet. A já o tom budu mluvit! Když ke mně nepřijde z vnuknutí hlasu svého srdce, pak musí přijít z povinnosti."

Tohle je pravda. To ona musí porodit, má-li se smečka rozmnožit.

Neplet' se do toho. Běž domů.

Domů! Posměšné vyštěknutí v mé mysli. Domov je smečka, ne studené opuštěné místo. Poslouchej tu samici. Mluví dobře. Měli bychom všichni jít za tím, kdo vede. Ty se o tu čubičku pošetile strachuješ. Ale ona loví dobře, má ostrý zub a její úlovky jsou čisté. Včera jsem ji sledoval. Je hodná toho, kdo je v čele.

My nejsme smečka. Bud' už zticha.

Už jsem. Koutkem oka jsem zachytil pohyb. Rychle jsem se otočil, ale nikdo tam nebyl. Obrátil jsem se zpět ke Kettricken, jež přede mnou pořád mlčky stála. Já však cítil, že jiskra hněvu, který ji před chvílí prochnul, se nyní dusila v bolesti. Odhodlání z ní vyprchalo.

Klidným hlasem jsem do skučícího větru řekl: "Prosím, milady, dovolte mi odvést vás zpátky na Buckkeep."

Neodpověděla, ale nahodila si kapuci hluboko do tváře a pevněji utáhla, takže jí skoro nebyl vidět obličej. Pak přistoupila k mezkovi, nasedla na něj a utrápeně svolila, abych ji odvedl zpět na Buckkeep. Byla to dlouhá cesta uprostřed zimy a jejího ponurého mlčení. Nebyl jsem hrdý na to, že jsem ji takto přiměl změnit plán. Abych přišel na jiné myšlenky, zapátral jsem opatrně kolem sebe. Netrvalo dlouho a objevil jsem Vlčka. Kradl se za námi jako stín, táhl se jako kouř porostem okolních stromů a ukrýval se ve zvířeném padajícím sněhu. Vlastně ani nemohu odpřisáhnout, že bych ho jedenkrát spatřil. Koutkem oka jsem pouze zachytil pohyb, malinký náznak jeho pachu ve větru. Jeho instinkty mu sloužily dobře. Myslíš, že jsem připraven lovit?

Ne, dokud nebudeš připraven poslouchat, odpověděl jsem krutě.

A co mám dělat, když lovím sám, beze smečky? odvětil vztekle a podrážděně.

Blížili jsme se k vnějším hradbám Buckkeepu. Přemýšlel jsem, jak se asi dostal ven, aniž by prošel branou.

Mám ti to předvést? Nabídka ke smíru.

Snad později. Až přinesu maso. Vycítil jsem, že souhlasí. Už se neploužil za námi, ale vyrazil kupředu. Až

přijdu do chatrče, bude už jistě tam. Strážé u brány mne zakřiknutě oslovily. Formálně jsem se identifikoval, a staršina projevil dostatek důvtipu, když nechtěl, abych představil i ženu, která přijela se mnou. Na nádvoří jsem Sidekicka zastavil, aby mohla sesednout, a nabídl jsem jí ruku. Otočil jsem se a spatřil Molly. Právě nesla od studny dvě vědra čerstvé vody. Mlčky se zastavila a pohlédla na mě, zaujaviši postoj jako jelen před skokem. Oči měla hluboké, tvář velice tichou. Když zrak odvrátila, její chůze byla poněkud toporná. Už se na nás znovu nepodívala. Přešla nádvoří a zamířila ke dveřím do kuchyně. Uvnitř mnou projel zlověstný chlad. Pak Kettricken pustila mou ruku a přitáhla si plášť. Ani se na mě nepodívala, jen tiše řekla: "Děkuji ti, FitzChivalry." A mlčky se odebrala ke dveřím.

Vrátil jsem Sidekicka do stájí a postaral se o něj. Šel kolem Hands a pokynul mi zvednutým obočím. Přikývl jsem a on se dál věnoval své práci. Myslím, že právě to jsem na něm měl nejraději - jeho schopnost neplést se do věcí, do nichž mu nic nebylo.

Dodal jsem si kuráže k tomu, co jsem se chystal udělat vzápětí. Šel jsem ven za cvičnou ohradu. Uviděl jsem tenký proužek kouře a vzápětí ucítil odpudivý zápach páleného masa a chlupů. Vydal jsem se okamžitě tím směrem. Burrich stál hned u ohně a sledoval, jak hoří. Vítr a sníh se neustále snažily plameny zadusit, ale odhodlaný Burrich to nedovolil. Když jsem pomalu stoupal k němu, letmo na mě pohlédl, ale nedíval se na mě ani se mnou nepromluvil. Oči měl jako dvě černé díry, plné tiché bolesti. Kdybych si troufl na něj promluvit, proměnila by se v hněv. Já však nepřišel za ním. Vytáhl jsem zpoza opasku nůž a odřízl si z hlavy proužek vlasů o délce jednoho prstu. Potom jsem ho hodil na hranici a sledoval, jak hoří. Vixen. Nejlepší fenka. Tu se mi v hlavě vynořila vzpomínka a já ji vyslovil nahlas: "Byla při tom, když mě poprvé spatřil Regal. Ležela vedle mě a zavrčela na něj."

Burrich po chvíli přikývl. I on byl při tom. Otočil jsem se a pomalu šel pryč.

Mé další kroky vedly do kuchyně, kde jsem zcizil množství masitých kostí, jež zbyly po včerejší hostině. Nebylo na nich čerstvé maso, ale muselo to stačit. Vlček měl pravdu. Brzy se bude muset postavit na vlastní nohy a shánět si potravu lovem. Když jsem viděl Burrichovu bolest, mé odhodlání se obnovilo. Vixen žila na psa hodně dlouho, ale přesto moc krátce pro Burrichovo srdce. Připoutat se k nějakému zvířeti značilo příslib budoucí bolesti. A já už měl srdce zlomené dostikrát.

Jak jsem se blížil k chatrči, stále jsem dumal, jak to nejlépe zaonačit. Pojednou jsem zvedl hlavu, zachytil kratičký varovný záblesk a pak jsem na sobě ucítil jeho plnou váhu. Přihnal se rychle jako šíp přes zasněženou pláň a zezadu mi vši silou podrazil kolena. Byl to takový náraz, že jsem padl jako podřátý tvář do sněhu. Zvedl jsem hlavu a podepřel se rukama, zatímco on se na místě otočil a znovu vyrazil ke mně. Vymrštil jsem ruku, ale on se prese mne přehnal podruhé a ostrými pařáty se mi v běhu zaryl do masa. Mám tě, mám tě, mám tě! Úžasná rozpustilost.

Když už jsem byl skoro na nohou, znovu do mě vrazil, tentokrát do prsou. Vymrštil jsem předloktí, abych si chránil krk a tvář, a on se mi zakousl do ruky. Temně vrčel, zatímco s ním žertovně zápasil. Ztratil jsem rovnováhu a znovu padl do sněhu. Tentokrát jsem ho chňapl a přitiskl k sobě a váleli jsme se spolu ve sněhu sem a tam. On mě přitom rafal všude možně, někdy i bolestivě, a celou tu dobu jen švanda, švanda, mám tě, mám tě a zase tě mám! Hele, je po tobě, zlámal jsem ti přední tlapu, hele, teče ti krev! Mám tě, mám tě, mám tě!

Dost! Už dost! A konečně jsem křikl: "Dost!" a on mě pustil a odskočil ode mě. Rozběhl se po sněhu směšnými skoky, obepsal kruh a pak znovu vyrazil proti mně. Vymrštil jsem ruce, abych si chránil tvář, ale on jen popadl pytel s kostmi a odběhl s ním pryč, ohlížeje se, jestli ho budu pronásledovat. Nemohl jsem ho nechat jenom tak vyhrát. A tak jsem po něm skočil, popadl ho, chňapl pytel s kostmi a honička se zvrtila v přetahovanou, při níž on švindloval, když pytel nečekaně pustil, rafl mě do předloktí, až mi v ruce za-trnulo, a pak se opět pytle zmocnil. Znovu jsem vyrazil za ním.

Mám tě. Zatahání za ocas. Mám tě! Kolenem jsem mu přiklekl hřbet a převalil ho na zem. Mám kosti! Na chvíli jsem je opravdu získal a prchal jsem. On mi všemi čtyřmi tlapami skočil na záda a srazil mě tvář do sněhu, popadl kořist a opět byl ten tam.

Nevím ani, jak dlouho jsme si hráli. Nakonec jsme sebou mrštili do sněhu, kde jsme oba vyčerpaně leželi a jen bezmyšlenkovitě oddychovali. Pytlovina byla roztrhána na kusy a kosti vyčuhovaly ven. Vlček jednu popadl, škubal s ní a cloumal, až ji ze zašmodrchaného pytle vyprostil. Hned se na ni vrhl, ohryzal maso a pak si ji předními tlapami přidržoval, rozkousáváje labužnický chrupavku na konci kloubu. Já se

natáhl po pytli, chňapl po pěkně masité, tlusté morkové kosti a vytáhl ji ven.

A rázem ze mě byl zase člověk. Jako bych procítl ze sna, jako by najednou praskla mýdlová bublina, Vlček nastražil uši a podíval se na mě, jako kdybych promluvil. Ale já nic neřekl. Jen jsem se od něj oddělil. Pojednou mi byla zima, sníh se mi dostal shora do bot, za pas a za límec. Na předloktích a na rukou mi vystoupily šrámy po jeho ostrých zubech. Kabát jsem měl na dvou místech roztržený. A připadal jsem si otupělý, jako bych se právě probíral z narkotického spánku.

Co se děje? Upřímná obava. Proč ses stáhl?

Nemůžu to dělat. Nemůžu být takový, s tebou. To je špatné.

Rozpaky. Špatné? Když to umíš dělat, jak to může být špatné?

Jsem člověk, ne vlk.

Někdy, souhlasil. Ale to nemusíš být pořád.

Ale ano, musím. Nechci být k tobě takhle připoutaný. Nemůžeme si být tak blízko. Já tě musím pustit na svobodu, abys žil život, k němuž jsi byl předurčen. A já musím žít život, k němuž jsem byl předurčen já. Pohrdlivé odfrknutí, posměšně vyceněné tesáky. To je ono, bratře. Jsme to, co jsme. Jak můžeš tvrdit, že víš, k jakému životu jsem byl předurčen, a jak mi vůbec můžeš vyhrožovat, že mě k němu přinutíš? Nejsi ani schopen přijmout to, k čemu jsi předurčen ty sám. Popíráš to, i když tím jsi. Všechny tvé vytáčky jsou nesmyslné. Jako bys zakazoval čichat svému nosu či slyšet svým uším. Jsme to, co děláme. Bratře.

Nepolevil jsem v ostražitosti. Nevypustil jsem ho. Ale on se mi prohnal myslí, jako když vítr vtrhne do místnosti nezavřenými okenicemi. Ta noc a ten sníh. Maso v našich čelistech. Naslouchej, čichej, dnes v noci je svět živý a my s ním! Můžeme lovit do svítání, jsme živí a noc a les patří nám! Naše oči jsou bystré, naše čelisti silné a můžeme uštvať jelena a hodovat až do rána. Pojd'! Vrat' se k tomu, k čemu jsi byl zrozen!

Chvilí nato jsem přišel k sobě. Stál jsem na svých nohou a chvěl se od hlavy až k patě. Zvedl jsem ruce a podíval se na ně, mé vlastní tělo mi náhle připadalo cizí a svazující, nepřirozené jako šaty, které jsem měl na sobě. Mohl jsem jít. Mohl jsem jít, hned, ještě dnes v noci, cestovat daleko a najít náš vlastní rod, a nikdo by se za námi nemohl vydat, natož nás najít. On mi nabídl měsícem ozářený, černobílý svět, s potravou a odpočinkem - tak prostý, tak celistvý. Očima jsme nepohnutě hleděli jeden na druhého, ty jeho byly blýskavě zelené a zvoucí. Pojd'. Pojd' se mnou. Co mají naše radosti společného s lidmi a jejich malichernými pletichami? V celém tom jejich hašteření není jediné sousto masa k snědku, žádná čistá radost v jejich plánování a žádné prosté potěšení jen tak, bezděčně. Proč si to volíš? Pojd', pojd' pryč! Zamžikal jsem. Sněhové vločky se mi lepily na rasy a já stál uprostřed tmy, promrzlý a roztřesený.

Kousek ode mě vstal vlk a celý se otřepal. Ocas natrčený, uši nastražené, přišel ke mně, otřel se mi hlavou o nohu a vlhkým čumákem mi šťouchl do studené ruky. Poklekl jsem k němu a polaskal ho, vnímaje rukama teplo jeho náprsenky, pevnost jeho svalů a kostí. Byl pěkně cítit - čistotou a divokostí. "Jsme, to co jsme, bratře. Dobrou chuť," řekl jsem mu. Podrbal jsem ho za ušima a vstal. Když popadl pytel s kostmi, aby ho zatáhl do doupěte, které si vyhrabal pod chatrčí, odvrátil jsem se pryč. Světla Buckkeepu byla skoro oslepující, ale já stejně zamířil k nim. Ani tentokrát jsem nedokázal říci proč. Ale šel jsem.

10 Šaškovo číslo

V dobách míru byla výuka Umění omezena jen na osoby z královské krve, aby se tato magie stala uzavřeným oborem a aby se snížilo nebezpečí, že by ji někdo obrátil proti králi. A tak když Galen nastoupil do učení k mistryni Umění Solicity, měl za úkol asistovat při završení výcviku Chivalryho a Verityho. V tu dobu se v Umění nikdo další neskolil. Choulostivé dítě Regal byl podle své matky příliš neudrživý, než aby vydržel drsné podmínky výcviku. A tak když Solicity předčasně zemřela, Galenovi připadl titul mistr Umění, měl však jen málo povinností. Některým se dokonce zdálo, že doba jeho učení u Solicity nebyla dostatečná, aby odpovídala kompletnímu výcviku mistra Umění. Další tvrdili, že Galen nikdy nedisponoval silou, která by z něho činila skutečného mistra. Každopádně během následujících let nedostal příležitost se osvědčit a vyvrátit názory svých kritiků. Během jeho působení v úřadě mistra Umění se nenaskytli žádní mladí princové či princezny, kteří by se podrobili výcviku.

Teprve s nájezdy rudých lodí bylo rozhodnuto, že okruh zasvěcenců do Umění musí být neprodleně rozšířen. Už celé roky v zemi nepůsobila řádná koterie. Tradice říká, že při předešlých konfliktech s ostrovy nebylo ničím nezvyklým, že existovaly tři až čtyři koterie. Ty zpravidla sestávaly z šesti až osmi vzájemně volených členů, kteří byli jako kolektiv pevně spolu stmeleni a nejméně jeden z nich byl silně spřízněn s vládnoucím monarchou. Tato klíčová osoba byla zodpovědná přímo králi za to, že jsou na ni napojeni všichni členové její koterie, byla-li to koterie zpravodajská či výzvědná. Existovaly ovšem také i další koterie, které monarchovi poskytovaly sílu a své magické schopnosti, když je potřeboval. Klíčoví členové těchto koterií se velice často nazývali králův nebo královnin muž, respektive žena. Jenom velmi zřídka takový člověk působil nezávisle na kotéři nebo výcviku, pouze jako osoba se silnou vazbou na monarchu, takže jeho síla mohla být odčerpána zpravidla fyzickým dotekem. Tato klíčová osoba mohla monarchu podpořit v jeho výdrži, potřeboval-li vytrvat ve svém magickém úsilí. Bývalo rovněž zvykem, že koterie nesla název po své ústřední osobě. Máme pro to i legendární příklady, jako například Crossfireova koterie.

Galen se rozhodl, že při tvorbě své první a jediné koterie nebude brát na tradici zřetel. Jeho koterie obdržela název po svém mistrovi, který ji zformoval, a název si podržela i po jeho smrti. Než by dal dohromady skupinu lidí s vlohami k Umění, z jejichž středu by se posléze vynořila koterie, Galen osobně vybral ty, kteří budou jejími členy. Tato koterie postrádala vnitřní propojenost, známou u legendárních skupin, a spíše než na krále byla v jádru orientovaná na mistra. A tak její klíčový člen, zpočátku August, se plně zodpovídal Galenovi a ten zase králi Shrewdovi nebo následníkovi trůnu Veritymu. Po Galenově smrti a Augustově ztrátě magických schopností se klíčovou osobou Galenovy koterie stala Serene. Další zbylí členové byli Justin, Will, Carrod a Burl.

V noci jsem běhal jako vlk.

Zprvu jsem to považoval za nezvykle živý sen. Široký pás bílého sněhu políty inkoustově modrými stíny, prchavé vůně v závanech studeného větru, švanda ze skotačení a slídění za rejsky, kteří se odvážili vylézt ze zimních nor. Probudil jsem se s jasnou myslí a v dobré náladě.

Avšak další noc jsem měl opět takový živý sen. Procítl jsem s vědomím, že když jsem Verityho a tím sebe zbavil snů o Molly, zůstal mi široký prostor pro noční vlčí myšlenky. Bylo to království, kam mě Verity ani žádný další člověk znalý Umění nemohl následovat. Byl to svět zcela bez dvorních intrik nebo pletich, obav a plánů. Můj vlk žil v přítomnosti. Zjistil jsem, že jeho mysl je čistá, nezanesená rušivými detaily vzpomínek. Ze dne na den si uchovával jen ty údaje, které potřeboval k přežití. Nepamatoval si, kolik rejsků usmrtil dvě noci předtím, ale pouze poslední vjemy, jako která stezka slibuje nejvíce králíků a nejlepší honičku či kde vyvěrá pramen, jenž nikdy nezamrzá.

Tehdy jsem mu také poprvé předvedl, jak má lovit. Zprvu se nám nevedlo moc dobře. Stále jsem zrána velmi brzy vstával, abych mu zanesl jídlo, když ho potřeboval. Říkal jsem si, že je to kousíček mého života, který mám jen pro sebe. Jak říkal vlk, nebylo to něco, co bych dělal, ale něco, čím jsem sám byl. Kromě jiného, ujišťoval jsem se. Nedovolím, aby se z toho spojení stalo silné pouto. Brzy, již velmi brzy bude schopen lovit sám a já ho pošlu pryč - na svobodu. Občas jsem si říkal, že jsem ho vpustil do svých snů, jenom abych ho mohl naučit lovit a o to dříve ho potom propustit.

Zcela jsem odmítal se zabývat tím, co by si o tom myslel Burrich.

Zrovna jsem se vracel z jedné své časně ranní výpravy, když jsem na kuchyňském dvorku natrefil na dva zápolící vojáky. Měli v rukou hole a dobrácky si spílali, zatímco dusání, supění a rány se nesly studeným vzduchem. Muže jsem neznal a na okamžik jsem si pomyslel, že jsou to cizinci. Vtom mě zahlédla jeho soupeřka. "Hej! FitzChivalry. Na slovíčko!" zvolala, aniž by spustila hůl.

Zíral jsem na ni, pokoušeje se ji někam zařadit. Její protivník se nestačil krýt a ona ho prudce zasáhla holí. Když uskočil, hopsla vzad a hlasitě se zasmála svým nezaměnitelně vysokým smíchem. "Whistle?" zeptal jsem se nevěřičně.

Žena, již jsem právě oslovil, po mně šlehla svým proslulým kolozubým úsměvem, zasadila partnerovi řinčivý úder a opět uskočila vzad. "Ano?" zeptala se zadýchaně. Když její protivník viděl, že je zaneprázdněna, zdvořile spustil hůl. Whistle proti němu okamžitě vyrazila. Byl tak obratný, že působil téměř lenivě, když se jeho hůl vymrštila, aby čelila její. Ona se opět zasmála a zvedla ruku na znamení

oddychu.

"Ano," zopakovala, a tentokrát se otočila ke mně. "Přišla jsem... totiž, byla jsem vybrána, abych za tebou přišla a požádala tě o laskavost."

Ukázal jsem na oděv, který měla na sobě. "Tomu nerozumím. Odešla jsi z Verityho stráže?"

Malinko pokrčila rameny, avšak já přesto viděl, že ji má otázka potěšila. "Ne však daleko. Do stráže královny. Znak lišky. Vidiš?" Popotáhla si za náprsenku krátkého bílého kabátce a látka se napjala.

Poctivá, podomácku tkaná vlna, zjistil jsem, a vzápětí jsem spatřil výšivku bílé lišky s vyceněnými zuby na purpurovém pozadí. Purpur ladil s nachovou barvou jejích hustě tkaných nohavic. Volné manžety měla pod kolena zastrčené do vysokých bot. Také úbor jejího partnera byl stejný. Královna stráž. Ve světle předchozího Kettrickenina dobrodružství mi ta uniforma dávala smysl.

"Verity rozhodl, že královna potřebuje vlastní stráž?" zeptal jsem se potěšené.

Úsměv na tváři Whistle poněkud povadl. "To není přesné," zaváhala a pak se napřímila, jako by mi podávala hlášení. "To my jsme rozhodli, že potřebuje vlastní stráž. Já a někteří další, kteří s ní onehdy jeli.

Probírali jsme to... všechno později. To, jak se chovala tam. A jak potom tady. A jak sem přišla, úplně sama. Pak jsme mluvili o tom, že někdo by měl získat svolení na vytvoření její stráže. Ale nikdo z nás pořádně nevěděl, jak na to. Věděli jsme, že je to potřeba, ale nikdo další tomu nevěnoval velkou pozornost... ale potom, minulý týden u brány, slyšela jsem, že ses pěkně rozpálil nad tím, jak se dostala ven, sama, pěšky a nikdo s ní. To bylo panečku něco! Já byla ve vedlejší místnosti a všechno slyšela!"

Spolkl jsem svoji námitku a krátce kývl, zatímco Whistle pokračovala: "Takže jsme se do toho dali. Ti z nás, kteří cítili, že by chtěli oblékat purpurovobílou, řekli prostě ano. Bylo to pěkně půl na půl. Stejně už byl čas nabrat novou krev, většina z Verityho gardy už je postarší. A taky změkčila dlouhým pobytem na hradě. Tak jsme se zreformovali, povýšili ty, kteří měli povýšit už dávno, kdyby byla volná místa k obsazení, a přibrali nové rekruty, aby zaplnili vzniklé mezery. Všechno šlo jako po másle. Díky těmhle nováčkům si alespoň můžeme vytříbit svoje schopnosti, zatímco je učíme. Královna bude mít vlastní stráž, když bude chtít. Anebo potřebovat."

"Chápu." Začínal jsem mít nepříjemný pocit. "A jakou laskavost jsi po mně chtěla?"

"Vysvětlit to Veritymu. Sdílet královně, že má svou gardu," řekla prostě a tiše.

"To hraničí s neloajlností," řekl jsem stejně prostě. "Vojáci z Verityho vlastní stráže, kteří odložili své barvy, aby si oblékli královniny..."

"Někteří by se na to mohli takto dívat. Některí by o tom mohli takto mluvit." Pohlédla mi zpřímá do očí a úsměv z tváře jí zmizel. "Ty však víš, že to tak není. Je to nutná věc. Tvůj... Chivalry by na to dohlédl, měl by pro ni stráž, ještě než by sem přijela. Ale následník trůnu Verity... víš, tohle vůči němu není žádná neloajlnost. Sloužili jsme mu dobře, protože ho máme rádi. A máme pořád. Tohle jsou lidé, kteří mu odjakživa střežili záda, nyní odstoupili a zreformovali se, aby mu mohli záda střežit ještě lépe. To je vše. Máme za to, že si vzal skvělou královnu. Nechceme vidět, aby o ni přišel. To je celé. Nemyslíme si, že by to pro našeho nastávajícího krále byla nějaká ztráta. To přece víš."

Chápal jsem to. Ale přesto. Odvrátil jsem zrak od jejího prosebného pohledu, potřásl hlavou a snažil se přemýšlet. Proč já? Ptala se hněvivě jedna moje část. A pak jsem pochopil, že již v okamžiku, kdy jsem nad sebou ztratil kontrolu a vynadal strážím za to, že nechránila svoji královnu, jsem se k tomu bezděčně nabídl. Burrich mě varoval, abych nikdy nezapomínal, kde je moje místo. "Promluvím si o tom s následníkem trůnu Veritym. A s královnou, pokud on to schválí."

Whistle se opět rozzářila úsměvem. "Věděli jsme, že to pro nás uděláš. Děkujeme, Fitzi."

A jak rychle se ode mne odvrátila, hůl už zase výhružně napřaženou, tak rychle se přitočila k soupeři, jenž se dal chtít nechtě na ústup. S povzdechem jsem se otočil. Myslel jsem si, že Molly tou dobou půjde pro vodu. Doufal jsem, že ji alespoň zahlédnu. Ona se však neukázala a já pocítil zklamání. Věděl jsem, že bych těchto hrátek měl zanechat, ale některé dny jsem prostě nemohl odolat pokušení. Pak jsem dvorek opustil.

Posledních několik dní se pro mne neslo ve znamení zvláštního sebetrýznění. Nechtěl jsem si dovolit, abych Molly znovu viděl, ale nedokázal jsem si ani zakázat, abych za ní slídl. A tak jsem třeba přišel do kuchyně chvíli poté, co ona odešla, v naději, že ještě zachytím stopu jejího parfému v ovzduší. Anebo jsem se večer usadil ve Velkém sále, na místě, odkud bych ji mohl sledovat, aniž by si mě všimla. Bez

ohledu na druh zábavy, ať už to byl pěvec, básník či loutkář, či ať se lidé jen bavili a věnovali ručním pracím, mé oči se vždy stáčely směrem, kde byla Molly. Ve tmavomodré sukni a blůze vypadala tak nenápadně a rezervovaně -a ani jednou se po mně nepodívala. Pokaždé byla v hovoru s ostatními hradními ženami nebo, výjimečně, když se Patience rozhodla sejít navečer dolů, seděla vedle ní a věnovala jí plnou pozornost, jako bych vůbec neexistoval. Občas jsem si říkal, zda mé krátké setkání s ní nebylo snem. Ale v noci jsem šel zpátky do pokoje a tam vytáhl košili, kterou jsem si uschoval na dno šatní truhlice. A když jsem ji přitiskl ke tváři, představoval jsem si, že z ní stále cítím slabý nádech jejího parfému. A tak jsem vytrval.

Uběhlo již hodně dní od doby, kdy jsme na pohřební hranici spálili vykované. Kromě toho, že se zformovala královna stráž, byly v plném proudu také další změny, na hradě i mimo něj. Bez vyzvání přijeli dva další mistři loďaři, aby nabídli své schopnosti při stavbě válečného loďstva. Verity byl potěšen. Ale ještě více tím byla unesena královna, protože se představili právě ji, se slovy, že si přejí sloužit. Spolu s nimi přijeli jejich učedníci, kteří rozmnožili řady pracovníků v loděnicích. Nyní tam lampy hořely před úsvitem i po setmění a práce postupovaly závratným tempem kupředu. A tak Verity býval pryč o to déle a Kettricken, kdykoli jsem za ní zavítal, byla ještě zaraženější než dříve. Snažil jsem se ji rozptýlit četbou a výlety, ale marně. Většinu času seděla téměř nečinně u svého stavu a s každým dalším dnem byla stále bledší a netečnější. Svou ponurou náladou nakazila i dámy, jež jí dělaly společnost, takže návštěva u ní v pokoji byla veselá asi jako hlídka u mrtvého.

Nečekal jsem, že Verityho najdu v jeho pracovně, a nezklamal jsem se. Jako obvykle byl dole v loděnicích. Nechal jsem mu vzkaz u Charima, aby mě zavolal, jakmile na mě bude mít čas. Pak jsem se vrátil do pokoje v odhodlání, že se nějak zaměstnám a zároveň se budu řídit radami Chadea. Vzal jsem kostky a věštecské tyčinky a zamířil ke komnatám Kettricken.

Rozhodl jsem se, že ji naučím některým hazardním hram, jimž holduje šlechta, doufaje, že ji tím přivedu na další možnosti povyražení. Rovněž jsem doufal, to ovšem už méně, že tyto hry by ji mohly více vtáhnout do společnosti, čímž by byla méně závislá na mně a mých návštěvách. Její pochmurná nálada už pro mě začínala být nesnesitelná, takže jsem si často ze srdce přál, abych byl daleko od ní.

"Nejprve ji nauč podvádět. Teprve pak jí vysvětlí, jak se ta hra hraje. Řekni jí, že pravidla podvody připouštějí. Stačí trocha zručnosti, již se lze snadno naučit, a potom může Regalovi jednou či dvakrát vybílit kapsy, než se odváží ji podezřívát. A co pak může dělat? Obvinít buckkeepskou paní z podvádění v kostkách?"

No samozřejmě, šašek. Zezadu se ke mně potichu připojil a teď družně kráčel vedle mě, poklepávaje si krysím žezlem zlehka po rameni. Netrhl jsem sebou viditelně, ale on zase jednou poznal, že mě dostal. Oči mu rozpustily a vesele zářily.

"Myslím, že tvá nastávající královna by si to mohla špatně vykládat, kdybych jí říkal takové zavádějící věci. Proč raději nejdeš se mnou, abys ji trochu pozvedl náladu? Já nechám kostky kostkami a ty jí můžeš předvádět své kejkle," navrhl jsem.

"Předvádět své kejkle? Vždyť je to má náplň, Fitz, celý den nedělám nic jiného, a ty se na to díváš jen jako na šaškárny. Sleduješ mou práci a považuješ ji za hru, zatímco já vidím, jak vážně pracuješ, když hraješ hry, které jsi sám nevymyslel. Uposlechni šaškovu radu. Neuč tu dámu kostky, ale hádanky, a oba budete moudřejší."

"Hádanky? To je bingtovská hra, ne?"

"V posledních dnech se hodně hraje i v Buckkeepu. Odpověz mi na tuhle, můžeš-li. Jak se na něco volá, když člověk neví, jak se na to volá?"

"Na tuhle hru jsem nikdy nebyl, šašku."

"Ani žádný jiný z vaší pokrevní linie, pokud vím. Tak odpověz. Co má křídla ve Shrewdově svitku, co plamenný jazyk ve Verityho knize, stříbrné oči v relltownských velínech a zlatou šupinatou kůži ve tvém pokoji?"

"Je to hádanka?"

Soucítě na mne pohlédl. "Ne. Hádanka je to, nač jsem se tě právě ptal. Je to Elderling. A první hádanka zněla, jak se na něj volá?"

Zpomalil jsem krok. Podíval jsem se na něj zpřímá, ale jeho pohled se nedal zachytit.

"Je to hádanka? Nebo vážná otázka?"

"Ano." Šašek zvažněl.

Uprostřed chůze jsem se zastavil, naprosto zmatený. Zabodl jsem se do něj pohledem. On místo odpovědi pozvedl

žezlo s krysou a jejím čumákem se dotkl svého nosu. Culili se jeden na druhého. "Vidiš, Ratsy, neví víc než jeho strýc či dědeček. Nikdo z nich neví, jak zavolat Elderlinga."

"Pomocí Umění," řekl jsem zbrkle.

Šašek se na mě divně zahleděl. "Ty to víš?"

"Myslím, že je to tak."

"Proč?"

"To nevím. Ale teď, když o tom uvažuji, se mi to nezdá až tak pravděpodobné. Král Wisdom podnikl dlouhou cestu, aby Elderlingy našel. Kdyby se s nimi mohl prostě spojit Uměním, proč to neudělal?"

"Přesně tak. Ale občas je ve zbrklosti zrno pravdy. Tolik si tím lámu hlavu, hochu. Král je naživu. Stejně tak princ. A oba jsou znalí Umění. Kde jsou však ti, kteří absolvovali výcvik s králem, nebo ti, kteří ho prodělali před ním? Jak k tomu přijdeme, k takovému nedostatku zasvěcenců, v době, kdy jsou tak zoufale potřební?"

"V dobách míru se jich školí málo. Galen nepovažoval za vhodné někoho učit, nepočítám-li poslední rok jeho života. A ta koterie, již vytvořil..." Tu jsem se odmlčel, a ačkoli byla chodba prázdná, pojednou jsem o tom nechtěl mluvit. Vždy jsem si nechával pro sebe, co mi o Umění sdělil Verity.

Vtom mě šašek obtančil v kruhu. "Pokud ti bota neseď, nemůžeš ji nosit, ať už ti ji zhotovil kdokoli," prohlásil.

Zdráhavě jsem přikývl. "Přesně tak."

"A ten, kdo ji zhotovil, je pryč. Smutné. Tak smutné. Jistě smutnější než horké maso na stole a rudé víno ve sklenici, nu což. Ale ten, kdo je pryč, byl rovněž někým stvořen."

"Solicity. Ale ta už je také pryč."

"Ach. Ale Shrewd není. Ani Verity. Zdá se mi, že pokud dva z těch, které stvořila, stále dýchají, musí zde být ještě další. Kdepak jsou?"

Pokrčil jsem rameny. "Pryč. Staří. Mrtví. Já nevím." Potlačil jsem svoji netrpělivost a snažil se o jeho otázce přemýšlet. "Sestra krále Shrewda, Merry. Augustova matka. Ta by snad mohla mít výcvik, ale je už dlouho mrtvá. Shrewdův otec, král Bounty, měl jako poslední koterii, tuším. Ale jen velmi málo lidí z této generace je ještě naživu." Vtom jsem se zarazil. Verity mi kdysi říkal, že Solicity vycvičila v Umění každého, u něhož objevila talent. Jistě musí být někteří z nich naživu, budou jen asi o deset let starší než Verity...

"Mrtví, příliš mnoho z nich, když to chceš vědět. Já to vím," podsunul mi šašek odpověď na nezodpovězenou otázku. Nepřítomně jsem na něj pohlédl. Vyplázl na mě jazyk a kousek ode mne odtančil. V zamyšlení si prohlížel žezlo a zamilovaně laskal kysu pod bradou. "Vidiš, Ratsy. Jak jsem ti říkal. Nikdo z nich neví. Nikdo z nich není ani tak bystrý, aby se ptal."

"Šašku, copak ty někdy nemůžeš mluvit jasně?" vykřikl jsem v zoufalství.

Rázem se zastavil, jako bleskem zasažený. V půli piruety stanul patami na podlaze a ustrnul jako socha.

"Pomohlo by ti to nějak?" zeptal se rozvážně. "Naslouchal bys mi, kdybych za tebou přišel a nemluvil v hádankách? Přimělo by tě to zastavit se a přemýšlet, zachytit každé slovo a přemýšlet o těch slovech později, až budeš ve svém pokoji? Dobrá tedy. Pokusím se. Znáš tu říkanku, Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu?"

Přikývl jsem, zmatený jako obvykle.

"Zarecituj mi ji."

"Do města Jhaampe šlo šest mudrců spolu, vylezli na kopec, změnili se v kámen a pryč odletěli..." Starý dětský rým mi náhle vypadl. "Vůbec si nevzpomínám. Stejně je to nesmysl, pouze jedna z těch veršovanék, která ti utkví v hlavě, ale neznamená nic."

"Nu a právě proto je to prokládané smysluplnými verši," uzavřel šašek.

"Já nevím!" odsekl jsem. Najednou jsem byl popuzen na nejvyšší míru. "Šašku, už zase to děláš. Vše, co řekneš, je hádanka, pokaždé! Tvrdíš, že budeš mluvit jasně, ale tvá pravda mi uniká."

"Hádanky, drahý Fitz-fitz, mají lidi přinutit myslet. Nalézt novou pravdu ve starých pořekadlech. Ale ať už je to jak chce... Tvůj způsob myšlení mi uniká. Jak ho mám dosáhnout? Snad kdybych za tebou přišel pod příkrovem noci a zazpíval ti pod oknem:

"Bastardi princátko, Fitz můj přesladký, jen marníš svůj čas, jda v náruč porážky. Tvá práce vážne, tvá snaha umdlévá, zatímco plody nést měla by síla tvá."

Vrhl se do pokleku a zadrmkal na neexistující struny na svém žezle. Zpíval dost bujaře a též pěkně.

Melodie pocházela z jedné známé milostné balady. Pohlédl na mě, teatrálně vzdychl a truchlivě pokračoval:

"Pročpak se Farseer do dále nedívá, proč se jen přítomným klokotem zabývá? Nepřítel dotírá, lid váš těžce zkouší, já stále varuji, oni, že darmo bouřím. Ó bastardi princátko, Fitz můj milý, budeš jen otálet, až tě rozcupují?"

Kolemjdoucí služka se zastavila a pobaveně naslouchala. Ze dveří jednoho pokoje vykuklo páže se širokým úsměvem na ficích. Pomalu se mi rozhořívaly tváře, neboť šaškův výraz byl něžný a horoucí, jak na mě úpěnlivě hleděl. Snažil jsem se od něj nenápadně vzdálit, ale on mě na kolenou následoval, chytaje se mne za rukáv. Byl jsem nucen stát, anebo se zesměšnit tím, že bych se snažil vyprostit. A tak jsem stál a připadal si jako šašek. On se na mě líbezne culil a usmíval. Páže se hihňalo a na chodbě jsem zaslechl další dva hlasy, jak pobaveně přitakávají. Báť jsem se zvednout oči a podívat se, kdo se tak baví na můj úkor. Šašek mi vzduchem poslal polibek. Pak se jeho hlas ztišil do důvěrného šepotu a on zazpíval:

"Svede tě osud do jejího područí? Ó ne, když vzepřeš se, Uměním poručíš. Povolěj spojence, najdi vyškolené, dokonej úkoly dosud neskončené. Budoucnost čeká, zatím tvar nemá, tvých vášní horoucích sémě v ní dřímá. Moudrost-li užiješ, čeká tě vítězství, pro svoje blízké zachrániš Vévodství. Tak šašek prosí tě na kolenou, odvrhni temnotu zákeřnou, ať lid náš do prachu nesrazí, když Život v tobě důvěru zůstavil."

Zmlkl a pak hlasitě, zvesela zapěl:

,"A když se rozhodneš všechno to prosráti, vypustit do větrů ze ctěné řiti, jen pohled', jak nesmírně tě ctím, kochej se tím, co lidé málo zří!"

Vtom pustil můj rukáv, odkulil se ode mě pryč a svůj kotrmelec jaksi zakončil obnažením holých hýždí namířených na mě. Byly hrozně bílé a já nedokázal skrýt svůj údiv ani dotčenost. Šašek se vyšvihl na nohy, rázem znovu oblečený, a Ratsy na jeho žezle se nanejdříve pokorně klaněla všem lidem kolem, kteří se zastavili a sledovali mé ponížení. Ozval se všeobecný smích a místy i potlesk. Po jeho představení jsem dočista oněměl. Stočil jsem zrak stranou a snažil se kolem něho projít, ale šašek mi znovu skočil do cesty. Zaujal přísný postoj a oslovil pobavený zástup:

"Fuj a hanba vám všem, že jste tak veselí! Že se tu hihňáte a bavíte na úkor chlapcova zlomeného srdce! Cožpak nevíte, že Fitz právě ztratil svou nejdražší? Ach, on teď pod svými ruměnci skrývá svůj žal, ale ona se odebrala do hrobu a zanechala jeho vášně neukojené. Naše zarytá cudná a prudce nadýmavá panna, drahá lady Thyme, zemřela. Na svůj vlastní smrad, o tom není pochyb, ačkoli někteří říkají, že to bylo zkaženým masem, které pozřela. Ale zkažené maso, řeknete, má strašlivě odporný puch, aby každého jedlíka předem odradilo. Jenže to můžeme rovněž říci o lady Thyme, a tak to možná necítila, nebo to považovala jen za parfém na svých prstech. Nermuť se, ubohý Fitz, najdeme ti další. O to se postarám sám, a to ještě dnes! Tak přísahám, při lebce lady Ratsy. A nyní tě vyzývám, aby sis pospíšil za svými úkoly, protože vpravdě i já s těmi svými příliš dlouho otálel. Sbohem, ubohý Fitz. Smělé, smutné srdce! Že ve své opuštěnosti nosíš tak statečnou tvář! Ubohý, sklíčený mladíku! Ach, Fitz, ubohý, ubohý Fitz..."

A odkráčel chodbou pryč, potřásaje žalostně hlavou, mezitím co se radil s Ratsy, které postarší vdově by se měl dvořit mým jménem. Nevěřicně jsem za ním hleděl. Cítil jsem se zrazen, že mě takhle veřejně zostudil. Ač byl jízlivý a rozverný, jak jen šašek dokáže být, nikdy jsem nečekal, že se stanu terčem jeho žertů na veřejnosti. Čekal jsem, že se ještě otočí a něco dodá, abych pochopil, co to mělo znamenat. Neotočil se. Když zahrnul za roh, došlo mi, že má muka konečně skončila. Jako ve snu jsem se vydal chodbou, zmítán rozpaky a dočista popletený. Slova z jeho kostřbatých veršů mi utkvěla v hlavě, a již jsem věděl, že v příštích dnech budu nad jeho milostnou písni často dumat, abych odhalil skryté významy. Ale co lady Thyme? Určitě by nic takového neříkal, kdyby to nebyla "pravda". Proč by však Chade

nechal svoji veřejnou postavu takto zemřít? Či ubožáčky tělo bude vyneseno ven v přestrojení za lady Thyme, nepochybně proto, aby byla odvezena na pohřeb ke vzdáleným příbuzným? Značilo to začátek jeho cesty, způsob, jak zcela nepozorovaně opustit hrad? Ale proč ji nechal zemřít? Aby Regal uvěřil, že mu jeho travičské záměry vyšly? Za jakým účelem?

Takto zmatený jsem posléze stanul u dveří do Kettrickeniny komnaty. Chvilí jsem stál na chodbě, abych nabyl sebejistotu a nasadil klidnou tvář. Vtom se na druhé straně chodby rozlétly dveře a do mě vrazil chvátající Regal. Úplně mě to odhodilo stranou, a než jsem se stačil vzpamatovat, velkodušně mne oslovil: "To je v pořádku, Fitzi. Nemohu přece čekat omluvu od někoho tak zarmouceného, jako jsi ty." Zastavil se na chodbě, aby si urovnal vestu, a za ním se z jeho komnaty vynořili chichotající se mladíci. Regal se na ně na všechny usmál, pak se naklonil ke mně a tichým jedovatým hlasem se zeptal: "Kde se teď budeš kojít, když ta stará děvka Thyme je mrtvá? Ach, ano. Jsem si jist, že si najdeš nějakou další stařenu, která tě bude rozmazlovat. Nebo jsi přišel, aby ses teď vlichotil mladší?" Drze se na mne usmál, otočil se na podpatcích a pyšně s rozvlněnými rukávy odkráčel, následován svými patolízaly.

Urážka královny mě strašně rozlítla. Přišlo to tak náhle, že jsem to ještě nezažil. Cítil jsem, jak mi to stoupá do hrudi a do krku. Projela mnou hrozivá síla, zvedl jsem horní ret a temně zavrčel. Z dálky jsem zaslechl: Cože? Co je to? Zab to! Zab to! Zab to! Udělal jsem krok, po němž by následoval skok, a věděl jsem, že bych se zuby zahryzl do místa mezi krkem a ramenem.

Avšak: "FitzChivalry," ozval se vtom za mnou překvapený hlas.

Molly! Otočil jsem se a při pohledu na ni se mé emoce ze zuřivosti proměnily v radost. Ona se však rychle natočila stranou a řekla: "Prosím za prominutí, milorde," načež se prosmekla kolem mě. Oči měla sklopené, způsoby jako služebná.

"Molly?" zvolal jsem a vykročil za ní. Ona se zastavila. Když se po mně ohlédla, její tvář byla prostá emocí, hlas měla nezúčastněný.

"Sire? Máte pro mě nějaký úkol?"

"Úkol?" No samozřejmě. Rozhlédl jsem se kolem, avšak chodba byla prázdná. Popošel jsem k ní a ztišil hlas, aby mě slyšela jen ona: "Ne. Jen jsi mi tolik chyběla. Molly, já -"

"To není slušné, sire. Prosím, abyste mě omluvil." Hrdě se otočila a s klidem šla pryč.

"Co jsem udělal?" vyhrkl jsem ve zlostném údivu. Vlastně jsem ani nečekal odpověď. Ale ona se zastavila. Její záda v modrém byla vzpřímená, hlava pod krajkovou rouškou vztyčená. Neotočila se ke mně, ale tiše do prázdné chodby řekla: "Nic. Neudělal jste vůbec nic, milorde. Naprosto nic."

"Molly!" ohradil jsem se, ale ona zahrnula za roh a byla pryč. Stál jsem tam a civěl za ní. Po chvíli jsem si uvědomil, že vydávám jakýsi zvuk, něco mezi kňučením a vrčením.

Pojďme si raději zalovit.

Možná, souhlasil jsem ke svému údivu, že by to bylo ze všeho nejlepší. Vyrazit si na lov, zabíjet, jíst, spát. A nic víc než to.

A proč ne hned?

Já opravdu nevím.

Ovládl jsem se a zaklepal na dveře Kettricken. Otevřela mi malá Rosemary, jež se na mě mile usmívala a zvala mě dál. Jakmile jsem se ocitl uvnitř, bylo mi jasné, že tu byla Molly. Kettricken zálibně držela pod nosem tlustou zelenou svíci. Na stole leželo několik dalších. "Vavřín," konstatoval jsem.

Kettricken ke mně s úsměvem vzhlédla. "FitzChivalry. Vítej. Pojď a posad' se. Mohu ti nabídnout jídlo? Víno?"

Stál jsem a hleděl na ni. Obrovská změna. Cítil jsem její sílu, poznal jsem, že stojí v samém středu své bytosti. Měla na sobě světle šedou tuniku a kamaše. Vlasy měla upravené obvyklým způsobem. Její šperky byly prosté, jednoduchý zelený náhrdelník a korále z modrých kamenů. Tohle však nebyla žena, kterou jsem před pár dny přivedl zpátky na Buckkeep. Tamta žena byla nešťastná, rozhněvaná, zraněná a zmatená. Nynější Kettricken vyzařovala klid.

"Má královno," spustil jsem váhavě.

"Kettricken," opravila mě klidně. Prošla se po pokoji a některé svíce přitom rozmístila na police. To, že neřekla víc, bylo až dráždivé.

Vešel jsem dále do pokoje. Byla zde jen ona a Rosemary. Verity si přede mnou kdysi posteskl, že její

komnaty se vyznačují precizním pořádkem jako vojenské ležení. Vskutku nepřeháněl. Jednoduchý nábytek byl čistý a bez poskvrnky. Těžké tapiserie a předložky, jež zdobily většinu buckkeepských komnat, zde úplně chyběly. Na podlaze ležely jednoduché slaměné matrace, pergamenová stínítka s jemně vykreslenými motivy rostlin a stromů byla vsazena do ráků. Nebyl zde naprosto žádný nepořádek. V této místnosti bylo vše dokončené a odložené, anebo ještě nezapočaté. Jinak asi nedokážu popsat onu poklidnost, která tu panovala.

Vstupoval jsem sem ve víru protichůdných emocí. Nyní jsem tu stál, pokojný a ztichlý, dech se mi ustaloval a srdce se zklidňovalo. Jeden kout pokoje byl přetvořen v alkovnu obehnanou pergamenovými stínítky. Zde byla na podlaze předložka ze zelené vlny a nízká čalouněná sedátka, jaká jsem vídal v horách. Kettricken umístila zelenou vavřínovou svíci zajedno ze stínítek. Zažehla ji plamenem z krbu. Tančící světlo svíčky za stínítkem vdechlo barevné scenerii život a hřejivost jako při východu slunce. Kettricken obešla stínítka a usedla na jednu z nízkých laviček uvnitř alkovny. Ukázala na lavičku před sebou. "Neposadíš se taky?"

A tak jsem se posadil. Tlumeně osvětlená stínítka, iluze malé soukromé místnosti a sladká vůně vavřínu, to vše mě konejšivě obestřelo. Nízká lavička byla nečekaně pohodlná. Chvíli mi trvalo, než jsem se rozpomněl na účel své návštěvy. "Má královno, napadlo mě, že byste se třeba ráda naučila jednu z hazardních her, které hráváme na Buckkeepu. Mohla byste se tak připojit k ostatním lidem, až se budou bavit."

"Snad až jindy," pravila laskavě. "Až se ty a já budeme chtít pobavit a až tě bude těšit, že mě tu hru naučíš. Ale jen z těchto důvodů. Zjistila jsem, že stará pořekadla mají pravdu. Člověk může zajít jen tak daleko od svého pravého já, dokud se pouto nepřetrhne nebo ho nepřitáhne zpátky. Já měla štěstí. Byla jsem přitažena zpátky. Opět životem kráčím v opravdovosti vůči sobě, FitzChivalry. Právě to tu dnes cítíš."

"Tomu nerozumím."

Usmála se. "Ani nepotřebuješ."

Opět zmlkla. Malá Rosemary poodešla stranou a usedla ke krbu. Vzala si břídicovou tabulku s křídou, jako by si chtěla hrát. Dokonce i běžná veselost toho dítěte dnes působila klidným dojmem. Otočil jsem se zpátky ke Kettricken a čekal. Ale ona jen seděla a dívala se na mě s pobaveným úsměvem ve tváři. Po chvíli jsem se zeptal: "Co budeme dělat?"

"Nic," odvětila Kettricken.

Podřídil jsem se jejímu mlčení. Po dlouhé době poznamenala: "Naše vlastní ambice a úkoly, které jsme si vytyčili, rámec, který se snažíme světu vnutit, to vše není nic než stín, který strom vrhá na sníh. Změní se s pohybem slunce, pohltí ho noc, zakymácí se ve větru, a až hladký sníh zmizí, bude poznamenán nerovností země. Ale strom trvá ve svém bytí. Rozumíš tomu?" Mírně se ke mně naklonila a pohlédla mi do tváře. Její oči byly laskavé.

"Myslím, že ano," řekl jsem celý nesvůj.

Skoro soucitně se na mě zadívala. "Rozuměl bys, kdyby ses přestal snažit tomu porozumět, kdyby ses přestal strachovat, proč je to pro mne důležité, a prostě se zkusil podívat, zda ta myšlenka není pro tvůj život podnětná. Ale já ti nepřikazuji, abys to dělal. Nikomu tady nic nepřikazuji."

Opět se napřímila a zlehka uvolnila, takže její rovná páteř vypadala odlehčeně a spočinutě. Už zase nic nedělala. Prostě jen seděla naproti mně a rozvíjela se. Cítil jsem, jak se o mě její život otírá a obtéká mě. Byl to velice hebký dotek, a kdybych neznal Umění a Moudrost, myslím, že bych to nevycítil. Opatrně a jemně, jako bych zkoušel most utkaný z pavučin, jsem její smysly překryl svými.

Tu ona zapátrala. Ne jako já, směrem k určitému zvířeti, nebo aby zjistila, co se nachází v její blízkosti. Vzápětí jsem zavrhl to slovo, kterým jsem vždy označoval své smyslové vjemy. Kettricken svou Moudrostí po ničem nepátrala. Bylo to, jak říkala, prosté bytí, ale bytí součástí v celku. Uklidnila se a rozjímala o všech způsobech, jimiž se jí velké předivo dotýkalo, a byla spokojená. Bylo to křehké a velice jemné, jen jsem žasnul. Na okamžik jsem se uvolnil i já. Vydechl jsem. Otevřel jsem se Moudrosti doširoka všemu. Odhodil jsem veškerou opatrnost i všechny obavy, že mne Burrich vycítí. Nikdy předtím jsem nic podobného nedělal. Doteky Kettricken byly něžné jako kapky rosy klouzající po pavučinovém vláknu. Zato já byl jako přehrazená povodeň, jejíž masa se náhle uvolnila, vřínula se do

starých koryt a přetekla je a teď vysílá vodnaté prsty probádat nížiny.

Jde se lovit! zvolal Vlček radostně.

Burrich ve stájích, skloněný u koňského kopyta, se mezitím narovnal a zamračil se do prázdna. Sooty ve své příhradě poskočila. Molly se přikrčila a rozhodila si vlasy. Kettricken naproti mně sebou trhla a podívala se na mě, jako kdybych nahlas promluvil. Jen chvíli nato jsem byl zadržen, uchvácen z tisíců stran, napínán a rozšiřován, nelitostně ozařován. Vnímám jsem všechno, nejenom lidskou masu s jejími příchody a odchody, ale každého holuba, který se natřásal v okapu, každou myš, jež se nepozorovaně plížila za sudy s vínem, každé smítko života, které nebylo, vůbec nikdy nebylo smítkem, ale vždy uzlem v předivu života. Nic není samo, nic není opuštěno, nic není bez významu, nic není nepodstatné a nic není důležité. Kdesi někdo zazpíval a zmlkl. Po tomto sólu zazněl chór ostatních hlasů, vzdálený a tlumený, jež zpívaly: Cože? Jaký pardon? Ty jsi volal? Jsi tady? Copak sním? Hlasy mnou cloumaly, jako když žebráci tahají za rukávy cizince, a já pojednou vytušil, že když se nestáhnou pryč, budu rozcupován jako kus látky. Zamžikal jsem očima a opět se uzavřel uvnitř sebe sama. Zhluboka jsem se nadechl.

Žádný čas mezitím neuběhl. Byl to jeden výdech, pouhé mrknutí oka. Kettricken na mě úkosem hleděla.

Dělal jsem, že si toho nevšímám. Zvedl jsem ruku a poškrábal se na nose. Rozpačitě jsem poposedl.

Znovu jsem se pevně usadil. Nechal jsem uběhnout několik dalších minut, načež jsem vzdychl a omluvně pokrčil rameny. "Obávám se, že té hře nerozumím," prohodil jsem.

Podařilo se mi popudit ji. "To není žádná hra. Nemusíš tomu rozumět nebo to ,dělat'. Prostě nech všechno ostatní plavat a buď."

Předstíral jsem, že vyvíjím další úsilí. Několik okamžiků jsem tiše seděl, pak jsem se nepřítomně zatahal za rukáv, až se na mě roztrpčeně podívala. Potom jsem sklopil zrak, jako bych se styděl. "Ta svíčka moc sladce voní," řekl jsem lichotivě.

Kettricken vzdychla a vzdala to se mnou. "Ta dívka, která je vyrábí, má vytříbený smysl pro vůně. Skoro jako by mě tím přenesla do mých zahrad a obklopila mě jejich vůněmi. Regal mi prve přinesl jednu z jejích zimolezových voskovic a pak jsem se po jejím zboží poohlédla sama. Pracuje jako služka a nemá čas ani prostředky, aby jich vyráběla příliš mnoho. A tak jsem šťastná, když mi je přinese a nabídne."

"Regal," zopakoval jsem. Regal hovořící s Molly. Regal, který ji zná natolik, že ví o její svíčkařské živnosti. Všechno uvnitř mne se sevřelo neblahou předtuchou. "Má královno, myslím, že vás jenom ruším ve vaší činnosti. To nemám v úmyslu. Mohl bych teď od vás odejít a vrátit se, až si budete přát mít společnost?"

"Tahle činnost nepotřebuje žádnou společnost, FitzChivalry." Smutně se na mě podívala. "Nezkusíš to znovu navodit? Na okamžik jsem si myslela... Ne? Ach, pak tedy můžeš jít." Uslyšel jsem v jejím hlase stopu lítosti a osamělosti. Pak se napřímila, nadechla se a zvolna vydechla. Znovu jsem ucítil, jak její vědomí rozechvělo pavučinu života. Ona má Moudrost, pomyslel jsem si. Nikterak silnou, ale má ji. Tiše jsem její pokoj opustil. Trošku jsem se bavil přemítáním, co by si asi pomyslel Burrich, kdyby to věděl. Mnohem méně zábavná už byla vzpomínka na to, jak se přede mnou měla na pozoru, když jsem vyrukoval s Moudrostí. Vybavil jsem si své noční lovy s vlkem. Nebude si královna brzy stýskat kvůli podivným snům?

Sílila ve mně ledová jistota. Budu odhalen. Byl jsem příliš neopatrný a k tomu moc dlouho. Věděl jsem, že Burrich dokáže vycítit, když uplatním Moudrost. A co když není sám? Mohl bych být obviněn ze zvířecí magie. Dospěl jsem k odhodlání a utvrdil se v něm. Zítra budu jednat.

11 Osamělí vlci

Šašek navždy zůstane jednou z velkých buckkeepských záhad. Skoro lze říci, že nic o něm není definitivně známo. Jeho původ, věk, pohlaví a rasa byly vždy předmětem dohadů. Nejúžasnější na tom však je, jak si tato veřejná osoba dokázala udržet takovou auru soukromí. Otázky na šaškovu osobu pokaždé přechísli odpovědi. Měl kdy vůbec nějaké mystické síly, nějakou jasnozřivost, nějaké kouzlo, anebo to byly jen jeho pohotovité vtípky a jazyk jako břitva, které vyvolávaly zdání, že ví všechno předem? Pokud budoucnost neznal, alespoň to tak vypadalo, a svým sebejistým předkládáním znalostí budoucích dějů rozkýval mnohé z nás, abychom mu pomáhali utvářet budoucnost, jak on sám uznal za vhodné.

Bílá na bílé. Ucho sebou šklublo a ten chvilkový pohyb prozradil vše.

Vidíš? naváděl jsem ho. Cítím.

Já vidím. Šlehl jsem očima po kořisti. Jinak žádný další pohyb. Stačilo to.

Vidím! Vlček vyskočil, králík vyrazil kupředu a on se vrhl za ním. Králík zlehka běžel po měkkém sněhu, zatímco Vlček se musel brodit, odrážet a skákat. Králík prudce kličkoval sem a tam, mihl se okolo křoví a pak hups do ostružiní. Zůstal tam? Vlček dychtivě čmuchal kolem, ale husté trní jeho citlivý čenich odradilo.

Je pryč, řekl jsem mu.

Víš to jistě? Proč jsi mi nepomohl?

Nemohu uštvat zvěř v sypkém sněhu. Musím se k ní přikrást a skočit, až to bude příhodné.

Aha. Záblesk pochopení. Úvaha. Jsme přece dva. Měli bychom lovit jako pár. Já mohu zvěř vyplašit a nahnat ji k tobě. Ty můžeš být připraven ke skoku a zakousnout se jí do krku.

Pomalu jsem zavrtěl hlavou. Musíš se naučit lovit sám, Vlčku. Já nebudu pořád s tebou, v mysli ani v těle. Vlk není předurčen k tomu, aby lovil sám.

Možná ne. Ale mnozí to dělají. A ty budeš taky. Netrvám však na tom, abys začínal s králíky. Pojd' za mnou.

Vydal se za mnou a docela spokojeně mi přenechal vedení. Opustili jsme hrad, ještě než zimní světlo zbarvilo oblohu došeda. Nyní už byla modrá a klenutá, čirá a mrazivá. Stezka, kterou jsme sledovali, byla jen rýha v hlubokém sněhu stoupající do mírného úbočí. Při každém kroku jsem se do půli lýtek bořil. V zimním lese kolem nás panovalo ticho, přerušované pouze občasným třepetáním křídel vyplašeného ptáka či vzdáleným zakrákáním vrány. Byl to rozlehlý les, většinou s mladými stromky, mezi nimiž se tu a tam vyjíмали obří, kteří přežili požár, jenž toto úbočí vymýtil. V létě tu byla dobrá pastva pro kozy. Jejich ostrá kopýtka byla jasně otištěná na cestě, kterou jsme se ubírali. Vedla k prosté kamenné chatrči s polorozpadlou kozí ohradou. Používala se pouze v létě.

Vlček byl rád, když jsem pro něj dnešního rána přišel. Ukázal mi okliku, po níž jsme proklouzli okolo stráží. Vedla ke staré dobytčí bráně, již dlouho zazděné. Posuv pudy mezitím uvolnil kámen a maltu ve zdi, takže Vlček se mohl skulinou protáhnout. Podle ušlapaného sněhu jsem poznal, že ji používá poměrně často. Jakmile jsme byli za hradbami, kradli jsme se od hradu pryč jako stíny v matném světle měsíce a hvězd na bílém sněhu. Jakmile jsme byli v bezpečné vzdálenosti od pevnosti, Vlček si začal cvičit slídění. Vyrazil kupředu, vzápětí pohotově zalehl, znovu vyrazil a zasáhl mě roztaženou tlapou nebo ostrým hryznutím, poté tryskem obepsal velký kruh a znovu na mě zaútočil zezadu. Nechal jsem ho, ať si hraje, jeho snaha mě hřála u srdce, jakož i čirá radost z rozpustilého dovádění. Já byl přitom stále na postupu, takže když nás zastihlo slunce a denní světlo, byli jsme již na míle od Buckkeepu, v oblasti, kam v zimě jenom málokdy někdo zavítá. Když jsem proti bílému sněhu zahlédl králíka, byla to čirá náhoda. Při našem prvním lovu jsem počítal se skromnější kořistí.

Proč jdeme sem? zeptal se Vlček, jakmile jsme se ocitli v dohledu chýše.

Abychom lovili, řekl jsem prostě. Zastavil jsem se kousek od ní. Vlček si lehl vedle mě a čekal. No tak, běž, vyzval jsem ho. Běž a poohlédni se po nějaké zvěři.

Och, no to je tedy lov jaksepatří. Slídit po odpadcích kolem jakéhosi lidského brlohu. Pohrdání.

Žádné odpadky. Běž se podívat.

Vyrazil kupředu a pak zahrnul k chýši. Pozoroval jsem ho. Naše lovy ve snu ho naučily hodně, ale já po něm nyní chtěl, aby lovil zcela nezávisle na mně. Přitom jsem nepochyboval, že to umí. Vyčítal jsem si, že tento můj požadavek je z mé strany jen dalším otálením.

Zůstal v zasněženém mlází, jak nejdéle to šlo. Pak se opatrně přiblížil k chýši, uši nastražené a čenich v pohybu. Staré známé pachy. Lidé. Kozy. Zima a nikde nikdo. Vtom ztuhl a pak opatrně udělal krok kupředu. Jeho pohyby teď byly přesně vypočítané a precizní. S ušima natrčenýma kupředu a s nataženým ocasem byl naprosto pozorný a soustředěný. MYŠ! Vyskočil a měl ji. Zakroutil hlavou, rychle skousl a vyhodil zvířátko do vzduchu. Když padalo, chňapl po něm znovu. Myš! oznámil mi vesele. Vymrštil svůj úlovek do výše a zatančil pod ním na zadních končetinách. Znovu myš chytil předními zoubky, tentokrát jemně, a opět ji vyhodil do vrchu. Já jen sršel pýchou a uznáním. Když si s

úlovkem konečně přestal hrát, z myši už zbýval jen nasáklý cár kožíšku. Chňapl ji a najednou zhltl, načež přihopsal ke mně.

Myši! Jen se to tu jimi hemží. Jejich pachy a značky jsou vidět po celé chýši.

Myslel jsem si, že jich tu bude spousta. Pastýři si v létě stěžovali, že myši to tu zamořily a znehodnotily jim zásoby potravin. Tužil jsem, že tu budou i přezimovat.

Překvapivě tlusté vzhledem k ročnímu období, mínil Vlček a opět se skokem vrhl pryč. Lovil s šíleným nadšením, ale jenom dokud neukojil svůj hlad. Pak byla řada na mně, abych se přiblížil k chýši. Na vratkých dřevěných dveřích byl navátý sníh, ale já je ramenem otevřel. Vnitřek byl dost ponurý. Skrze děravou doškovou střechu sem napadal sníh, jenž se v pruzích a prouzcích prostíral na zmrzlé špinavé podlaze. Byl zde primitivní krb s komínem a háčkem na kotlík. Jedinou výbavu tu tvořila stolička a dřevěná lavice. Vedle krbu stále spočívalo trochu dříví, z něhož jsem si na začernalých kamenech opatrně rozdělal ohýnek. Moc jsem nepřikládal, jen abych se zahřál a rozmrazil si chléb a maso, jež jsem měl zabaleny s sebou. Přišel Vlček a ochutnal, ale ne z hladu, spíš abychom se spolu podělili. Nenucené zkoumal vnitřek chýše. Tolik myši!

Já vím. Zarazil jsem se a pak jsem se přinutil dodat: Tady nebudeš mít nouzi.

V tu ránu zvedl čumák z kouta, kde předtím čmuchal. Popošel několik kroků ke mně, pak se zastavil a ztuhl. Očima se střetl s mýma a nepovolil. V jejich temnotě se zračila divokost. Ty mě tu chceš nechat. Ano. Žrádla je tu hojnost. Brzy se sem vrátím, abych se přesvědčil, že jsi v pořádku. Myslím, že se tu budeš mít dobře. Naučíš se lovit. Nejprve myši, pak větší zvěř...

Ty mě zrazuješ. Zrazuješ smečku.

Ne. My nejsme smečka. Já tě pouštím na svobodu, Vlčku. Začínáme si být příliš blízcí. A to není dobré pro žádného z nás. Varoval jsem tě už dávno, že já se nechci vázat. Nemůžeme navzájem sdílet své životy. Bude pro tebe lepší, když půjdeš pryč, sám, aby se z tebe stalo to, k čemu jsi předurčen.

Byl jsem předurčen, abych byl členem smečky. Zabodl se do mě pohledem. Pováš mi, že jsou tu nablízku vlci, kteří ve svém teritoriu přijmou vetřelce a udělají ze mě člena své smečky?

Byl jsem nucen pohlédnout stranou. Ne. Nejsou tu žádní vlci. Člověk by musel ujít několik dní cesty, než by dorazil do pustiny, kde se mohou vlci svobodně prohánět.

A co mě tu tedy čeká?

Žrádlo. Svoboda. Tvůj vlastní život, nezávislý na mém.

Odloučenost. Vycenil na mě zuby a prudce se odvrátil. Oběhl mě v půlkruhu, v širokém půlkruhu na cestě ke dveřím. Lidé, ušklíbl se. Ty opravdu nejsi smečka, ale člověk. V otevřených dveřích se zastavil a pohlédl na mě. Lidé jsou ti, kteří si myslí, že mohou ovládat životy jiných, ale nic je k nim nepoutá. Myslíš si, že to záleží jen na tobě samotném, zda se vázat či nevázat? Mé srdce patří mně. Věnuji ho tomu, komu chci. Nedám ho však někomu, kdo mne odvrhne. Ani nebudu poslouchat někoho, kdo popírá smečku a pouto. Myslíš si, že tu zůstanu a budu čmuchat v tomto lidském brlohu, chytat myši, které si přišly pro jejich zbytky, abych sám byl jako myš, která žije z odpadků lidí? Ne. Nejsme-li smečka, pak nejsme ani spřízněni. Nejsem ti zavázán ničím a ze všeho nejmíň poslušností. Než zůstanu tady. Budu si žít, jak se mi líbí.

Jeho úvahy byly pěkně mazané. Něco mi tajil, ale já to uhádl. Dělej si, co chceš, Vlčku, ale s výjimkou jedné věci. Nepůjdeš za mnou zpátky na Buckkeep. Zakazuji ti to.

Ty zakazuješ? Ty zakazuješ? Pak zakaž větru, aby foukal na vaše kamenné doupě, anebo trávě, aby rostla kolem něj. Na to máš stejné právo. Ty zakazuješ.

Odfíkl si a odvrátil se ode mě. Sebral jsem všechnu svou vůli a naposledy k němu promluvil: "Vlčku!" řekl jsem svým lidským hlasem. Otočil se ke mně a ustrnul. Jeho malá ouška se natočila za zvukem mého hlasu. Už se chystal na mě posměšně vycenit zuby. Ale ještě než to stačil udělat, já ho odrazil. Vždycky jsem věděl, jak to udělat, instinktivně, jako když člověk vytáhne prst z plamenů. Byla to síla, kterou jsem používal jen zřídka, neboť jednou ji Burrich obrátil proti mně a já se už na ni pokaždé nespolehal. Nebylo to šťouchnutí, kterým jsem ho uzemnil v kleci. Vložil jsem do toho sílu, až se toto mentální odmrštění stalo téměř fyzickým a on ode mě odletěl. Uskočil dozadu a přistál s roztaženými nohama na sněhu, připraven k útěku. V očích měl šok.

"BĚŽ!" křikl jsem na něj, lidské slovo, lidským hlasem, a v tu ránu jsem ho znovu odrazil, s veškerým

vypětím své Moudrosti. On se dal na útěk, ale ne jako když střelí, nýbrž nemotorně uskakoval a hrabal se ve sněhu pryč. Držel jsem se pevně uvnitř sebe sama, odmítaje ho myslí sledovat, a jenom jsem dával pozor, aby se nezastavil. Ne. Skoncoval jsem s tím. Mé odražení bylo přerušením onoho pouta, nejenom mým stažením, ale odvržením všech vazeb, které na mě měl. Jejich přetnutím. A nejlíp bude, když to tak zůstane. Přesto jsem tam stál a zíral na díru v křoví, kudy zmizel. Pocítil jsem prázdnotu, jež se velmi blížila chladu, brnivému svědění, jako bych o cosi přišel, jako by mi cosi scházelo. Slýchal jsem takto lidi mluvit o amputované končetině. O fyzickém tápání po části navždy odejmuté.

Opustil jsem chýši a vydal se na cestu domů. Čím dále jsem byl, tím více jsem trpěl. Nikoli fyzicky, ale tohle je jediné přirovnání, které mám: připadal jsem si sedřený a bolestivě obnažený, jako masa a kůže zbavený. Bylo to horší, než když mi Burrich odnesl Nosyho, protože tohle jsem si způsobil sám. Kalné odpoledne se zdálo být mrazivější než šero před úsvitem. Snažil jsem se namluvit si, že nemám pocit hanby. Udělal jsem jen to, co bylo nezbytné. Stejně jako s Virago. Zapudil jsem tu myšlenku z hlavy. Ne. Vlček bude v pořádku. Bude pro něj lepší, když bude pryč, než kdyby byl se mnou. Jaký by to byl život pro to divoké stvoření, kdyby se muselo ukrývat před hradními psy či lovci, ustavičně v ohrožení života a nebezpečí odhalení. Možná bude izolovaný, možná bude osamělý, ale bude naživu. Naše pouto bylo přetnuto. Měl jsem naléhavé pokušení zapátrat kolon sebe a zjistit, zda ho stále cítím, zašmátrat a přesvědčit se, zda se jeho mysl ještě potká s mou. Pevně jsem odolával a zapečetil své myšlenky před jeho, jak nejlépe jsem uměl.

Je pryč. Nepůjde za mnou. Jistě ne poté, co jsem ho takto odrazil. Ne. Šlapal jsem dál a odmítal se ohlédnout.

Kdybych nebyl tak hluboce ponořen v myšlenkách, kdybych se tak důsledně nedržel uvnitř sebe sama, mohl bych snad obdržet nějaké varování. Ale přesto pochybuji. Moudrost mi proti vykováným nikdy neposloužila. Nevím, zda mě sledovali či zda jsem zbloudil do těsné blízkosti jejich útočiště. Poprvé jsem je vzal na vědomí, až když mně cosi těžkého dopadlo na záda a já se zabořil tváří do sněhu. Zprvu jsem si myslel, že je to Vlček, který se vrátil, aby zviklal mé rozhodnutí. Převrátil jsem se a už jsem skoro stál na nohou, když vtom mě druhý popadl za rameno. Vykování, tři muži, jeden mladý, dva velcí, kdysi pěkně svalnatí. Moje mysl to všechno rychle zaznamenala a šikovně je roztřídila jako při Chadeově cvičení. Jeden velký měl v ruce nůž, ostatní hole. Otrhaní a špinaví. Zarudlé tváře, oloupané mrazem, umouněné vousy a rozčuchané vlasy. Modřiny a sečné rány ve tvářích. Bojovali mezi sebou, nebo už někoho napadli přede mnou?

Vyrval jsem se z mužova sevření a uskočil dozadu, ve snaze dostat se co nejdále od nich. Za opaskem jsem měl nůž. Nic s dlouhou čepelí, ale bylo to vše, co jsem měl. Myslel jsem, že toho dne zbraň potřebovat nebudu, měl jsem za to, že v blízkosti Buckkeepu již žádní vykování nejsou. V širokém kruhu mě obstoupili, nedovolující mi uniknout ze svého středu. Nechali mě tasit nůž. Nezdálo se, že by je nějak znepokojoval.

"Co chcete? Můj plášť?" Rozepjal jsem přezku a pustil ho na zem. Jeden ho očima sledoval, ale žádný se po něm nevrhl, jak jsem doufal. Ustupoval jsem a otáčel se, abych viděl všechny tři najednou a žádný mi nezůstal za zády. Nebylo to jednoduché. "Rukavice?" Stáhl jsem si je z rukou a hodil obě směrem k nejmladšímu, usoudiv podle vzhledu. Nechal si je dopadnout k nohám. Mručeli a popocházeli sem a tam, kolébali se na nohou a sledovali mě. Nikdo nechtěl zaútočit první. Věděli, že mám nůž, kdo by vyrazil první, musel by čelit mé čepeli. Udělal jsem jeden krok nebo dva k větší mezeře v kruhu. Semkli se blíže k sobě, aby mi zabránili v úniku.

"Co chcete?" zařval jsem na ně. Otočil jsem se kolem dokola, abych na všechny viděl, a na okamžik jsem se s jedním střetl pohledem. V jeho očích bylo méně než ve Vlčkových. Žádná čirá divokost, jen mizérie tělesného nepohodlí a lačnost. Zíral jsem na něj a on zamžikal.

"Maso," zamumlal, jako bych z něj to slovo vypáčil.

"Nemám žádné maso, vůbec žádné jídlo. Ničeho se ode mě nedočkáte, jediné boje!"

"Ty," zahučel druhý nepřirozeným smíchem. Nevesele, bezcitně. "Maso!"

Ustrnul jsem o chvíli déle, než jsem měl, a příliš dlouho se na něj díval, zatímco druhý se mi znenadání vrhl na záda. Sevřel mě rukama, jednu paži mi ochromil a pak, jaká hrůza, se mi jeho zuby nečekaně zahryzly do masa mezi krkem a ramenem. Maso. Já.

Polila mě nevyslovitelná hrůza a já se bil. Bil jsem se urputně, jako když jsem se s vykovanými střetl poprvé, s bezmyšlenkovou brutalitou! Jež se vyrovnala té jejich. Živly byly mým jediným spojencem, protože vykování byli oslabeni zimou a strádáním. Ruce měli ztuhlé mrazem, a jestliže nás všechny hnala zuřivá touha přežít, ta moje byla alespoň čerstvá a silná, zatímco u nich již byla podlomena krutostí jejich dosavadní existence. V ústech prvního útočníka zůstalo mé maso, ale já se mu vyrval. Na to si vzpomínám. Zbytek už je nejasný. Nedokážu si to dát přesně dohromady. V žebrech mladíka jsem zalomil nůž. Vzpomínám si, jak mi do oka vnikl palec, a vybavuji si lupnutí, když jsem ho vymkl z kloubu. Když jsem se držel v křížku s jedním, druhý mě praštil přes ramena holí, ale vzápětí se mi podařilo jeho společníka natočit tak, že druhý zásah utřil on. Nevzpomínám si, že bych po té ráně cítil bolest, a rozkousnuté maso u krku jsem vnímal jenom jako teplé místo, odkud se řinula krev. Neměl jsem pocit postižení ani nepolevila má touha všechny je zabít. Přesto jsem nemohl vyhrát. Bylo jich příliš mnoho. Mladík ležel ve sněhu a kašlal krev, ale další mě rdousil a třetí se snažil vyprostit meč uvízlý v mé paži a rukávu. Kopal jsem a mlátil kolem sebe ve snaze nějak útočníkům ublížit, zatímco svět mi už po stranách temněl a obloha se začínala otáčet.

Bratře!

Vmžiku byl tu a s vyceněnými zuby jako ničivý buchar dopadl na zmítající se klubko těl. Všichni jsme skončili vleže na sněhu a dopadem jeho váhy se uvolnil mužův stisk na mém hrdle, takže jsem se sípavě nadechl. V hlavě se mi rázem rozjasnilo a já měl znovu kuráž bojovat, bez ohledu na bolest a zranění, jen bojovat! Přisahám, že jsem viděl sám sebe s tváří fialovou od rdoušení, krev se ze mě řinula a vsakovala do sněhu, její pach mě doháněl přímo až k šílenství. Vycenil jsem zuby. Vlček jednoho srazil na zem a odtrhl ho ode mě. Zaútočil na něj s rychlostí, jaké by se vůbec žádný člověk nevyrovnal, trhal a kousal a odskakoval, ještě než ho lapající ruce stačily chytit za kožich, vmžiku se vrhal zase zpátky.

Vím, že jsem přesně poznal okamžik, kdy se Vlčkovy čelisti vnořily do jeho krku. Ve svých čelistech jsem ucítil to smrtelné zachvění a prudce tryskající krev, jež se mi dostala do čenichu a proudila mi po sanici. Cukal jsem hlavou a zuby zuřivě trhal maso, až se všechn ten život uvolnil a opustil páchnoucí svršky.

Pak byl najednou klid.

Seděl jsem ve sněhu, opřený zády o strom. Vlček ležel ve sněhu opodál. Přední tlapy měl potřísněné krví. Olizoval si končetiny, opatrně, zvolna a důkladně.

Zvedl jsem rukáv k ústům a bradě. Otřel jsem si krev. Nebyla moje. Vmžiku jsem byl v předklonu na kolenou, plival vousy a vzápětí zvracel, ale ani kyselá chuť žluči nedokázala očistit moje ústa od masa a krve mrtvého muže. Podíval jsem se na jeho tělo a stočil pohled jinam. Měl rozervané hrdlo. V hrůze jsem si uvědomil, jak jsem v ústech žvýkal šlachy z jeho hrdla. Pevně jsem zavřel víčka a jen tiše seděl. Studený čumák na tváři. Otevřel jsem oči. Seděl vedle a pozoroval mě. Vlčku.

Nighteyes, opravil mě. Má matka mé pojmenovala Nighteyes⁸. Byl jsem poslední z vrhu, kdo otevřel oči. Zavětril a pojednou kýchl. Podíval se kolem na padlé muže. Bezděčně jsem jeho pohled následoval. Můj nůž skolil toho mladého, ale neměl krátkou smrt. Zbylí dva...

Zabíjel jsem rychleji, konstatoval tiše Nighteyes. Nemám však zuby jako kráva Počínal sis dobře na svůj druh. Vstal a otřepal se. Tvář mi skropila krev, studená i teplá. Zalapal jsem po dechu a otřel si obličej, pak mi to došlo.

Ty krvácíš.

Ty také. Vytáhl z tebe čepel a zabodl ji do mé.

Podívám se ti na to.

Proč?

Otázka zůstala viset ve studeném vzduchu mezi námi. Nadcházela noc. Větve stromů nad našimi hlavami mezitím zčernaly proti večernímu nebi. Nepotřeboval jsem světlo, abych ho viděl. Potřebujete vidět na své ucho, abyste věděli, že je vaší součástí? Bylo zbytečné popírat, že ta část mého těla patří mně, jako bylo zbytečné popírat Nighteyese.

Jsme bratři. Jsme smečka, přiznal jsem.

Opravdu?

Ucítil jsem šmátrání, hmatání a tahání, jak se domáhal mé pozornosti. Vzpomněl jsem si, že jsem to cítil

již dříve, ale že jsem to popíral. Ted' už ne. Poskytl jsem mu své ohnisko, svoji plnou pozornost. Nighteyes byl tu, se svým kožichem a zuby, svaly a pařáty, a já se mu již nevyhýbal. Věděl jsem, že meč mu vnikl do plece, a cítil jsem, jak projel mezi dvěma velkými svaly. Na hrudi si držel zkroucenou tlapu. Zaváhal jsem, a vzápětí pocítil jeho bolest nad tím, že jsem zaváhal. Proto jsem nemeškal a vydal se v myslí k němu stejně jako on ke mně. Důvěra není důvěrou, dokud není naprostá. Byli jsme si tak blízko, že ani nevím, kdo z nás s tou myšlenkou přišel. Chvilíčku jsem měl zdvojené vnímání světa, když Nighteyesovy vjemy překryly moje, jeho větření mrtvých těl, jeho slyšení, které mi sdělovalo, že mrchožravé hyeny se již plíží k nám, jeho vidění, které mu ani v ubývajícím světle nečinilo potíže. Pak podvojnost zmizela a jeho smysly byly mými a moje jeho. Byli jsme propojeni.

Na zem i do mých kostí se vkrádal chlad. Našli jsme můj plášť ztuhlý mrazem, ale já ho protřepal a oblékl si ho. Nesnažil jsem se ho zapínat, raději jsem dával pozor, aby nepřišel do styku s pokousaným zákrčím. "Raději už půjdeme," řekl jsem mu vlídně. "Až se dostaneme domů, vyčistím a ovážu nám naše rány. Nejprve tam ale musíme dojít a trochu se zahřát."

Cítil jsem, že souhlasí. Za chůze šel vedle mě, nikoli za mnou. Náhle zvedl čenich a zhluboka nasál syrový vzduch.

Začínal sílit ledový vítr. Spustil se sníh. To bylo vše. Jeho čenich mi sdělil, že se již nemusím bát dalších vykovaných. Vzduch byl čistý kromě silného puchu z těl za námi, a i ten postupně slábl, až přešel v obvyklý zápach mršin mísící se s pachem hyen, které je objevily.

Neměl jsi pravdu, konstatoval. Žádný z nás neloví dobře sám. Mírná škodolibost. Anebo sis myslel, že se ti vede dobře, než jsem přispěchal já?

"Vlk není předurčen k tomu, aby lovil sám," řekl jsem. Snažil jsem se zachovat důstojnost.

On na mě vyplázl jazyk. Neboj se, bratříčku. Budu ti nablízku.

Pokračovali jsme v chůzi po bílém chrupavém sněhu, mezi holými černými stromy. Domů to už není moc daleko, utěšil mě. A zatímco jsme se belhali dál, cítil jsem jeho sílu, jak se mísí s mou.

Bylo už skoro poledne, když jsem se ohlásil u dveří Verityho zeměměřičské pracovny. Předloktí jsem měl úhledně ovázané a skryté v objemném rukávu. Zranění nebylo ani tak vážné, jako spíš bolestivé.

Kousnutí mezi ramenem a krkem už se nedalo tak lehce skrýt. Chybělo mi tam maso a hodně to krvácelo. Když jsem se na to minulou noc podíval v zrcadle, udělalo se mi na zvracení. Při čištění rána krvácela daleko víc, viděl jsem, že kousek masa vsutku chybí. A kdyby tehdy nezasáhl Nighteyes, zmizelo by ho v těch ústech ještě víc. Nedokážu slovy vyjádřit, jak odporně mi tu noc bylo. Podařilo se mi dát na to obvaz, ale nestál za moc. Povytáhl jsem si košili a připnul ji k obvazu, abych ho skryl.

Bolestivě mi ránu rozdíral, zato už nebyla vidět. Bojácně jsem zaklepal na dveře a odkašlal si.

Dveře se otevřely a Charim mi řekl, že Verity tam není. Oči měl plné obav. Snažil jsem se je nesdílet.

"Nemůže se odtrhnout od loďařů, aby se věnoval své práci, že ano?"

Charim na můj vtípek jen zavrtěl hlavou. "Ne. Je nahoře ve své věži," řekl úsečně starý sluha. Pootočil jsem se stranou a on pomalu přivřel dveře.

Je pravda, že Kettricken mi toho řekla příliš. Snažil jsem se na tu část našeho rozhovoru zapomenout.

Když jsem mířil ke schodům do věže, posedl mě strach. Verity neměl důvod být ve své věži. Zde praktikoval Umění v létě, když bylo pěkné počasí a nájezdníci sužovali naše pobřeží. Nebyl důvod zdržovat se nahoře v zimě, zvláště když venku skučel vítr a z oblohy se sypal sníh jako toho dne. Žádný důvod, kromě hrozné závislosti na samotném Umění.

Zakusil jsem to vábení již dříve, připomněl jsem si, zatnul zuby a pustil se po dlouhých schodech nahoru. Na okamžik jsem poznal opojný pocit povznesení z Umění. Jako dávná, zasutá a bolestivá vzpomínka ke mně znovu dolehla slova mistra Umění Galena: "Jste-li slabí," pohrozil nám, "postrádáte-li soustředěnost a disciplínu, pokud se poddáváte a tíhnete k rozkoším, Umění neovládnete. Spíše Umění ovládne vás.

Cvičte se v odříkání všech rozkoší, potírejte všechny slabosti, které vás budou pokoušet. Potom, až budete jako ocel, snad budete připraveni čelit vábení Umění a odvrátit se od něj. Pokud se mu poddáte, stanete se velkým dítětem, uslintaným prostěáčkem." Potom nás školil pomocí strádání a trestů, které dalece překračovaly meze zdravého rozumu. Když jsem však okusil radost z Umění, nebyla to tak laciná rozkoš, jak naznačoval Galen. Spíše to bylo vzkyplení krve a dunění srdce, které u mne občas navozovala hudba, něco jako náhlé spatření pestré barevného bažanta v podzimním lese, ba i radost z

převedení koně přes obtížnou překážku.

V ten okamžik se všechny věci ocitnou v rovnováze a na chvíli se spolu souhlasně pohybují jako ptáci kroužící v letu. Tohle dávalo Umění člověku, avšak nejen na okamžik. Spíše to trvalo tak dlouho, jak to jen člověk dokázal vydržet, a bylo to silnější a čistší, jak se jeho schopnosti v Umění vytříbovaly. Či tak jsem to alespoň pojal já. Mé vlastní vlohy k Umění byly trvale poznamenány v souboji vůlí s Galenem. Obranné mentální hradby, kterými jsem se obehnal, nedokázal vždy proniknout ani takový zasvěcenec jako Verity. Má vlastní schopnost vyjít z nitra ven byla nahodilá, nevyzpytatelná a nestálá jako ztřeštěný kůň.

U Verityho dveří jsem se zastavil. Zhluboka jsem se nadechl a zvolna vydechl, zapudiv pochmurnou náladu, jež se o mě pokoušela. Ty věci už se staly, ta doba byla pryč. Nemělo smysl, abych se tím zaobíral. Jak bylo mým starým zvykem, vešel jsem bez zaklepání, aby zvuk Verityho nevytrhl z koncentrace.

Neměl být ponořen v Umění. Ale byl. Okenice na okně byly otevřené a on se vykláněl přes parapet ven. Vítr smetal sníh po místnosti, vločky mu utkvívaly v tmavých vlasech a na tmavě modré košili. Zhluboka, dlouze a pravidelně dýchal, v rytmu mezi hlubokým spánkem a supícím běžcem, jenž v cíli vyrovnává dech. Zdálo se, že mě nebere na vědomí. "Princi Verity?" pravil jsem tiše.

Otočil se ke mně a jeho pohled byl jako žár, jako světlo, jako vítr na mé tváři. Vnořil se do mě s takovou silou, že jsem byl vytlačen ze sebe sama, a jeho mysl tak dokonale uchvátila moji, že v ní nezůstalo místo, kde bych byl sám sebou. Chvilí jsem tak tonul ve Veritym, a pak byl zase pryč, stáhl se tak rychle, že jsem se zapotácel a zalapal po dechu jako ryba vyvržená mohutnou vlnou. Přiskočil ke mně, chytil mě za loket a přidržel mě na nohou.

"Odpusť," omlouval se. "Nečekal jsem tě. Zaskočil jsi mne."

"Měl jsem zaklepat, můj princi," odvětil jsem a pak kývl na znamení, že už můžu stát. "Copak je tam venku, že to tak pozorně sledujete?"

Podíval se stranou. "Nic moc. Nějací chlapci na útesech, kteří sledují hejno dovádějících velryb. Dva z našich člunů lovící platýse. I za takového počasí, ačkoli se v tom zrovna nevyžívají."

"Pak tedy nepátráte po ostrovanech..."

"V tuhle roční dobu tam žádní nejsou. Přesto tady držím stráž." Pohlédl na mé předloktí, které právě pustil, a změnil téma: "Copak se ti stalo?"

"Právě kvůli tomu jsem vás vyhledal. Zaútočili na mě vykování. Tam na úbočí hřebenu, kam se chodí na lov tetřívků. Nedaleko chatrče pasáků koz."

Krátce kývl a jeho temné obočí se zachmuřilo. "Znám tu oblast. Kolik? Popiš je."

Stručně jsem mu nastínil popis útočníků a on pokýval hlavou, aniž by ho to překvapilo. "Dostal jsem o nich hlášení před čtyřmi dny. Neměli by se dostat tak brzy do blízkosti Buckkeepu, ledaže by se soustavně, den co den, pohybovali tímto směrem. Je po nich?"

"Ano. Vy jste to čekal?" otázal jsem se zděšeně. "Myslel jsem si, že jsme to tu od nich vyčistili."

"Zlikvidovali jsme ty, kteří tu tehdy byli. Existují však další, kteří se pohybují tímto směrem. Já je stopuji podle zpráv, ale nečekal jsem, že se za tak krátkou dobu ocitnou tak blízko."

Chvilí jsem měl co dělat, abych ovládl hlas. "Můj princi, proč je pouze sledujeme? Proč se s tím... problémem nevypořádáme?"

Verity si tlumeně odkašlal a otočil se zpátky k oknu. "Občas je třeba vyčkat a nechat nepřítele dokončit tah, abychom zjistili, jaká je celá jeho strategie. Rozumíš mi?"

"Vykování mají nějakou strategii? Myslím, že ne, můj princi. Byli přece -"

"Podej mi kompletní hlášení," nařídil Verity, aniž by na mě pohlédl. Na chvíli jsem se zarazil a pak jsem se pustil do vyprávění. Když jsem byl u konce potyčky, můj popis začal být trochu nesouvislý, až mi slova utichla na rtech. "Ale podařilo se mi vyrvat se z jeho sevření. A všichni tři tam zahynuli."

Verity nespouštěl zrak z moře. "Měl by ses vyvarovat fyzických šarvátek, FitzChivalry. Zdá se, že při nich vždycky utržíš nějaké zranění."

"Ano, já vím, můj princi," přiznal jsem ponížene. "Hod se mnou dělala, co mohla -"

"Ale ty jsi přece nebyl cvičen, aby ses stal bojovníkem. Máš jiné vlohy. A právě ty bys měl používat, aby sis uchoval život. Och, jsi sice zdatný šermíř, nemáš však svaly ani váhu na to, aby z tebe byl rváč."

Aspoň ne prozatím. A přitom právě k tomu se v boji vždy uchyluješ."

"Nedostal jsem na výběr, co se zbraní týče," řekl jsem trochu nedůtklivě a vzápětí dodal: "Můj princi."

"To ne. A ani nedostaneš," promluvil jakoby zdáli. Mírné napětí v ovzduší mi sdělilo, že zatímco mluvil, používal Umění. "Ano, obávám se, že tě budu muset opět vyslat do terénu. Myslím, že máš asi pravdu. Už dlouho sleduji, co se tu kolem děje. Vykovaní se stahují k Buckkeepu. Nedokážu rozlousknout, proč a snad to ani není tak důležité jako zabránit jim v dosažení cíle. Opět dostaneš za úkol vypořádat se s tímto problémem, Fitzi. Snad se mi tentokrát podaří své paní zabránit, aby se do toho vměšovala. Pochopil jsem dobře, že pokud si přeje jezdit na koni, má nyní k dispozici vlastní stráž?"

"Jak už vám bylo řečeno, Sire," řekl jsem, proklínaje se za to, že jsem mu o královnině stráži nepřišel říci dřív.

Otočil se a zpřímá se na mě podíval. "Doslechl jsem se, že k vytvoření této stráže jsi dal souhlas ty. Nechci ti ubírat na věhlasu, ale když se ke mně tyto zvěsti donesly, nechal jsem rozhlásit, že jsem tě o to požádal. Jak jsem, tuším, také i udělal. Velmi nepřímě."

"Můj princi," řekl jsem a měl jsem tolik zdravého rozumu, že jsem zůstal zticha.

"Nuže. Potřebuje-li se projíždět, alespoň je teď pod dohledem. Ačkoli bych byl mnohem raději, kdyby už se s vykovanými vícekrát nestřetla. Kdybych jen dokázal přijít na něco, čím bych ji zaměstnal," dodal znaveně.

"A co Královnina zahrada," navrhl jsem při vzpomínce na vyprávění Patience.

Verity na mě zamžikal.

"Ta stará, na vrcholu věže," vysvětlil jsem. "Už celé roky leží ladem. Viděl jsem, co z ní zůstalo, než nám Galen nařídil všechno odklidit, abychom tam vytvořili prostor pro lekce v Umění. Kdysi to muselo být kouzelné místo. Květináče s hlínou a zelení, sošky, popínavé révy."

Verity se pro sebe usmál. "A taky nádržky s vodou a lekníny na hladině, s rybkami a dokonce s malinkými žabičkami. I ptáci tam v létě přilétali, aby se napili a vykoukali. Chivalry a já jsme si tam často hrávali. Ona tam mívala na provázcích zavěšené ozdůbky, ze skla a blyštivého kovu. A když je vítr rozčeřil, všechny se rozezněly nebo se na slunci blyštěly jako drahokamy." Cítil jsem, jak pookřívám při jeho vzpomínce na ono místo a dobu. "Moje matka chovala malou loveckou kočku, která si hověla na vyhrátých kamenech, do nichž se opíralo slunce. Hisspit - tak se jmenovala. Strakatá srst a střapaté uši. A my ji škádlili střapci pírek na provázku a ona cíhala mezi kořenáči s květinami. Místo abychom studovali tabulky o bylinách. Nikdy jsem se je pořádně nenaučil. Až na tymián. Znal jsem každý druh tymiánu, který pěstovala. A šantu kočičí." Přitom se usmíval.

"Kettricken by si takové místo zamilovala," řekl jsem mu. "V horách hodně zahradničila."

"Opravdu?" Vypadal hodně překvapeně. "Myslel bych si, že měla poněkud... fyzičtější zájmy."

Měl jsem na něj trochu zlost. Ne, cosi více než zlost. Jak to, že vím o jeho ženě víc než on? "Měla své zahrady," pravil jsem tiše. "S mnoha rostlinami. A znala veškeré využití těch, které tam rostly. Já sám jsem vám o nich vyprávěl."

"Ano, myslím, že ano," vzdychl. "Máš pravdu, Fitzi. Zajdi za ní, že tě posílám já, a pověz jí o Královnině zahradě. Teď je zima a asi tam pro ni moc práce nebude. Ale až přijde jaro, bylo by báječné vidět, jak zahrada ožívá..."

"Snad byste měl vy sám, můj princi," odvážil jsem se, ale on zavrtěl hlavou.

"Já nemám čas. Ale pověřuji tím tebe. A teď hajdy dolů. Do mé pracovny. Potřebuji s tebou probrat pár věcí."

Vmžiku jsem se otočil ke dveřím. Verity mě o něco pomaleji následoval. Podržel jsem mu dveře, on se na prahu zastavil a přes rameno se ohlédl zpátky k otevřenému oknu. "Volá mě to," přiznal se mi tiše a prostě, jako by konstatoval, že má rád švestky. "Volá mne to v každém okamžiku, kdy nejsem zaneprázdněn. A tak musím být zaneprázdněn, Fitzi. Příliš zaneprázdněn."

"Chápu," řekl jsem váhavě, aniž bych si byl jist.

"Ne. Nechápeš," řekl Verity s neochvějnou jistotou. "Je to jako veliká osamělost, chlapče. Mohu se natáhnout a dotknout se ostatních. Některých poměrně snadno. Ale žádný se nikdy na oplátku nedotkne mne. Když byl naživu Chivalry... stále mi chybí, chlapče. Občas jsem bez něj tak osamělý, je to jako být jediným exemplářem svého druhu na světě. Jako ten nejposlednější vlk, lovcí o samotě."

Páteří mi projel mrazivý záchvěv. "A co král Shrewd?" odvážil jsem se zeptat. Zavrtěl hlavou. "Ten už Umění používá jen zřídka. Jeho síla vyprchala a příliš to zatěžuje jeho tělo i mysl." Ušli jsme po schodech několik kroků. "Ty a já jsme teď jediní, kteří to vědí," dodal tiše. Přikývl jsem. Pomalu jsme scházeli po schodech. "Podíval se ti na tu ruku lékař?" otázal se. Zavrtěl jsem hlavou.

"Ani Burrich."

Řekl to jako fakt, protože již věděl, že je to pravda.

Znovu jsem zavrtěl hlavou. Stopy po zubech Nighteyese byly na mé kůži příliš patrné, ačkoliv mi to způsobil při hře. Nemohl jsem Burrichovi ukázat stopy po vykovaných, aniž bych se prozradil, že se bratřím s vlkem.

Verity vzdychl. "Nuže. Dbej, ať je rána vždy čistá. Myslím, že jako mnozí ostatní víš, jak ošetřovat ránu. Až půjdeš příště ven, pamatuj na to a buď připraven. Vždy. Ne vždycky ti bude nablízku někdo, kdo by zasáhl a pomohl ti."

Zvolna jsem se na schodech zastavil. Verity stále pokračoval v cestě dolů. Zhluboka jsem se nadechl.

"Verity," zeptal jsem se tiše. "Kolik toho víš? O... tomhle."

"Méně než ty," prohodil bodře. "Ale víc, než si myslíš."

"Mluvíš jako šašek," řekl jsem hořce.

"Ano. Občas. On je další, kdo má velké pochopení pro osamělost a to, k čemu dokáže člověka dohnat." Nadechl se a já si v tu chvíli téměř myslel, že možná řekne, že ví, kdo jsem, a neodsoudí mě za to. Místo toho pokračoval: "Tuším, že šašek s tebou před pár dny mluvil."

Mlčky jsem za ním sestupoval po schodech, udiven tím, jak toho může tolik vědět o tolika věcech. Uměním, samozřejmě. Došli jsme k jeho pracovně a já ho následoval dovnitř. Charim na nás už čekal, jako vždy. Na stole bylo prostřeno jídlo a svažené víno. Verity se na to s velikou chutí vrhl. Já seděl naproti němu a povětšinou ho sledoval, jak jí. Neměl jsem moc velký hlad, ale když jsem se díval, jak si libuje v obyčejném vydatném jídle, moje chuť vzrostla rovněž. V tomhle je stále jako voják, pomyslel jsem si. Když má hlad, přijme tuhle malou radost, dobré, pěkně naservírované jídlo a pořádně si ho vychutná, když na to má čas. Úplně mi stačilo ho vidět, jak kypí životem a apetýtem, abych byl spokojený. Napadlo mě, jak asi bude vypadat v létě, až bude muset celé hodiny denně držet hlídku proti pobřežním nájezdníkům a používat triky své mysli, aby je svedl z cesty a včas varoval náš lid. Vybavil jsem si Verityho z minulého léta v době žní: byl znavený a vyzáblý, tvář měl zbrázděnou rýhami, neměl ani sílu jíst, pouze pil povzbuzující prostředky, které mu do čaje dával Chade. Jeho život se celý vměstnal do hodin, které trávil ponořen v Umění. Až přijde léto, jeho hlad po Umění nahradí všechn ostatní hlad v jeho životě. Jak to přijme Kettricken?

Jakmile jsme dojedli, Verity se se mnou přesunul ke svým mapám. Vyvstal přede mnou vzorec, o němž již nebylo žádných pochyb. Bez ohledu na překážky, lesy či řeky nebo zamrzlé pláně, se vykovaní stahovali k Buckkeepu. Nedávalo mi to smysl. Ti, na něž jsem narazil, vypadali dočista jako smyslů zbavení. Stěží jsem mohl uvěřit, že by kdokoli z nich pojal plán cestovat po souši, navzdory všem těžkostem, jen aby dospěl k Buckkeepu. "A tyhle záznamy, které jste shromažďoval, naznačují, že všichni z nich to dělají. Všichni vykovaní, které jste identifikoval, se zjevně pohybují směrem k Buckkeepu."

"Přesto v tom nedokážeš vidět koordinovaný plán?" zeptal se tiše Verity.

"Nedokážu si představit, že by vůbec nějaký plán měli. Jak by se spolu kontaktovali? Ani to nevypadá jako společné úsilí. Neshromažďují se a neputují sem v tlupách. Prostě se zdá, že se všichni a jeden každý vydávají touhle cestou a někteří se přitom náhodně spolčují."

"Jako můry přitahované ke světlu svíčky," konstatoval Verity.

"Nebo mouchy k mršině," dodal jsem kysele.

"Jedni ze zvědavosti, druzí z hladu," dumal Verity. "Kéž bych věděl, co to jen táhne vykované ke mně. Možná něco úplně jiného."

"A proč podle vás musíte vědět, za jakým účelem přicházejí? Myslíte si, že jejich cílem jste vy?"

"To nevím. Ale kdybych to zjistil, možná bych svého nepřítele pochopil. Nemyslím, že by to byla jen náhoda, když se všichni vykovaní protloukají k Buckkeepu. Myslím, že táhnou proti mně. Možná že ne

ze své vůle, ale přesto je to tah proti mně. Potřebuji pochopit proč."

"Abyste je pochopil, musíte se jimi stát."

"Och." Nevypadal moc pobaveně. "Tak kdopak tu mluví jako šašek?"

Svou otázkou mě dostal do úzkých, a tak jsem ji přešel. "Můj princi, když mě šašek onehdy zesměšnil..." zarazil jsem se, stále při té vzpomínce rozhořčený. Vždycky jsem věřil, že šašek je můj přítel. Snažil jsem se odvrhnout své emoce. "Nasadil mi do hlavy myšlenky. Tím svým pichlavým způsobem. Řekl, že kdybych dokázal správně pochopit jeho hádanky, pídil bych se po dalších lidech, kteří ovládají Umění. Po mužích a ženách z generace vašeho otce, které vyškolila Solicity, ještě než se mistrem Umění stal Galen. A také jako by mi chtěl říci, abych zjistil více o Elderlinzích. Jak se volají, co umějí? Kdo vůbec jsou?"

Verity se na židli zaklonil a zkřížil si ruce na prsou. "Každé z těchto bádání by mohlo zaměstnat na tučet mužů. A přitom jeden je v obou případech víc než dost, neboť odpovědi na každou otázku je zoufale málo. Za prvé, ano, měli by mezi námi být znalci Umění, lidé dokonce starší než můj otec, cvičení pro někdejší války proti ostrovanům. Nebylo tehdy obecně známo, kdo byl vyškolen. Výcvik probíhal v ústraní, ba i příslušníci každé koterie směli znát jen několik osob mimo svůj okruh. Přesto by měly existovat záznamy. Vím jistě, že kdysi byly. Ale co se s nimi stalo, není nikdo schopen říci. Tuším, že Solicity je předala Galenovi. Ale když... zemřel, v jeho jizbě ani mezi jeho věcmi se nic nenašlo."

Tu se Verity odmlčel. Oba jsme věděli, jak Galen zemřel, oba jsme u toho svým způsobem byli, ačkoli jsme o tom nikdy moc nemluvili. Galen zemřel jako zrádce, když se snažil Veritymu odebrat Uměním sílu, všechnu mu ji vysát a zabít ho. Verity si však půjčil sílu ode mne a s její pomocí sám Galena vysál. Žádný z nás na to nevzpomínal rád. Přesto jsem mu směle položil otázku, dáváje si pozor, aby můj hlas byl prost všech emocí:

"Myslíte, že Regal by věděl, kde takové záznamy jsou?"

"Pokud to ví, nic o tom neřekl." Hlas Verityho byl stejně bezbarvý jako můj, čímž bylo téma uzavřeno.

"Ovšem já měl dosud jen malý úspěch v objevování oné hrstky zasvěcenců. Či alespoň jejich jmen. Každopádně ti, které se mi podařilo objevit, buď mezitím zemřeli, nebo nejsou k nalezení."

"Ehm." Vzpomněl jsem si, že před nějakým časem jsem o tom cosi slyšel od Chadea. "A jak jste objevil jejich jména?"

"Na některá se rozpomněl můj otec. Z řad členů poslední koterie, kteří sloužili králi Bountymu. Jiné jsem si matně pamatoval ještě z dob, když jsem byl hodně malý. Na několik dalších jsem přišel, když jsem na hradě mluvil s hodně starými lidmi. Chtěl jsem po nich, aby si vzpomněli na někdejší zvěsti o těch, kteří by mohli být vycvičeni v Umění. Ačkoli jsem se zas tolik neptal. Nepřál jsem si, a stále si nepřeji, aby se o mém pátrání vědělo."

"Mohu se zeptat proč?"

Verity se zachmuřil a sklonil se nad mapami. "Nejsem tak bystrý jako tvůj otec, můj chlapče. Chivalry byl schopen intuitivních skoků, jež hraničily s magií. Já objevil jen souvislosti. Nezdá se ti divné, že každý zasvěcenec, kterého objevím, je buď mrtvý, nebo nezvěstný? Mně se zdá, že kdybych vskutku nějakého našel a jeho jméno by vešlo v souvislost s Uměním, nijak by mu to neprospělo."

Malou chvíli jsme seděli mlčky. Dopřával mi čas, abych dospěl k vlastním závěrům. Měl jsem dost důvtipu na to, abych je neříkal nahlas. "A Elderlingové?" zeptal jsem se po chvíli.

"To je zase jiná hádanka... V době, kdy se o nich psalo, všichni věděli, kdo jsou. Tak se alespoň domnívám. Bylo by to stejné, jako kdybys šel dnes hledat svitek, který by přesně vysvětloval, co je to kůň. Našel bys o nich mnoho letmých zmínek a několik těch, které by se týkaly přímo kování či pokrevní linie nějakého hřebce. Ale kdo z nás by cítil potřebu věnovat své síly a čas na sepsání toho, co přesně je kůň?"

"Chápu."

"Takže jsme opět u třibení podrobností. Dosud jsem neměl dost času, abych se takovému úkolu věnoval." Chvíli seděl a hleděl na mě. Pak otevřel kamennou krabičku na stole a vytáhl klíč. "V mé ložnici je skříňka," řekl rozvláčně. "Shromáždil jsem v ní všechny svitky, v nichž jsem našel byť jen letmou zmínku o Elderlinzích. Je v nich rovněž něco o Umění. Dávám ti volno, aby ses tím probral. Požádej Fedwrena o dobrý papír a dále si poznámky o svých objevech. Hledej v těch poznámkách souvislosti."

A nos mi je k nahlédnutí, asi tak každý měsíc."

Vzal jsem do ruky malý mosazný klíček. Byl podivně těžký, jako by byl spojen s úkolem, který šašek navrhl a Verity schválil. Hledej souvislosti, vyzval mě Verity. Náhle jsem jednu spatřil, pavučinu tkanou ode mě k šaškovi, od něho k Veritymu a zase zpět. Stejně jako ostatní Verityho souvislosti to nepůsobilo jako náhoda. Napadlo mě, kdo asi tu vazbu stvořil. Podíval jsem se na Verityho, ale ten už byl myšlenkami v dále. Tiše jsem se zvedl k odchodu.

Když jsem se dotkl dveří, Verity pravil: "Přijď za mnou. Zítra časně zrána. Do mé věže."

"Sire?"

"Snad se nám podaří objevit dalšího netušeného zasvěcence v našich řadách."

Farseer: Kniha druhá svazek 1

Robin Hobb

Vahadlo osudu

Z anglického originálu

THE FARSEER: - Book Two

ASSASSIN'S QUEST - Volume One

vydaného firmou Bantam Books, A Division of Bantam Doubleday

Dell Publishing Group, Inc" 1540 Broadway,

New York, NY 10036, USA v roce 1996

přeložil Jan Kozák

Vydáno v nakladatelství NÁVRAT

Vydal Radomír Suchánek,

ul. Kosmonautů 2, Brno,

jako svou 742 . publikaci v roce 2002

První vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod

Doporučená cena včetně DPH 189 Kč

ISBN 80-7174-512-X